

Phát Rồ

Contents

Phát Rồ	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	7
3. Chương 3: Chương 3	20
4. Chương 4: Chương 4	30
5. Chương 5: Chương 5	37
6. Chương 6: Chương 6	46
7. Chương 7: Chương 7	51
8. Chương 8: Chương 8	60
9. Chương 9: Chương 9	66
10. Chương 10: Chương 10	71
11. Chương 11: Chương 11	77
12. Chương 12: Chương 12	85
13. Chương 13: Chương 13	91
14. Chương 14: Chương 14	103
15. Chương 15: Chương 15	114

Phát Rồ

Giới thiệu

Vốn dĩ tình yêu là những đoạn trường dài những thanh âm làm người đọc phải nức lòng khi nghe, là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phat-ro>

1. Chương 1: Chương 1

Ánh dương xuyên qua kẽ lá, để lại một vùng sáng bị xé vụn trên mặt đất. Cuối hạ, thời tiết Hồng Kông vẫn oi bức, đến những cơn gió cũng mang theo cảm giác ngọt ngào.

Có điều Hường Phù Sinh chẳng cảm thấy cái nóng nực đó, cô nằm trên chiếc giường đôi, mái tóc dài rối bời, tấm chăn mỏng manh phủ kín bờ vai, để lộ chiếc gáy mảnh khảnh cùng vết tích nửa xanh nửa tím sau cuộc giao hoan.

Cách giường năm mét là cửa kính, soi ra khu vườn trước đây vốn là của nhà họ Hường, nay đã đổi chủ.

Cô ngẩn ngơ ngắm những bóng lá bên ngoài, hồi lâu vươn tay tới, muốn đón chút ánh mặt trời, nhưng chỉ trông thấy những vết trời xanh tím trên cổ tay mình.

Sao lại đến nông nỗi này? Cô tự vấn thêm lần nữa, sao lại đến nông nỗi này? Trước mùa hạ, chẳng phải mọi thứ vẫn tốt đẹp sao?

Quần tấm chăn mỏng quanh người, khó nhọc bước xuống giường, Hường Phù Sinh lê bước tới bên cửa sổ, áp tay vào tấm kính, cuối cùng cũng cảm thấy chút ấm áp.

“Em đang làm gì thế?” Một giọng nói cất lên từ phía sau. Hường Phù Sinh đứng bất động, nỗi sợ hãi từ dưới chân lan ra khắp cơ thể.

Hắn từng bước từng bước lại gần phía sau, cô không dám ngoảnh nhìn, mãi tới khi hắn kéo cô quay lại, thô bạo đè cô lên tấm kính. Con người hắn sáng quắc, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười: “Sao, định chạy à?”

“Lâm Sóc...” Cô nghe thấy giọng mình run rẩy, kèm theo đó là tiếng van lơn vô nghĩa: “Tha cho tôi đi... có được không...”

Lâm Sóc cup mắt, những ngón tay mảnh dẻ khê lướt trên khuôn mặt Hường Phù Sinh, rồi dừng lại mân mê chiếc cằm của cô. Một lát, hắn cười nhẹ thành tiếng: “Quên rồi sao? Anh đã hứa sẽ không bao giờ rời xa em.”

Dứt lời, Lâm Sóc ôm lấy cô, giật mạnh tấm chăn. Hắn lột trần thân xác lẫn trái tim cô khỏi chiếc vỏ tôn nghiêm của nó. Còn cô, chỉ dần dần nhắm mắt lại.

Trong chớp mắt, dường như Hường Phù Sinh trở lại mùa xuân, khu vườn trường Cảnh Đại lúc ấy vẫn yên tĩnh như về vốn có.

... O ...

Đang giờ lên lớp, trên bục giảng một phòng học của khu nhà chính, vị giáo sư đang nói về các công tác liên quan tới luận văn tốt nghiệp. Phù Sinh ngồi gần cửa sổ ngoảnh mặt ngắm cảnh bên ngoài, chẳng hề chú tâm nghe. Trái ngược với cô, anh chàng một sách bên cạnh hí hoáy ghi chép liên tục, thậm chí còn đánh dấu những chỗ quan trọng.

Chữ anh chàng này rất đẹp, nét bút gọn gàng linh hoạt. Hường Phù Sinh chuyển ánh mắt từ những cây xanh ngoài cửa sổ về lại căn phòng, cô chống cằm, lơ đãng quan sát người bên cạnh. Đầu tóc người này được cắt rất gọn gàng không để mái, có lẽ thuộc tuýp vô cùng tự tin vào những đường nét sáng sủa trên gương mặt mình.

Anh ta quả thực cũng đẹp trai, chiếc mũi cao và thẳng, hàng lông mày cương nghị, từ đôi mắt cho tới khóe miệng đều không chệch vào đâu được, hiếm có là đến tính cách cũng rất tốt, đối với Phù Sinh mà nói, càng không phàn nàn được điều gì. Một người như thế làm sao mà cô không thích cho được.

Tiếng chuông tan học vang lên, lớp học phút chốc trở nên ồn ào, Lâm Sóc hạ bút xuống, ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của Hường Phù Sinh. Anh khẽ cười, đôi môi nhếch lên vừa phải: “Đã khá hơn chút nào chưa?”

“Làm sao mà khá lên được.” Hường Phù Sinh ủ rũ: “Bệnh của mẹ vốn dĩ không thể khá lên được.”

“Chủ tịch đã mời chuyên gia nước ngoài tới khám, sẽ không sao đâu.”

Hường Phù Sinh mím mím môi, nhưng cô biết đây chẳng qua chỉ là những lời an ủi, mẹ cô đã mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo. Lâm Sóc ôm cô vào lòng, đặt lên trán cô một nụ hôn.

Hường Phù Sinh ngọ nguậy trong lòng anh, nói: “Tóm lại cảm ơn anh, còn trốn học tới thăm em.”

“Em khách sáo thế ngược lại làm anh thấy không yên tâm.”

Tiếng cười của Lâm Sóc khe khẽ vang lên từ đỉnh đầu Phù Sinh. Cô quàng tay ôm lấy eo anh. “Lâm Sóc, không có anh, em thật không biết phải làm sao. Dù có thể nào cũng đừng rời xa em nhé...”

“Sẽ không.”

... O ...

“A a a, đi đời tôi rồi!!!” Một tiếng hét kinh hoàng xé toạc không gian yên tĩnh. Hường Phù Sinh thình lình ngóc đầu dậy khỏi bàn. Ánh sáng từ chiếc đèn chân không làm cô hơi khó chịu. Mở to mắt nhìn vào màn hình bảo vệ của chiếc máy vi tính, Phù Sinh hoảng hốt mất mấy giây, rồi từ từ thở ra một tiếng nhẹ nhõm.

Hóa ra, chỉ là mơ...

Thật may, chỉ là mơ...

“Phù Sinh, làm sao làm sao đây, vừa nãy tớ đưa thừa tiền cho ông bán hàng những hơn một vạn! Lần này tiêu, phải bỏ tiền túi ra đền rồi!”

Người bù lu bù loa này là đồng nghiệp của Hường Phù Sinh, Mộc Mộc, cả hai cùng làm kế toán ột doanh nghiệp tư nhân, mỗi tháng được lãnh hơn hai vạn tiền lương. Sáng đi chiều về, ngày qua ngày, giữa một thành phố đại lục đông đúc, cuộc sống không thật sung túc cũng không quá thiếu thốn.

“Cậu lúc nào cũng đểnh đoảng thôi.” Hường Phù Sinh khẽ thở dài, phát âm tiếng phổ thông của cô vẫn còn chút ngượng ngịu: “Thế lại muốn vay tiền tớ phải không?”

“Phù Sinh à.” Mộc Mộc sán lại, lắc lắc cánh tay cô: “Cậu cũng biết gần đây cổ phiếu rớt giá, tớ rất khó khăn, thôi thì giúp tớ năm trăm nhé, được không?”

Hường Phù Sinh không nói gì. Mộc Mộc lại tiếp lời: “Thế thì ba trăm? Hai trăm! Hai trăm thôi.”

“Tháng sau trả đấy nhé.” Hường Phù Sinh xiêu lòng. Mộc Mộc nghe xong liền ôm chầm lấy cô, hoan hỉ khen cô là người tốt mãi không thôi.

Đợi cho Mộc Mộc hết lu loa, giờ nghỉ trưa cũng gần kết thúc. Hường Phù Sinh trước nay làm việc rất hiệu quả, nhưng buổi chiều hôm đó đầu óc mất tập trung, sổ sách cũng không kịp tổng kết xong. Thấy chẳng làm được nữa, cô bèn tạm biệt Mộc Mộc, chưa tới bốn giờ đã rời khỏi văn phòng.

Công ty cách trạm xe bus gần nhất mười phút đi bộ, tới được bến xe người đã toát đầy mồ hôi, mùa hè ở thành phố này rất nóng bức, đặc biệt giống Hồng Kông. Ngồi qua năm trạm xe, xuống mua chiếc sandwich kẹp ở cửa hàng tiện lợi ven đường, đi bộ thêm năm phút nữa là tới một khu dân cư kiểu cũ, các căn nhà đều xây cao sáu tầng lầu, tường bằng xi măng.

Mặt trời chưa lặn nhưng hành lang khu nhà đã nhập nhoạng tối. Căn hộ Hường Phù Sinh thuê nằm ở gác ba, một phòng khách một phòng ngủ, nội thất bày biện giản đơn. Cô lấy chìa khóa ra, cánh cửa sắt khi mở phát ra tiếng động không nhỏ.

Vào phòng, đóng cửa sắt lại, rồi đóng nốt cửa gỗ, Hường Phù Sinh cởi bỏ đôi giày đế bằng, chân trần bước trên sàn gỗ, đặt túi xách xuống, lấy ra một bộ đồ mới rồi đi vào nhà tắm.

Nhà tắm rất nhỏ, chỉ vón vện vài mét vuông, đến máy giặt còn khó lắm mới đặt vừa chứ đừng nói bồn tắm. Cởi y phục, tháo chiếc kẹp và dây buộc ra, mái tóc dài của Hường Phù Sinh phút chốc rủ xuống dọc theo tấm lưng trần. Bật vòi hoa sen, nước chạm tới da thịt đến đâu, cảm giác sáng khoái xâm chiếm tới đó.

Đối diện chỗ cô đứng là chiếc bồn rửa mặt, phía trên tường treo một tấm gương bán thân, chẳng mấy chốc đã bị hơi nước phủ mờ. Hường Phù Sinh lấy tay lau tấm gương. Trong gương là một cô gái mặt trái xoan, ngũ quan hài hòa, cho dù không trang điểm làn da cũng đẹp không tì vết.

Cô quay mình, chạm ngón tay vào vùng da phía sau eo, chỗ này có một vết xăm, từ tấm gương có thể trông thấy lờ mờ.

Hường Phù Sinh vuốt nhẹ vết xăm, vẻ mặt lãnh đạm. Có lẽ không nên gọi nó là một hình xăm, gọi là một nổi nhục thì đúng hơn.

Bị hai tên tay sai khống chế, không thể động đậy. Âm thanh của chiếc máy xăm mình đang vận hành hết công suất ồ ạt đập vào màng nhĩ, đau thấu buốt... Thoạt đầu cô vùng vẫy, cuối cùng bỏ cuộc. Từ đầu chí cuối, Lâm Sóc chỉ đứng từ trên cao nhìn xuống, ngắm nghía vết tích thuộc về hằn dần thành hình trên cơ thể cô.

Vết xăm ấy chỉ là một cái tên, cái tên hàm chứa tất cả tình yêu lẫn oán hận của Hướng Phù Sinh: Lâm Sóc.

Nhắm mắt lại, Hướng Phù Sinh chậm chậm thở dài một hơi. Nếu không có vết xăm này, có lẽ cô đã gần quên đi quá khứ, sáp hòa vào sự bình thản của thành phố nhỏ nơi đây, sống một cuộc sống an nhiên, không mục đích suốt quãng thời gian còn lại của cuộc đời.

Tắm xong, khoác lên mình tấm áo choàng, Hướng Phù Sinh ngồi trên sofa phòng khách, bật máy tính lên tra cứu tỷ giá cổ phiếu, lấy sandwich ra làm bữa tối. Giá cổ phiếu của Lợi Hằng gần đây không có nhiều biến động, ngược lại Thiên Ngu nhờ việc thu mua mỏ dầu Nam Á mà giá cổ phiếu thay đổi không nhỏ.

Giải quyết xong chiếc sandwich, Hướng Phù Sinh tắt máy tính, rút chiếc thẻ ngân hàng vừa làm hôm trước ra. Đang lúc lưỡng lự không biết có nên gọi điện thoại cho người kia không, chuông cửa bỗng reo vang. Cô ngậy ra một chút, liếc qua đồng hồ treo tường. Vừa hay sáu giờ, vào những giờ thế này thường ít khi có người ghé thăm.

Hướng Phù Sinh đặt thẻ ngân hàng xuống, bước tới cửa ra vào, chỉ mở cánh cửa gỗ. Lúc ngược mắt lên, cô thấy phía sau cánh cửa sắt, một người đàn ông cao lớn đứng đó. Từng đường nét trên gương mặt hằn đều không che vào đâu được, vẫn không để tóc mái, nụ cười như có như không khiến người khác rùng mình. Hướng Phù Sinh khẽ mấp máy môi, nhưng cái tên ấy mắc nghẹn trong cổ họng, như thể bị ai xiết lại.

“Em không định mời khách vào nhà?” Lâm Sóc nhàn nhã dứt tay trong túi quần, cười hỏi.

Ba năm rồi, anh vẫn đến tìm cô.

Hơn một ngàn ngày xa cách để rồi gặp lại, càng đẩy Hướng Phù Sinh trở về quá khứ xa xôi. Lần đầu tiên cô gặp Lâm Sóc, đó là vào sáu năm về trước, anh cũng đứng trước mặt cô, hai tay dứt túi quần, chỉ thiếu mỗi nụ cười.

Sáu năm tuy dài, nhưng gần như mỗi khoảnh khắc, mỗi sự việc đều in sâu trong tâm trí, đã bao năm trôi qua mà như chỉ vừa mới đây.

Giống như mọi câu chuyện người ta vẫn kể cho nhau nghe, ân oán của anh và cô cũng nên kể từ ngày ấy.

... O ...

Loa phát thanh của phi trường chốc chốc lại vang lên tin tức về các chuyến bay, nhưng dòng người trong sân quá đông đúc, ồn ào khiến người ta khó mà nghe được. Hướng Phù Sinh cầm túi xăm xăm bước về phía cửa xuống. Rất ít khi cô như vậy, một người cái gì cũng ngâm nga tìm hiểu như cô, bình thường ưa thích mọi thứ phải được lên kế hoạch. Việc vỡ kế hoạch lúc này khiến cô cáu kỉnh vô cùng.

Từ xa, cuối cùng Hướng Phù Sinh cũng trông thấy Hạ Thiệu Phong. Dáng người anh ta vốn cao lớn, lại mặc một chiếc sơ mi sáng màu đến chướng mắt nên chẳng lấy gì làm khó tìm. Hạ Thiệu Phong tay giữ lấy xe hành lý, đứng giữa cửa ra, nghiêng mắt ngó nhìn bốn phía, khi bắt gặp ánh mắt của Phù Sinh, anh ta liền vẫy tay, kèm theo một nụ cười rạng rỡ với hàm răng trắng đều tăm tắp.

“Crystal! Nhóc con, lâu ngày không gặp, đã đẹp thế này rồi cơ à?”

Hướng Phù Sinh đi tới trước mặt Hạ Thiệu Phong, vẫn chưa đứng vững đã bị vòng tay rộng của anh ta ôm siết lấy.

“Nhưng em cũng kiêu quá đấy, rõ ràng là em đi đón mà lại để anh đứng chờ.”

“Anh tưởng em muốn à?” Hướng Phù Sinh chu miệng, chỉ vào mái tóc buộc vệt của mình: “Mẹ anh lúc đầu chỉ nói em đến dự party tẩy trần cho anh thôi. Thế mà vừa này em đang chọn giày ở Tiềm Sa Chủ, mẹ anh bắt ngờ gọi đến bảo em ra sân bay đón anh. Em có kịp chuẩn bị gì đâu?”

Hạ Thiệu Phong biết con nhóc Hường Phù Sinh này từ nhỏ đã gọn gàng ngăn nắp như người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nên đành lựa lời an ủi: “Yên tâm đi. Mẹ anh làm thế chứng tỏ đã giúp em chuẩn bị xong xuôi đồ đi dự party rồi. Em biết là mẹ cưng em thế nào rồi còn gì.”

Thiệu Phong vừa nói vừa xoa đầu Hường Phù Sinh như ngày bé. Hường Phù Sinh không vừa ý liếc ngang một cái. Thiệu Phong không quan tâm, cười nói: “Giới thiệu với em, đây là bạn anh, Lâm Sóc. Bọn anh quen nhau khi còn đang học bên Mỹ. Đây là Hường Phù Sinh, tớ đã từng nhắc với cậu rồi.”

Lúc ấy, Hường Phù Sinh mới chuyển ánh nhìn về phía người đàn ông đứng bên cạnh Hạ Thiệu Phong. Cũng không phải vì anh ta quá mờ nhạt, mà là vì từ đầu tới cuối anh ta luôn im lặng, ánh mắt lại không nhìn về hai người, khiến cô lúc đầu cứ tưởng anh ta đang đợi ai đó. Trong khoảnh khắc, người đàn ông tên Lâm Sóc cũng nhìn Hường Phù Sinh.

Mặc dù Hường Phù Sinh mới bước qua tuổi mười tám nhưng đã gặp qua không ít những anh chàng bảnh trai. Công tử tiểu thư như bọn họ, tổ tiên có pha chút máu lai cũng không phải chuyện lạ, lại thêm ăn vận, chịu khó vun vén, ai nấy đều trở thành người đẹp hết. Thế nhưng, được như Lâm Sóc thực sự là rất hiếm.

Anh ta không để mái, chỉ là mái tóc ngắn đơn giản, toát lên vẻ tự tin rất đặc biệt. Không thể tả hết vẻ đẹp của khuôn mặt ấy, từ đôi mắt, khóe miệng, chóp mũi, đều không thể chê lấy một thứ gì. Chiếc sơ mi trắng giản dị, chiếc quần tây xám đậm dáng suông, cách ăn mặc của Lâm Sóc và Hạ Thiệu Phong cứ như của hai người đến từ hai lục địa khác nhau vậy. Hường Phù Sinh thật không hiểu làm thế nào mà họ chơi với nhau được.

Hai tay Lâm Sóc đút trong túi quần, lúc đó mới mở miệng chào hỏi: “Chào cô, đúng là trăm nghe không bằng một thấy.” Khóe môi anh ta không hề nhếch lên, nhưng Hường Phù Sinh lại có cảm giác rằng anh ta đang cười.

“Chào anh.” Hường Phù Sinh vốn đã không vui vẻ gì lắm, liền thuận miệng chào lại.

Hạ Thiệu Phong khoác vai Lâm Sóc, nói tiếp: “Em đừng tưởng bạn anh ít nói, chẳng qua giờ đang lạ lẫm, hễ quen rồi là nói nhiều lắm đấy.”

“Đừng có dìm tớ để nâng cậu lên như thế được không?” Lâm Sóc quay sang, giọng nói không thấp cũng chẳng cao, nhưng rất có sức hút.

“Thôi đi mau, về nhanh không cô lại gọi điện khủng bố em bây giờ!” Hường Phù Sinh kéo Hạ Thiệu Phong ra ngoài.

Lên xe, Hường Phù Sinh ngồi bên phụ lái, Hạ Thiệu Phong và Lâm Sóc ngồi ghế sau.

“Bạn của anh cũng tới bữa tiệc tối nay à?” Hường Phù Sinh liếc nhìn Lâm Sóc từ gương chiếu hậu.

“Ừ, anh đã bàn với mẹ rồi. Ở bên Mỹ, Lâm Sóc giúp anh rất nhiều, lần này anh ấy tới Hồng Kông làm ăn dĩ nhiên anh cũng phải giúp anh ấy.” Hạ Thiệu Phong vừa nói vừa lục túi đồ ở ghế sau của Hường Phù Sinh: “Eo, vừa tốt nghiệp cấp ba xong mà đã bắt đầu mua giày cao gót rồi cơ đấy?”

“Anh đúng là rồi hơi đi soi em, về nhà anh mở phòng quần áo cô em gái mười sáu tuổi của anh xem đã, rồi lại tới nói chuyện với em tiếp.” Hường Phù Sinh gác khuỷu tay lên cửa kính xe, thấy hối hận vì lỡ miệng hỏi, vô tình khởi động luôn cái loa phát thanh trong người Thiệu Phong.

“Nghe nói em học Kinh Tế ở Cảng Đại. Thành tích học tập của em ổn như thế sao không xin sang Mỹ học?”

“Anh cùng biết tính bố mẹ em rồi đây. Ở kí túc xá còn không cho phép hưởng gì đi Mỹ?”

Bị hỏi nhiều, Hường Phù Sinh đâm bực. Hạ Thiệu Phong vẫn cứ bỏ lơ ba la suốt mà chẳng để ý gì. Nếu bố cô thật muốn gả cô cho Hạ Thiệu Phong, cô nhất định sẽ tìm một hòn đá mà đập đầu cho xong.

Lên Bàn Sơn, đi thẳng tới ngôi biệt thự trên đỉnh núi, từ sân bay cho tới đó cũng mất rất nhiều thời gian. Xuống xe vào trong nhà, Hường Phù Sinh rất quen thuộc đường đi lối lại. Mẹ của Hạ Thiệu Phong và mẹ cô là bạn tốt, tuổi tác tương đương, vì mẹ Thiệu Phong kết hôn sớm hơn nên Thiệu Phong mới lớn hơn Phù Sinh sáu tuổi, em gái Hạ Thiệu Hinh cũng chỉ bé hơn Phù Sinh hai tuổi. Nhà họ Hạ và nhà họ Hường đều

làm kinh doanh rất lớn, quan hệ khăng khít, cho nên Hạ Thiệu Phong và Hường Phù Sinh cũng có thể coi là thanh mai trúc mã, cùng lớn lên bên nhau.

Người giúp việc vừa tới mang hành lý đi, bà Dương Uyển Đình, mẹ Thiệu Phong đã từ cầu thang đi xuống. Tuổi ngoại tứ tuần, nhưng nhờ biết chăm sóc lại thêm thân hình duyên dáng, biết cách ăn mặc, phong thái nổi bật nên khó mà đoán được tuổi thật của bà. Hơn mười năm trước, ông Hạ qua đời, một mình bà lèo lái cả tập đoàn Thiên Ngu từ đó tới nay, cũng phải thừa nhận rằng, bà là con người bản lĩnh, gan dạ sáng suốt.

Chào hỏi xong, Dương Uyển Đình sai người làm đưa Hường Phù Sinh lên gác, trên tầng thợ cắt tóc, thợ trang điểm đều đã chờ sẵn. Hạ Thiệu Phong đoán không sai, mẹ anh việc gì cũng nghĩ rất chu đáo. Đợi Hường Phù Sinh sửa soạn xong xuôi cũng vừa tới giờ đến bữa tiệc.

Hường Phù Sinh mặc chiếc váy dài cổ chữ V màu ngà, viền cổ tròn châu, suối tóc dài đen nhánh vắt sang vai trái, trông vừa sang trọng vừa trẻ trung. Hạ Thiệu Phong trông thấy cô từ trên cầu thang chậm chậm bước xuống, ngây cả người. Con nhóc này trở mã từ lúc nào mà xinh đẹp đến thế? Hường Phù Sinh đựng phải ánh mắt của Lâm Sóc, nhưng chỉ một thoáng, cô đã bị Hạ Thiệu Hình làm cho phân tán.

“Oa, chị Phù Sinh hôm nay đẹp thế!” Hạ Thiệu Hình đẩy Phù Sinh về phía anh trai mình, cười hi hi nói: “Hai người đúng là siêu đẹp đôi.”

Phù Sinh loạng choạng ngã, Hạ Thiệu Phong bèn đỡ lấy, hơi nhăn mày: “Nhóc con, làm việc chẳng bao giờ chịu cân nhắc gì cả.” Hạ Thiệu Hình lè lưỡi, trốn ngay sau lưng Lâm Sóc.

Thiệu Hình thật đúng là phiên bản ưu việt của anh trai, khả năng ồn ào chùng như vượt quá sức chịu đựng của Hường Phù Sinh. Nhưng khổ nỗi con bé lại rất quý Hường Phù Sinh, suốt ngày cứ dính lấy cô.

Cả đoạn đường âm ỉ, cuối cùng cũng tới được nơi diễn ra bữa tiệc, một biệt thự đứng tên Hạ Thiệu Phong. Phù Sinh và Thiệu Phong sóng vai vào trước, phía sau là Thiệu Hình, Lâm Sóc đảm đương vai trò bạn nhảy của cô bé.

Vừa bước vào sảnh, mọi người từ bốn phía đã xúm lại, cuối cùng chủ nhân bữa tiệc cũng đã tới.

“Tớ vẫn đang không hiểu sao Crystal luôn đúng giờ hôm nay mãi chưa đến, hóa ra là nóng lòng tới gặp Thiệu Phong trước.”

“Này, có gì lạ đâu, phụ huynh hai nhà á, chỉ hận sao hai đứa vẫn chưa đính hôn thôi.”

Cả một đồng người ríu ra ríu rít, Hường Phù Sinh càng nghe càng khó chịu. Có trách thì trách mẹ cô, lúc cô nhỏ xíu đã hứa hôn cho cô rồi. Hồi bé đúng là cô rất thích chơi với Thiệu Phong, nhưng như thế đâu có nghĩa khi lớn lên cô cũng thích anh, muốn lấy anh làm chồng cơ chứ. Hạ Thiệu Phong là người có tính lẳng nhăng, nửa thân dưới lúc nào cũng tuân theo bản năng. Hường Phù Sinh mới vừa mười tám, còn biết bao lựa chọn cho tương lai, có gì phải chết dí trong bãi phân trâu là anh ta?

“Cảnh cáo các cậu, tích chút đức đi, còn dám hủy hoại thanh danh của tớ, sau này đừng mơ tớ mời đi ăn chơi gì nữa.”

Hường Phù Sinh nói xong, Hạ Thiệu Phong liền cười phụ họa: “Đúng đấy, đúng đấy, mấy đứa cứ tuyên truyền bấy bạ, còn có cô gái Hồng Kông nào dám theo anh nữa?”

Các nhân vật chính không muốn nói nữa, chủ đề câu chuyện cũng tự nhiên được chuyển sang hướng khác. Thiệu Phong giới thiệu Lâm Sóc với mọi người, coi như đã cho anh ta các mối quan hệ của mình, còn việc có tận dụng được hay không, phải xem bản lĩnh Lâm Sóc tới đâu. Dừng xong bữa tối, mọi người bắt đầu chia ra uống rượu hoặc vui chơi.

Hường Phù Sinh không ưa ồn ào, thường hay cùng vài cô bạn gái lên gác buồn đưa lê. Nói là trò chuyện, nhưng đa phần cô chỉ ngồi nghe, nếu các bạn hỏi ý kiến, cô mới cất lời. Hôm nay đại thể là do Hạ Thiệu Phong mới trở về, các cô đều như phát điên, đòi chơi trò đánh bài sai khiến.

Đám này bình thường vốn nham hiểm, mỗi lần ra lệnh sai khiến đều bức người ta tức chết, huống hồ lần này có Lâm Sóc là người mới, mệnh lệnh của chúng chắc chắn càng thâm. Hường Phù Sinh mới đầu không muốn vào chơi, nhưng cô nhóc Hạ Thiệu Hình sống chết cũng lôi Phù Sinh vào bằng được, cả đám người

xung quanh lại xúm vào trêu chọc. Không tiện làm mất hứng của mọi người, Phù Sinh chẳng còn cách nào đành vào cuộc, tình cờ ngồi ngay cạnh Lâm Sóc.

“Lượt thứ nhất, số nào bị gọi đến, phải len lén tới hồ bơi bên kia, đẩy cái thằng đang ôm hôn May xuống nước.” Có người chỉ về phía Lee, lúc này đang đứng ngoài cửa sổ, hiên kế. Mọi người sôi nổi tán thành.

Hướng Phù Sinh cũng không thể ngờ, hôm nay cô bị sao quả tạ chiếu, chỉ mới lượt đầu tiên, King đã hò số của cô. Cô đành đứng dậy, tháo giày cao gót, mở cửa, bước tới sau lưng Lee. Hướng Phù Sinh hết sức cẩn thận, chỉ sợ bị trượt ngã, cô thật sự chẳng thích những chỗ như hồ bơi chút nào.

Cuối cùng cũng tới nơi, Hướng Phù Sinh dùng lực định đẩy Lee xuống nước, ai ngờ bàn tay cô vừa chạm tới lưng, Lee đã phát hiện, nắm lấy cánh tay cô kéo xuống nước. Hướng Phù Sinh rửa thắm một tiếng, thế mà lại quên mất, Lee biết võ, muốn đẩy cậu ta khác gì tự đẩy mình, cái lũ quỷ sứ trời đánh này!

Hướng Phù Sinh vừa rơi tùm xuống nước, trong sảnh có nhiều người cười rộ lên. Riêng Hạ Thiệu Hình kêu lên thảng thốt: “Crystal không biết bơi!” Chỉ thấy Hướng Phù Sinh mới đầu còn vùng vẫy được hai cái, sau rồi chìm ngấm.

Hướng Phù Sinh cảm giác mình sắp nghẹt thở, nước tràn đầy mũi và miệng, cho dù cố sức vùng vẫy thế nào cũng cứ chìm xuống. Ai tới cứu cô đây? Ai tới cứu cô đây? Những tiếng hô hoán ong ong trong đầu. Mọi vật trước mắt đã không còn rõ ràng nữa.

Trong mơ hồ, cô thấy có bóng người nhảy xuống nước, bơi về phía cô. Tới sau lưng, người ấy đưa tay ôm chặt vai cô, kéo lên. Một chốc, cô đã lên tới mặt nước, nhưng vẫn không thở được. Người ấy ôm cô tới bên thành bể bơi, cùng những cậu ấm cô chiêu đang cuống quýt tay chân đặt cô lên bờ.

“Đặt nằm thẳng ra.” Giọng nói ấy rất có sức hút. Hướng Phù Sinh cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ, rất muốn nhưng chẳng thể mở nổi mắt, lồng ngực nhức nhối, tức nghẹn.

Lâm Sóc dựng Hướng Phù Sinh dậy, mở khóa lưng chiếc váy cô đang mặc, sau đó để cô nằm trở lại, bắt đầu hô hấp nhân tạo. Vì thời gian chìm không lâu, làm vài ba lần, Phù Sinh nhồm dậy nghiêng đầu, bao nhiêu nước uống phải đều nôn ra.

Chầm chậm mở mắt, trước mặt Hướng Phù Sinh hiện ra rất nhiều khuôn mặt, mà gần nhất, rất gần, lại là... Lâm Sóc. Mặt anh cách cô trong gang tấc, đến sợi lông mi còn đọng một hạt nước nhỏ nhìn cũng rõ ràng.

Trong đầu Hướng Phù Sinh xẹt qua bốn ý nghĩ: Thứ nhất, hắn đã cứu cô; thứ hai, hắn đã làm hô hấp nhân tạo cho cô; thứ ba, nụ hôn đầu của cô đã tặng ột kẻ mới quen có nửa ngày, bằng phương pháp hà hơi thổi ngạt.

Còn suy nghĩ cuối cùng, cô thấy mình thật sự phải đi tìm một ông thầy phong thủy, xem xem cô đã phạm phải lỗi gì mà đến nông nỗi này.

2. Chương 2: Chương 2

Khôi phục lại thần trí, Hướng Phù Sinh bắt đám đông giải tán, một mình lên gác cởi bỏ quần áo ướt, tráng người, chọn lấy trong phòng để đồ một bộ quần áo vừa vặn để thay. Những bữa tiệc kiểu này thường tổ chức xuyên đêm, phòng để đồ la liệt quần áo nam nữ đủ kích cỡ, kiểu dáng dĩ nhiên cũng là mẫu mới nhất của các nhãn hiệu lớn. Cô chọn lấy một chiếc váy liền có đai lưng, phối cùng với chiếc áo choàng vải bông để chống lại cái lạnh đang tràn ngập trong phòng.

Quần chặt chiếc áo choàng, Hướng Phù Sinh đi xuống tầng, cô không trở lại đại sảnh, một mình ra khỏi tòa nhà, ngồi xuống thảm cỏ, lấy khăn tay ra lau khô mái tóc

Hồng Kông mới Lập Hạ[1], đêm muộn phảng phất những cơn gió nhẹ càng thêm mát mẻ. Nhớ lại chuyện bất ngờ xảy ra lúc đó, Hướng Phù Sinh dần chấn chỉnh tâm tư, lập tức lông mày khẽ nhíu lại.

[1] Ngày mùng 5 hoặc mùng 6 tháng Năm Dương lịch.

“Khá hơn chưa?” Một giọng đàn ông chợt vang lên, nghe như tan trong màn đêm.

Hương Phù Sinh ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Lâm Sóc tay cầm một chiếc cốc bước lại gần. Anh ta cũng đã thay một bộ đồ khô ráo, lại vẫn sơ mi trắng, chỉ có chiếc cúc áo để mở, làm lộ ra xương đòn và lồng ngực rắn chắc.

Vừa này anh ta ướt như chuột lột, áo sơ mi dính chặt vào người, phơi bày vóc dáng tuyệt đẹp, Hương Phù Sinh đoán chắc rất nhiều cô gái ở đó phải ngưỡng mộ. Nghĩ tới đây, cô bất giác phì cười.

“Không ra chơi với mọi người nữa à?” Cô không trả lời, mà hỏi ngược lại.

“Kiểu vui chơi của các cô, tôi vẫn chưa quen lắm.” Lâm Sóc bước đến bên cạnh, đưa chiếc cốc đến, nói: “Không sao rồi.”

Hương Phù Sinh bỏ khăn tay xuống đỡ lấy, thân cốc âm ẩm, cô cúi đầu nhìn, hóa ra là một cốc sữa nóng. Cô không uống, chỉ cầm trong tay.

Lâm Sóc cũng không nói gì nữa, anh ta đứng bên cạnh, ngẩng đầu nhìn trời.

Hồng Kông. Cuối cùng ta cũng trở lại rồi...

“Đang chờ tôi cảm ơn à?” Hồi lâu, Hương Phù Sinh thấy anh ta cứ đứng đó không chịu đi, liền ngược lên hỏi.

Lâm Sóc cụp mắt, nhìn thẳng vào Hương Phù Sinh. Đôi mày thanh tú như vẽ bằng than chì, ánh mắt tựa làn thu ba. Cho dù chẳng trang điểm, anh ta cũng đã rất đẹp, nét đẹp tự nhiên trời ban. Anh ta rút tay vào túi quần, cười hỏi: “Nghĩ sao mà nói vậy?”

“Theo tôi thấy, không phải anh không quen với mấy trò chơi của chúng tôi, ngược lại, anh am hiểu sâu sắc lắm.” Hương Phù Sinh thủng thẳng nói tiếp: “Luật của hội là ma mới phải bị trêu nhiệt tình. Người trong nhóm đều biết Lee có võ, cũng đều biết người chia bài là Joe có cả ngàn mảnh, Joe còn tự nhận mình là King. Theo lý mà nói, số cậu ấy bốc ra phải là số bài trên tay anh. Vậy mà lá bài đó lại đến tay tôi, người ngồi cạnh anh. Anh nghĩ là Joe sơ xảy, hay là có người tráo bài?”

Hương Phù Sinh nhìn Lâm Sóc khiêu khích. Lâm Sóc vẫn thản nhiên như không: “Cứ cho là vậy, sao lúc ấy cô không nghĩ ra, mà lại ngoan ngoãn đi đẩy cái anh chàng Lee kia xuống nước?”

Lời này vừa nói ra, Hương Phù Sinh vội ngoảnh mặt đi, lúc lâu, cô mới lí nhí đáp trả được một câu: “Chẳng qua phản ứng của tôi hơi chậm một chút thôi.”

Lâm Sóc cười ha ha sau lưng cô, vậy mới giống một cô gái mới thành niên chứ. Tiếng cười chưa dứt, Hương Phù Sinh đứng bật dậy, dứ dứ cốc sữa trong tay: “Anh muốn thay quần áo tiếp không?”

“Thôi thôi, xem như tôi sai, xin lỗi.” Lâm Sóc nhún vai, thu lại nụ cười trên môi, nhưng Hương Phù Sinh vẫn thấy những đường nét gọn gàng của đôi mắt ấy dường như hàm chứa ý cười.

“Cái tên Hạ Thiệu Phong kia vốn thiếu thịt thiếu bắp, làm bạn với anh kể cũng hợp lý. Nhưng với tôi thì tốt nhất anh nên cách xa một chút.” Hương Phù Sinh đẩy cốc sữa về phía Lâm Sóc rồi rời khỏi thảm cỏ.

Lâm Sóc nhìn theo bóng dáng bướng bỉnh của cô, nâng cốc uống một ngụm sữa, thoáng cười.

Đúng vào kỳ nghỉ sau khi khóa dự bị đại học kết thúc, không có bài tập, mọi người càng chơi nhiệt tình. Hương Phù Sinh có mấy người bạn tốt đều đã kết đôi đi chơi riêng cả. Bữa tiệc kết thúc chưa được vài ngày, Hương Phù Sinh và hai cô thiên kim tiểu thư rủ nhau đi dạo phố. Vừa lang thang vừa tán dóc, họ tiện chân bước vào một hiệu quần áo. Trong lúc chọn đồ, hai cô tiểu thư tình cờ nhắc tới Lâm Sóc.

“Nghe nói cô em nhà họ Hạ gần đây rất thân mật với anh chàng Lâm Sóc. Vừa tới hôm qua tớ còn trông thấy họ cùng nhau dùng bữa tối. Ồi, ngày trước ấy à, con bé lúc nào cũng quần lấy Crystal, mấy ngày nay chẳng thấy đâu, trái tim non tơ thiếu nữ lần này chấn động rồi.”

“Ha, không biết cái tay Lâm Sóc ấy có bản lĩnh gì chứ. Trừ Phù Sinh của chúng ta ra, con cháu nhà họ Hạ cũng được coi như danh giá hàng đầu ở đất Hồng Kông này. Muốn lấy con bé á, có mà phấn đấu hai mươi năm nữa cũng chưa chắc.”

“Phù Sinh, cậu với Hạ Thiệu Phong thân thiết như thế, có biết chút nào về Lâm Sóc không? Anh ta có khi lại thành em rể cậu đấy.”

Hương Phù Sinh thật sự chẳng có chút hứng thú gì với cái tên Lâm Sóc này, cô cười nhạt một tiếng: “Lara nhà cô sao lại ngoa ngoắt thế chứ? Trai đẹp không vào tay cô lại đi thích một con nhóc chưa thành niên, cô ghen tị chứ gì.”

“Chỉ có cậu hiểu tớ thôi.” Lara nghe xong cười hi hi, ôm chầm lấy Hương Phù Sinh.

Hương Phù Sinh hiếm khi dứt khoát nói với người khác mình và Hạ Thiệu Phong không có quan hệ gì. Thứ nhất, đó là ý muốn của cha mẹ, không thể dễ dàng phủ nhận; thứ hai, cô cảm thấy Hạ Thiệu Phong là một tấm lá chắn không tệ.

Trong số các thiên kim nhà đại gia ở Hồng Kông, Hương Phù Sinh tuyệt đối là đối tượng sáng giá hàng nhất nhì. Lấy được cô, đừng nói là phần đầu ba mươi năm mới được, mà là phần đầu hết kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa cũng chưa được. Tất cả chỉ vì cô là con gái độc nhất của nhà họ Hương.

Cha cô là Hương Hằng, vốn người Thượng Hải, ông bà nội cô mất sớm, cha cô phải lăn lộn tới Hồng Kông bươn chải kiếm sống, gắn bó với bà Ngu Diễm, nên duyên vợ chồng. Trong giới đại gia Hồng Kông, chuyện ba vợ bốn vợ cũng là chuyện thường không ai để ý, nhưng Hương Hằng chung tình, chỉ có duy nhất một người phụ nữ. Cũng bởi bà Ngu Diễm thể chất yếu ớt, nên sau khi có Hương Phù Sinh thì không sinh thêm nữa. Thế là cả gia nghiệp đồ sộ chỉ có Hương Phù Sinh là người thừa kế duy nhất.

Thời đại này không chỉ phụ nữ mơ tưởng bay lên cành cao biến thành phượng hoàng, đàn ông cũng vậy. Cho dù có Hạ Thiệu Phong làm tấm lá chắn vững chắc thì những người nháy mắt đưa tình với Hương Phù Sinh cũng vẫn xếp cả hàng dài.

Ba người thử xong quần áo, đang thanh toán, nhân viên cửa hàng bỗng mang hộp đựng quần áo tới chỗ Hương Phù Sinh, cười duyên chuyển: “Cô Hương, đây là món quà quý ông bên kia tặng cô.”

Hương Phù Sinh thuận theo hướng tay cô nhân viên nhìn ra, quả nhiên trên ghế sofa có một người đàn ông ăn mặc sang trọng đang ngồi, bắt gặp ánh mắt của Hương Phù Sinh, anh ta khẽ cười một cái.

“Chết, lại có ong bướm vo ve rồi.” Lara cười bên tai Hương Phù Sinh.

Hương Phù Sinh không mở hộp ra mà hỏi xin nhân viên cửa hàng cây bút và tờ giấy nháp, phóng tay viết một dòng chữ, rồi đưa chiếc hộp lại cho cô nhân viên, bảo cô ta mang tặng cho vị khách đang thử đồ trong phòng. Xong xuôi, ba cô gái đi thẳng.

“Phù Sinh, cậu viết gì trong tờ giấy nháp thế?”

“Một người đàn ông vào cửa hàng quần áo nữ, chắc chắn phải đi cùng một người đàn bà. Tớ chỉ cảnh báo cho người đàn bà đó, nên cẩn thận với người đàn ông của mình, đừng để anh ta giống như thứ ruồi nhặng, chẳng biết trời cao đất dày gì dám giở trò xằng bậy.”

“Khiếp, cậu nói ác thật đấy.”

“Nhân từ với đám đàn ông trắng hoa ong bướm này chính là tàn nhẫn với chính mình.” Hương Phù Sinh nói một cách kiên quyết. Cô cúi đầu xem đồng hồ, đột ngột đổi giọng: “Không nói với các cậu nữa, tớ có việc, đi trước nhé.”

“Không dùng bữa à?” Mấy cô bạn còn chưa nói dứt lời, Hương Phù Sinh đã vội vã xuống tầng đi mất.

Gần tới giờ cơm nhưng Hương Phù Sinh lại bảo tài xế đưa mình tới một quán cà phê ở Trung Hoàn. Cô bước vào, gọi một ly mocha rồi ngồi xuống bên cửa sổ. Phía bên đường là một cao ốc thương nghiệp, phía dưới lúc này dòng người qua lại tấp nập, đa số công nhân viên chức trong cao ốc đều xuống tìm chỗ ăn trưa. Hương Phù Sinh dán mắt vào phía bên kia con phố, cô đang chờ một người.

Tòa nhà mười bảy tầng này là nơi đặt trụ sở của một công ty luật, trong công ty đó có một người tên Lê Chí Thành. Khoảng một năm trước, cha của Hương Phù Sinh, ông Hương Hằng, lỡ sa vào một vụ kiện tài chính, phần trăm thắng rất thấp, đoàn luật sư riêng của cha đều bó tay chịu thua. Cha liền mời Lê Chí Thành, người này cãi thắng vụ kiện, nhưng lại không đồng ý gia nhập đoàn luật sư riêng của cha.

Anh ta có tài, rất nhiều người tìm đến, nhưng không chịu để bất cứ ai trói buộc, đúng là rất tự tin. Hường Phù Sinh còn được biết có lúc anh ta giúp những người nghèo đi kiện mà không thu một xu lệ phí. Chưa đầy ba mươi tuổi đã sở hữu nguyên một tầng tại cao ốc Trung Hoàn. Sự nghiệp rất có tương lai, lại có tấm lòng chính nghĩa, không hay có những vụ bê bối ái tình, kể cả người kén chọn như Hường Phù Sinh cũng không tránh được xiêu lòng.

Cô tìm hiểu lịch trình của Lê Chí Thành, biết được vào giờ này anh ta thường xuống phố ăn trưa, nên phục tại quán cà phê chờ đợi. Cô chỉ muốn giả như tình cờ gặp mặt cùng anh ăn bữa cơm. Việc học dự bị đại học chẳng lấy gì làm vui sướng, tâm tư của cô lại đặt hết vào chuyện nộp đơn dự thi đại học nên đã có một khoảng thời gian không được gặp anh ta.

Bỗng, trước mắt Hường Phù Sinh lóa lên một cái, một người đàn ông mặc âu phục đen, thắt cravat bước vào cửa lớn, chỉ thoáng nhìn cô cũng nhận ra đó là Lê Chí Thành.

Thân hình anh ta hơi gầy guộc, nhưng hai con ngươi thì sắc bén vô cùng. Mẹ là người da trắng nên nước da anh cũng trắng hơn mọi người một chút, mái tóc cũng ngả màu nâu sẫm.

Hường Phù Sinh xông ra khỏi quán cà phê, vừa đúng lúc đèn xanh bật lên, cô vội vã băng qua đường, ánh mắt đăm đăm hướng về phía Lê Chí Thành, sợ anh ta đi khỏi tầm mắt. Cô chẳng hề chú ý có chiếc xe đang rẽ trái, chỉ chăm chăm bước về phía bên đường. Một tiếng thắng xe chói tai dội vang. Chiếc xe phanh kít lại cách Hường Phù Sinh chỉ trong gang tấc. Hường Phù Sinh hoảng hốt ngoái đầu nhìn chiếc xe rồi quay ra tìm Lê Chí Thành, chẳng ngờ anh ta đã khuất trong dòng người đông đúc mất rồi. Cô ngoảnh lại lần nữa nhìn lái xe bằng ánh mắt tức giận, nhưng chỉ một giây, cô đã phải kinh ngạc há hốc miệng: “Sao lại là anh?”

Lâm Sóc bỏ kính râm xuống mới nhìn rõ người đứng trước xe mình là Hường Phù Sinh, chiếc váy liền không tay màu vàng nhạt dài tới đầu gối, thắt lưng kết thành hình nơ bướm phía sau lưng, y như chiếc nơ trên những hộp quà đóng sẵn. Mái tóc xõa dài hơi gọn sóng, hai bím nhỏ tết bên tai, làn da trong như ngọc. Con búp bê sứ ấy lại đang phần nộ nhìn thẳng vào anh.

“Lên xe trước đi.”

Lâm Sóc khẽ hất đầu về sau, Hường Phù Sinh lúc này mới để ý, chỉ chốc lát mà sau xe của Lâm Sóc đã có một hàng xe dài đứng chờ, tiếng còi giục giã liên hồi vang lên. Cô lại ngóng về phía Lê Chí Thành vừa đi mất lần nữa rồi thở dài, đành lên xe của Lâm Sóc.

Trong xe, Hường Phù Sinh ngênh mặt, một mực cứng đầu: “Sao anh lại ở đây? Ban ngày ban mặt mà không đi làm à?” Cô đúng thật không hợp tuổi với Lâm Sóc, hôm nay lại bị anh ta làm lỡ việc quan trọng, hỏng hết lịch trình.

Lâm Sóc chỉ tay về một tòa cao ốc: “Công ty của tôi ở tầng mười tám tòa nhà này.”

“Cái gì cơ?” Hường phù Sinh quay hẳn người sang, “Công ty anh ở tòa nhà này á?” Thế này chẳng phải từ nay về sau hề tới tìm Lê Chí Thành, rất có khả năng sẽ đụng phải cái tên chim lợn này hay sao?

Lâm Sóc không đáp mà hỏi ngược lại: “Có điều cô Hường này, vì sao cô lại có mặt ở đây?”

Hường Phù Sinh ngớ người, bị nói trúng tim đen, cô gắt lên đùng đùng: “Đạo phố không được à? Bản tiểu thư đi đâu có cần phải báo trước với anh không?”

“Tôi cứ tưởng quanh đây chỉ có các khu hành chính sự nghiệp và quán ăn, hóa ra còn có cả khu mua sắm nữa cơ đấy!” Lâm Sóc tỏ vẻ hiểu ra vấn đề.

“Đến đầu phố kế tiếp cho tôi xuống.” Hường Phù Sinh nói không lại anh ta, chỉ muốn xuống xe càng sớm càng tốt.

Chiếc xe quẹo một cái, dừng lại bên đường. Lâm Sóc nói: “Cô vẫn chưa ăn trưa phải không? Hay là cùng nhau đi dùng bữa nhé, coi như tôi cáo lỗi vì suýt đâm phải cô.”

Khuôn mặt Lâm Sóc vẻ như đang cười, Hường Phù Sinh nhìn anh ta, chỉ muốn từ chối cho xong, nhưng bụng thì bắt đầu đói thật rồi. Dù sao kế hoạch cũng đã phá sản, bắt đền anh ta chẳng có gì sai, cô không tin tên chim lợn này còn giữ được trò gì nữa.

Xe dừng, hai người bước vào một nhà hàng kiểu Tây. Nói là dừng bữa thông thường, Hường Phù Sinh cũng không suy nghĩ gì, nhưng khi đưa mắt quan sát một lượt, cô nhìn thấy khách ở đây đa phần là giới viên chức. Tuy vậy không khí của quán cũng không tệ, khoảng cách giữa các bàn khá rộng, đủ để các cuộc trò chuyện giữ được tính riêng tư, âm nhạc êm ái chậm rãi, ánh đèn vừa đủ.

Lâm Sóc chỉ gọi một phần sandwich, một tách cà phê, Hường Phù Sinh cũng theo đó mà gọi. Trong lúc chờ thức ăn, Lâm Sóc có điện thoại, liền đứng dậy ra ngoài nghe.

Hường Phù Sinh ngắm anh ta từ xa. Một tay cầm điện thoại, tay kia đút túi quần, đó dường như đã là một thói quen của anh ta vậy. Không hiểu tại sao, trong đầu Phù Sinh hiện ra hình ảnh của Lâm Sóc khi cô vừa mở mắt hôm ấy: Giọt nước từ đôi mày rớt xuống, khẽ lăn qua khóe mắt và gò má, rồi trượt dài qua đôi môi nhợt nhạt.

“Thưa cô, cà phê của cô.” Tiếng gọi của nhân viên phục vụ khiến Hường Phù Sinh sực tỉnh. Nhìn chăm chăm vào tách cà phê trước mặt, Hường Phù Sinh cảm hờn nghĩ, nụ hôn đầu của cô vẫn còn chưa bắt đền hẳn đâu.

Đợi Lâm Sóc nghe điện thoại trở lại, thức ăn cũng đã bày lên đầy đủ. Hai người ngồi đối diện, lẳng lặng giải quyết thức ăn trong đĩa mình. Nhưng Lâm Sóc để ý thấy nhát dao nào của Phù Sinh cũng rất mạnh tay, rõ ràng vẫn còn tức giận, đúng là trong lòng ra sao viết cả lên mặt. Đang ngẫm nghĩ, điện thoại bỗng lại réo lên. Lâm Sóc nhăn mày, đúng là cần phải thay hai người trợ lý này, có mỗi việc lấp đặt thiết bị văn phòng mà cũng hỏi lên hỏi xuống.

Lâm Sóc cáo lỗi rồi đứng dậy tiếp điện thoại. Hường Phù Sinh bắt mắt lâu bầu. Đến cha mình còn chẳng thấy bận đến thế bao giờ, bữa cơm mời này chẳng có chút thành ý gì cả. Liếc nhìn cốc cà phê uống dở của Lâm Sóc, lại cầm chiếc bình hoa nhỏ trên bàn lên xem, mắt Hường Phù Sinh đột nhiên sáng lên.

Ngoài đầu thăm dò để chắc chắn Lâm Sóc không nhìn về phía mình, cô nhanh tay lẹ mắt đổ nước trong bình hoa vào cốc cà phê. Đặt bình hoa về chỗ cũ, Hường Phù Sinh lại cầm dao nĩa lên tiếp tục ăn. Khi Lâm Sóc quay lại, thấy rõ Hường Phù Sinh vui vẻ lên rất nhiều. Anh bán tín bán nghi, cầm tách cà phê lên định uống, nhìn sang, thấy Hường Phù Sinh cúi đầu, cố nín nhưng không giấu được nụ cười trên nét mặt.

Hường Phù Sinh len lén liếc lên, thấy Lâm Sóc uống cà phê, mừng như mở cờ trong bụng. Ai ngờ anh ta vừa bỏ cái tách xuống đã lên tiếng: “Nói, cô đổ thêm cái gì vào cà phê?”

“Hả?”

“Rõ ràng tôi đã uống hết một nửa, quay lại thành ra đầy hơn nửa, mà có người vẽ mặt bỗng nham hiểm thế kia...”

“Biết rồi sao anh còn uống?”

Lâm Sóc không để ý, chỉ cười khê: “Vậy là tôi đền tội xong vụ chết đuối rồi nhé, tôi biết cô vẫn còn để bụng mà.”

“Người gì mà lạ lùng, chẳng hiểu anh đang nói gì nữa.” Hường Phù Sinh nhìn ánh mắt đang cười của người đàn ông đối diện, mím môi: “Mau ăn đi, chiều tôi có kế hoạch rồi.”

Lâm Sóc cũng không nói gì nữa. Ăn xong, Hường Phù Sinh gọi tài xế tới dưới tầng đón rồi về thẳng nhà. Lâm Sóc phóng xe về công ty.

Trên đường về, Hường Phù Sinh kêu trợ lý tra cứu thông tin công ty của Lâm Sóc, không ngờ nó thật sự nằm cùng tòa nhà với công ty của Lê Chí Thành, một công ty đầu tư chứng khoán. Phù Sinh giờ lịch trình ra xem, lòng thầm nghĩ, tuần sau đến tìm Lê Chí Thành nhất định không được đụng độ với tên quái nhân đó nữa.

... O ...

Vài ngày sau, cuộc sống của Hường Phù Sinh yên ả trôi qua theo đúng lịch trình vạch sẵn. Học tiếng Pháp, đến bar giết thời gian, đưa mẹ tới dự tiệc từ thiện, trốn trong nhà đọc sách lên mạng.

Sáng thứ sáu, Hường Phù Sinh vừa tiễn thầy dạy tiếng Pháp ra về thì Hạ Thiệu Hình bước vào. Từ buổi tiệc hôm đó, cô chưa gặp con nhóc này thêm lần nào, đây thực sự là chuyện hi hữu.

Hường Phù Sinh về phòng riêng, thả mình lên ghế tựa, thông thả hỏi: “Đến thì cũng đến rồi, nói xem có việc gì?”

Hạ Thiệu Hình cười hi hi, bước tới ôm chầm lấy cánh tay Hường Phù Sinh: “Chị Phù Sinh, cuối tuần chị có rảnh không?”

“Không.” Hường Phù Sinh lạnh lùng cự tuyệt.

“Đừng từ chối nhanh như thế chứ. Bọn mình đi Thượng Hải chơi đi, cảnh đêm ở đấy đẹp lắm. Nhé, đi đi chị nhé!”

“Gần đây nghe nói cô với cái tên Lâm Sóc quẩn quýt lắm mà, để anh ta đưa cô đi.” Hường Phù Sinh xoay lưng về phía Hạ Thiệu Hình.

Hạ Thiệu Hình vòng sang phía bên kia chiếc ghế, ngồi xuống trước mặt Hường Phù Sinh: “Có mỗi mình Lâm Sóc, mẹ em chắc chắn không cho đi đâu.”

“Cô cũng còn biết một nam một nữ đi riêng là không hay à? Mấy chuyện thế này đi tìm anh trai cô ấy, tìm tôi làm gì.”

“Giờ à, vấn đề là ở chỗ đó!” Hạ Thiệu Hình làm giọng nịnh nọt: “Anh trai em không chịu đi, nhưng chị mà đi thì anh ấy nhất định đi. Chị cũng biết anh trai em rất thích chị mà.”

“Vậy em cũng phải biết chị rất có định kiến với anh trai em.” Hường Phù Sinh bị cô nhóc làm cho tức không chịu được, phải ngồi bật dậy: “Trước đây chị rất thích anh ấy, nhưng hai năm trước hết cảm giác rồi. Lúc đó anh ấy tốt nghiệp đại học bên Mỹ về, tới gặp chị đầu tiên, chị chưa kịp vui mừng, chớp mắt một cái anh ấy đã chạy tới chỗ Lisa. Còn để chị bắt gặp hai người đang kiss. Anh trai em phải biết Lisa với chị là kẻ thù không đội trời chung chứ? Anh ta đúng là bẩm sinh đã trăng hoa ong bướm.”

“Chị, anh em cũng rất hối hận về chuyện đó mà.”

“Vậy lần trước chị ngã xuống nước, anh trai em đang ở đâu? Anh ta đang ở trên lầu vui vẻ với cô gái nào?” Hường Phù Sinh lắc đầu: “Nhưng chị đã đoán trước rồi, chẳng để tâm nữa.”

Có lẽ trong tất cả các cô gái, người Hạ Thiệu Phong thích nhất là Hường Phù Sinh, nhưng đối với Hường Phù Sinh mà nói, như thế không đủ. Thứ tình cảm cô muốn, là một và chỉ một một thôi.

“Mẹ nói, vì anh còn lông bông ham bay nhảy, vài năm nữa sẽ khác.” Hạ Thiệu Hình cố vớt vát: “Chị Phù Sinh cũng mới mười tám tuổi đó thôi, hai người vẫn còn nhiều thời gian.”

Thiệu Hình biết anh mình có tính lăng nhăng, cũng chẳng thích mấy cô gái nhỏ nhăng vậy quanh anh mình. Biết anh thật lòng thích Hường Phù Sinh, con bé rất vui, rất muốn Hường Phù Sinh làm chị dâu mình.

“Chị sợ em thật rồi.” Hường Phù Sinh nhìn tròng mắt ngân ngấn nước của Hạ Thiệu Hình: “Thế, nếu em đồng ý không nhắc đến chuyện giữa chị và anh trai em trước mặt chị, chị sẽ đồng ý đi Thượng Hải với em cuối tuần này.”

Hạ Thiệu Hình gần như chẳng thèm suy nghĩ, cười tươi roi rói: “Em hứa!”

Hường Phù Sinh bắt lực nhìn Thiệu Hình, không biết cái tên Lâm Sóc kia đã cho con bé uống thuốc gì mà đến nông nổi này.

Vốn tưởng thứ Bảy mới khởi hành, ai ngờ Hạ Thiệu Hình bỗngưng đòi lên máy bay ngay tối hôm đó. Đã lỡ đồng ý nên Hường Phù Sinh đành bảo người làm vội vàng sắp xếp hành lý.

Học tốc phi tới sân bay, lên máy bay, thấy ba người kia đã ở đó rồi. Đi qua Lâm Sóc, Hường Phù Sinh chăm chú nhìn nụ cười phẳng phất mơ hồ trên môi hắn, trong lòng bỗng gợn lên một cảm giác không hay về chuyện đi.

Máy bay thuê riêng của họ đáp xuống Thượng Hải vào khoảng tám giờ hơn. Đối với dân cú đêm mà nói, lúc này mới là thời điểm bắt đầu một ngày. Có điều, trong nhóm lúc này có một cô bé con chưa thành niên.

Vừa xuống khỏi máy bay, Hạ Thiệu Hình đã ôm lấy cánh tay Hạ Thiệu Phong, vừa lắc nhẹ, vừa chớp chớp mắt; “Anh, bọn mình lên tàu ngắm cảnh đêm đi.” Mãi mới thoát khỏi tầm kiểm soát của mẹ, con bé nhất định không chịu về khách sạn nghỉ sớm.

Vừa nghe thấy chữ tàu, Hướng Phù Sinh đã cau mày: “Em ở Hồng Kông đi du thuyền còn chưa chán hay sao, có đi thì mấy người đi đi, tôi về khách sạn đây.”

“Em cũng biết chị Crystal sợ nước mà, hay là đi chỗ khác, nhé?” Hạ Thiệu Phong lo cho Hướng Phù Sinh, liền nói.

“Không thêm!” Hạ Thiệu Hình giận dỗi bỏ tay anh trai, chạy tới kéo Hướng Phù Sinh ra một chỗ: “Lúc đi chị đã hứa với em thế nào rồi, không thôi sau này đừng có trách em cứ lải nhải về anh em bên tai chị!”

Hướng Phù Sinh nghiêng răng: “Hạ Thiệu Hình, cô uy hiếp tôi đấy à?”

“Ừ, uy hiếp đấy, thế chị có chịu đi không thì bảo!”

Lát sau, Hạ Thiệu Hình cười tươi như hoa kéo Hướng Phù Sinh quay lại. Phù Sinh mặt đầy vẻ âm ỉ: “Nào đi đi đi, đi ngồi tàu đi.”

Lên tàu mới biết Hạ Thiệu Hình đã đặt trước chỗ dùng bữa bên cửa sổ. Hướng Phù Sinh sợ nước, nhường cho Hạ Thiệu Phong ngồi gần cửa sổ, thành ra ngồi đối diện với Lâm Sóc. Ánh đèn trong phòng ăn hơi lơ mờ, mỗi bàn để một đế nến, cắm cây nến dài, tạo nên một bầu không khí lãng mạn êm ái.

Đáng tiếc, Hướng Phù Sinh chẳng cảm nhận được cái không khí ấy chút nào. Dưới chân là mệnh mông nước sông Hoàng Phố, cái cảm giác tròn trĩnh khe khẽ của dòng nước và sự di động của con thuyền khiến đầu óc cô căng ra. Mặt mày xám ngoét, Hướng Phù Sinh bất lực nhìn con nhóc Hạ Thiệu Hình, một bên nghịch mèo con, một bên thích thú ngắm cảnh đêm, rượu thì nhấp ly nào khô cong ly đó.

Lâm Sóc liếc nhìn vẻ thảm hại của Hướng Phù Sinh, không nhịn được cười. Đúng lúc ấy, Hạ Thiệu Phong nói: “Lâm Sóc, nghe nói công ty chứng khoán của cậu sắp khánh thành rồi phải không?”

“Phải, cậu cũng biết hồi bên Mỹ tớ cũng làm trong ngành này, đầu tư để kiếm ít tiền ấy mà. Nhưng tớ cảm thấy đây không phải kế sách lâu dài.”

“Sao lại nói thế?”

“Thị trường tài chính quốc tế hiện nay rất bất ổn, không may gặp phải khủng hoảng tài chính, chỉ một đêm là tay trắng, tớ vẫn muốn làm về bên công thương nghiệp hơn.” Dứt câu, Lâm Sóc nâng ly rượu lên, hướng về phía Hạ Thiệu Phong: “Cheers. Chúc cho hai năm tới thị trường ổn định!”

“Ha ha... Cheers!” Hạ Thiệu Phong cười sảng khoái, tiếp lời ngay: “Có điều tớ nghe được một tin, chú Hướng, chính là cha của Phù Sinh, đang suy nghĩ đầu tư hạng mục bảo vệ môi trường thành thị trong nước. Vấn đề bảo vệ môi trường vài năm gần đây rất nóng ở nội địa, mà những bước đi đầu thế này là cơ hội đầu tư rất tốt.”

Nghe nhắc tới cha mình, Hướng Phù Sinh khẽ ngẩng đầu, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Lâm Sóc, anh ta không nhìn cô, mà nhìn vào ánh nến. Ánh mắt anh rất sâu, không như thường lệ, chẳng có vẻ gì là đang cười.

“Vậy là kế hoạch lớn đây, nếu thuận buồm xuôi gió thì đúng là một cuộc mua bán rất hời.”

“Lúc khác có cơ hội gặp chú Hướng, tớ sẽ giới thiệu cho, có điều việc sau đó thì tớ không tiện nói đâu.”

“Chỉ như thế là đã giúp tớ rất nhiều rồi, đến Hồng Kông lần này đúng là làm phiền cậu nhiều quá.”

“Anh em với nhau mà.”

Câu chuyện giữa hai người dần rõ ràng khiến cô tiểu thư Hạ Thiệu Hình cảm thấy khó chịu, cô cất tiếng: “Em muốn lên boong tàu ngắm cảnh, ngồi trong này không đã.”

Hạ Thiệu Phong hiểu ngay ý của em gái: “Mình em đi làm sao được.”

“Để tớ đưa cô bé đi.” Lâm Sóc cũng biết ý, nói xong liền đứng dậy.

“Vậy thì làm phiền cậu.” Hạ Thiệu Phong nói.

Hạ Thiệu Hình lập tức đứng lên, yểu điệu lắc lư cái hông theo sau Lâm Sóc.

Lúc này, chỉ còn lại Hạ Thiệu Phong và Hường Phù Sinh.

Đối với Hạ Thiệu Phong mà nói, từ lúc Hường Phù Sinh chưa ra đời, anh đã quen cô rồi. Ngày ấy, dì Hường chỉ cái bụng căng tròn của mình, nói với cậu bé Thiệu Phong, trong này có một em bé, tên là Phù Sinh, Hường Phù Sinh. Anh từ một cậu bé trở thành một thiếu niên, đã chứng kiến cô từ một bé con còn đỏ hỏn trở thành cô bé trắng trẻo như búp bê sứ. Tới khi anh du học trở về, cô đã trưởng thành, trở mã thành cô thiếu nữ xinh đẹp nhường này...

Hường Phù Sinh chần chừ hớp một ngụm rượu, thấy hơi văng đầu, không rõ là vì say sóng hay vì hơi rượu, cũng có thể bởi ánh sáng chói mắt của ngọn nến trước mặt. Cô bỗng nhiên nhớ lại nhiều năm về trước, người mình còn cao chưa quá cái bàn, thích nhất là trèo lên vai Hạ Thiệu Phong, bắt anh công đi từ đỉnh núi nhà họ Hạ cho tới ngoài mấy trăm mét nhà họ Hường. Cô lú lú ngủ say trên lưng anh. Thật là những ngày tháng thanh mai trúc mã đầy hoa mộng, lúc ấy cô vui mừng hơn hở muốn lấy anh làm chồng, còn anh chỉ coi cô như cô bé con.

“Thôi đừng uống nữa.” Hạ Thiệu Phong giành lấy ly rượu trong tay cô.

Hường Phù Sinh ngẩn người, mở miệng nói: “Em muốn về.” Cô không muốn ở một mình bên anh trong tình huống này. Cô đứng bật dậy, nhưng chân lão đảo không vững.

Hạ Thiệu Phong đứng lên đỡ cô: “Anh cùng về với em.”

Hạ Thiệu Hình và Lâm Sóc đứng bên ngoài phòng ăn không xa, Hạ Thiệu Hình nghiêng đầu trông ra cửa, thấy Hạ Thiệu Phong dìu Hường Phù Sinh đi ra, cô nhóc vội vã quay đi. Lâm Sóc ngược lại cứ đường hoàng nhìn hai người đi qua trước mắt, cũng không hề bị phát hiện, sắc mặt Hường Phù Sinh không tốt, cứ để cô ngồi trên tàu cũng không hay.

“Họ đi rồi.” Lâm Sóc lên tiếng.

Hạ Thiệu Hình lúc ấy mới thở phào, cười xấu hổ: “Anh đừng trách em nhé, em muốn tạo cơ hội cho anh trai một chút.”

“Anh trai em thật lòng thích Hường Phù Sinh? Hồi ở Mỹ cậu ấy cũng chơi bởi không ít.”

“Chắc, tính anh trai em là thế. Trước đây chị Phù Sinh dù thấy anh ấy như thế cũng vẫn theo đuổi, làm anh ấy đâm nhờn. Kết quả hai năm trước, chị Phù Sinh nói bỏ là bỏ thật, anh em mới hoảng hồn lên. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

“Thiệu Hình, tuổi bọn em mới có mười sáu mười bảy mà đã hiểu nhiều về chuyện tình cảm thật.”

“Vì nhìn thấy nhiều ấy mà anh.” Hạ Thiệu Hình làm điệu bộ khoát tay như người lớn: “Chị Phù Sinh cũng tội lắm, bao nhiêu người theo đuổi chỉ vì thèm muốn gia tài nhà chị ấy. Nếu hai người này có thể ở bên nhau cũng coi như môn đăng hộ đối rồi.”

Hạ Thiệu Hình vẫn đang lú lo nói gì đó, Lâm Sóc dường như lại chìm vào suy nghĩ riêng.

Xuống tàu, Hường Phù Sinh cảm thấy đỡ chóng mặt hơn nhiều, cô cứ né sang một bên khiến Hạ Thiệu Phong phải bỏ tay ra.

“Tự em gọi xe về là được rồi.” Hường Phù Sinh xem đồng hồ, cười nói: “Giờ này những nơi vui chơi mới bắt đầu tập nập đấy, Thượng Hải có mấy chỗ không tệ, anh chắc cũng thông thạo hết rồi, không cần em phải giới thiệu đâu nhỉ?”

“Crystal, anh cải tà quy chính rồi mà.” Hạ Thiệu Phong xua xua tay, mặt đầy tự hào.

“Ha!” Hường Phù Sinh lạnh lùng cười một tiếng: “Chuyện cười này buồn cười thật đấy!”

“Thật mà.” Hạ Thiệu Phong ôm lấy bờ vai Phù Sinh, nở nụ cười thành khẩn: “À, còn nữa, hôm em rơi xuống nước, em hiểu lầm anh rồi, anh có vui vẻ với cô nào đâu. Có người mang rượu tới biếu, anh ra kí nhận thôi mà.”

“Lần sau nhất định mình sẽ bịt kín cái mỏ nhọn của con bé Thiệu Linh!” Hường Phù Sinh gỡ tay Hạ Thiệu Phong ra, lườm anh một cái: “Em không muốn nghe anh ba hoa, em về khách sạn đây.”

Về đến khách sạn, Hường Phù Sinh đi ngủ ngay, đề phòng Hạ Thiệu Linh về tới thấy cô đang thức lại quần lấy hỏi nọ hỏi kia. Kết quả, Hạ Thiệu Linh về tới nơi, vẫn cứ lòi Hường Phù Sinh dậy.

“Chị Phù Sinh, chị với anh em có gì không đấy? Sao chị về sớm thế?”

Hường Phù Sinh bịt tai lại, cũng không thể ngăn tiếng thảm vấn tra hỏi của con bé lên lòi vào tai. Cô đành ngồi bật dậy, khoác áo vào, chạy xộc ra khỏi phòng, Hạ Thiệu Linh đuổi theo, la lớn gọi cô.

Hường Phù Sinh ra khỏi phòng mình, tới thẳng phòng của Hạ Thiệu Phong, nhón mấy hồi chuông mới thấy bên trong có tiếng lục tục. Ai ngờ cửa vừa mở, lại là Lâm Sóc đứng đó, chỉ quần có độc chiếc khăn tắm trên thân dưới, mái tóc còn ướt sũng, nhỏ nước. Những hạt nước theo vòm ngực sần chắc lặn xuống, thấm vào tấm khăn. Hường Phù Sinh tức thì đóng băng.

Lâm Sóc rõ ràng cũng không ngờ tới tình huống này, ngập ngừng hỏi: “Có... chuyện?”

Hường Phù Sinh mở miệng như cái máy: “Hạ... Hạ Thiệu Phong... đâu?”

“Cậu ấy ra ngoài rồi.”

Đang lúc hai người lúng túng, Hạ Thiệu Linh đã đuổi kịp: “Sao chị chạy nhanh thế...”

“VẬY chào nhé.” Hường Phù Sinh nói xong vội vã nắm chặt tay nắm cửa đóng lại, sau đó quay người đi luôn.

“Ồ, chị, sao tự nhiên đóng cửa lại? Anh em không có ở trong à?”

“Anh của em không ở đó. Mình đi về đi.”

Hường Phù Sinh kéo Hạ Thiệu Linh về thẳng phòng. Cô bé Thiệu Linh ngơ ngác đi theo, bỗng dưng thét lên the thé: “Chị Phù Sinh, chị chảy máu cam kìa!”

Phía sau cánh cửa, Lâm Sóc đứng đó, khóe môi dần nở một nụ cười khó cưỡng.

Trở về phòng, Hường Phù Sinh mất một lúc mới cầm được máu, mắt mặt không gỡ vào đâu được. Nếu không phải nhìn thấy trai đẹp nảy sinh lòng tà, thì là vì chưa bao giờ được chiêm ngưỡng thân thể trai đẹp mà nảy sinh lòng tà. Hường Phù Sinh ngấm ngấm tự nhủ vào mặt mình.

Sau cùng, cô mơ hồ thiếp đi trong tiếng cảm rằm quen thuộc của Hạ Thiệu Linh lúc nào không hay.

Ngày hôm sau, mọi người lại được một phen dậy sớm, tất cả là do Hạ Thiệu Linh làm rộn lên, đòi đi văn cảnh Thượng Hải bằng tàu lửa. Hai cô gái chưa ai từng đi tàu lửa, vào đến ga mua vé cũng luống cuống tay chân, khiến những người xếp hàng đằng sau cười cả nửa ngày, suýt chút nữa còn xảy ra tranh chấp. May nhờ Lâm Sóc quen thuộc đường đi nước bước, mua lấy bốn tấm vé, mọi người mới yên lành đi vào.

Vừa bước qua cửa đã nghe thấy loa phóng thanh thông báo đoàn tàu vào ga. Hạ Thiệu Linh lao vội xuống hầm, đến nửa đường còn quay lại gọi: “Mau lên mau lên, tàu tới rồi này.”

“Cẩn thận, đừng có chạy lăng xăng.” Hạ Thiệu Phong cũng lao xuống, bước hai, ba bước một, lo cô nhóc Thiệu Linh mang giày cao lố may bị sái chân.

Hường Phù Sinh dù đã lường trước, chỉ đi giày đế bằng nhưng cô vốn đã ít vận động, gặp phải chuyện bất ngờ không khỏi cuống lên, đi đứng chậm chạp, xuống tới ba bốn bậc thang cuối, vừa thở phào một cái thì bước hụt, cả người té nhào.

Lâm Sóc đang đi phía trước, nghe thấy tiếng hét thất thanh của Hường Phù Sinh, liền quay lại, vừa may đỡ kịp. Khuôn mặt Hường Phù Sinh đập vào khuôn ngực Lâm Sóc, vẫn chưa hoàn hồn, đã nghe thấy “bình bình” hai tiếng, cửa tàu đóng lại ngay trước mắt họ.

“Trời đất, còn hai người kia...” Hạ Thiệu Linh tay vịn chặt cửa kính: “Anh này, cứ đuổi theo em chẳng để ý chị Phù Sinh gì cả! Lỡ mất cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân rồi!”

Hạ Thiệu Phong ngoái nhìn hai người, khóe miệng khẽ nhếch lên. Tàu tăng tốc, bóng dáng họ dần dần rời khỏi tầm mắt

“Tôi lại cứu cô thêm lần nữa nhé!” Lâm Sóc nghiêng đầu, thả lỏng cánh tay đang ôm chặt Hường Phù Sinh ra, cười nhẹ.

Hường Phù Sinh bình tĩnh lại, liếc xéo anh ta: “Hừ, có mà nhờ sao quả tạ trên đầu anh phù hộ nên cứ trong bán kính mười mét quanh anh toàn xảy ra chuyện chẳng đâu vào đâu.”

Lâm Sóc khẽ cười: “Thế thì cô đừng có xuất hiện trong vòng bán kính mười mét quanh tôi nữa.”

Hường Phù Sinh trợn mắt, đang định trả miếng, di động chợt reo, Hạ Thiệu Hình gọi. Hường Phù Sinh nghe một hồi, chỉ đáp gọn “Biết rồi”, cúp máy cái rụp.

“Quý cô Christy Hạ Thiệu Hình bảo chúng ta ngồi chuyển tàu sau, gặp nhau ở trạm Dự Viên.” Hường Phù Sinh ném ra mấy câu rồi bước những bước dài, xăm xăm đi về khu vực tàu đổ.

Lâm Sóc dứt tay vào túi quần, không đi theo mà chỉ đứng đợi nơi gần cửa xe. Xe tới, hai người lên bằng hai cửa khác nhau, Hường Phù Sinh lên toa trước, nhìn thấy Lâm Sóc ở xa xa, cô hừ một tiếng lạnh lùng.

Đến ga Dự Viên, Hạ Thiệu Hình thấy Lâm Sóc một mình xuống tàu, đang định hỏi Hường Phù Sinh đâu đã thấy Phù Sinh xuống phía sau, cố ý giữ khoảng cách với Lâm Sóc.

“Crystal sao thế?” Hạ Thiệu Phong hỏi Lâm Sóc, lúc này đã tới trước mặt hai anh em họ Hạ.

“Hường đại tiểu thư nói tớ bị sao quả tạ chiếu, phải đứng cách xa tớ mười mét cho an toàn.” Lâm Sóc nhún vai.

Chút ngỡ vực trong lòng Hạ Thiệu Phong thoáng chốc tiêu tan, anh cười nhẹ: “Để tớ ra đỡ.” Nói xong, liền bước mau về phía Crystal.

Nói mất hồi lâu, Hường Phù Sinh mới chịu theo Hạ Thiệu Phong nhập hội trở lại nhưng vẫn tỏ vẻ thờ ơ với Lâm Sóc, còn Lâm Sóc cũng ra chiều chẳng thèm chấp. Bốn người dạo một vòng Dự Viên, ngoài phố người đông dần, phải nói là đông nghịt. Hường Phù Sinh muốn mau chóng thoát ra khỏi đám đông nhưng Hạ Thiệu Hình nhất định muốn ăn bánh bao hấp Nam Tường ở đây. Hường Phù Sinh không nhịn nổi, cũng không muốn nhịn thêm nữa, một mình tìm đến một quán rượu không quá đông khách, Hạ Thiệu Phong đi theo, thế là bốn người phân thành hai tổ.

Hạ Thiệu Hình xếp hàng mua bánh bao cả tiếng đồng hồ, máu cứng đầu đã nổi lên, có mang mười con bò ra kéo cũng kéo không ra, chỉ tội cho Lâm Sóc. Rời khỏi Dự Viên, họ dừng tàu ở trạm kè: Đường Nam Kinh. Hường Phù Sinh tính toán cẩn thận, lần này quyết không chạy nữa, dứt khoát cùng Hạ Thiệu Phong đi uống trà chiều. Tối tới, bốn người cùng dùng bữa tại một quán ăn Tây. Hạ Thiệu Hình nắn nắn bóp bóp đôi chân nhỏ than mệt liên hồi, đổi lại Hường Phù Sinh chỉ buông một câu “Đáng đời” gọn lỏn.

Bốn người vừa nhìn xuống cảnh sông, vừa ăn cơm, vừa trò chuyện thật lâu. Chuyến đi Thượng Hải cũng gần tới hồi kết thúc. Ngày hôm sau, cả nhóm thuê một chiếc máy bay, đáp chuyển sớm về Hồng Kông. Ngồi trên máy bay, Hường Phù Sinh ngẫm ngẫm nghĩ: Những chuyến du lịch vô vị lại một mỗi thế này, chắc chắn cô sẽ không tham gia lần thứ hai. Ai ngờ máy bay hạ cánh, bốn người vừa ra tới sảnh chờ đã bị đám phóng viên ủa đến bao vây.

Bọn họ nhao nhao lên hỏi: “Cô Hường, xin hỏi cô với ông Lâm đây có quan hệ thế nào? Có phải là tình yêu mới như lời đồn?”

Hường Phù Sinh cau mày. Lâm Sóc, Lâm Sóc, lại Lâm Sóc...

... O ...

Dưới sự hộ tống của đám trợ lý, bốn người lên xe riêng rời khỏi sân bay.

Cửa kính ô tô đóng lại cự tuyệt mọi âm thanh ồn ào bên ngoài, lúc này khuôn mặt cau có của Hường Phù Sinh mới dần dần ra. Cô thư ký May ngồi ghế đằng trước đưa cho Phù Sinh một chồng tạp chí. May là trợ lý do cha Phù Sinh sắp xếp, giúp cô giải quyết các việc vụn vặt, đặc biệt là những tình huống thế này.

Đám phóng viên từ trước tới nay chưa bao giờ chịu bỏ qua bất cứ tin tức nào về đời sống riêng tư của giới thượng lưu. Là con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn Lợi Hằng, ngay từ khi ra đời, Hường Phù Sinh đi

trở thành mục tiêu săn đuổi. Mọi người có thể thấy khó hiểu sao cô không quá khó chịu với báo giới, thật ra là vì cô coi đó như chuyện thường ngày.

Mười tám tuổi, cái tuổi muốn nổi loạn, muốn yêu đương, gây ồn ào nhất, các tạp chí làm sao bỏ qua thời cơ tốt như vậy. Đảo mắt một lượt qua các báo và tạp chí, quả nhiên đầy những dòng tít lớn, in tại vị trí nổi bật: “Bắt gặp Hường Phù Sinh và mối tình mới Lâm Sóc, bạn thân của vị hôn phu trên sườn núi”; “Hường Phù Sinh và Lâm Sóc tình cảm nồng nàn tại Trung Hoàn”. Trong số các tấm ảnh đăng kèm, không chỉ có ảnh chụp hai người cùng dùng bữa ở Trung Hoàn, còn có tấm ảnh Lâm Sóc xuống nước cứu cô tại bữa tiệc tối hôm đó. Góc độ chụp khiến tư thế của hai người trở nên vô cùng khả nghi.

“Cha tôi có nói gì không?” Hường Phù Sinh đặt chồng tạp chí sang một bên, hỏi.

“Ông Hường không nói gì, nhưng bà Hường thì...”

Hường Phù Sinh vò đầu, cô có thể tưởng tượng ra được. Đối với những tờ tạp chí nhỏ, chỉ cần không quá xúc phạm đời sống riêng, cha cô sẽ không phản ứng quá mạnh. Nhưng mẹ cô thì khác hẳn. Sức khỏe bà không tốt, khó khăn lắm mới sinh được một cô con gái, dĩ nhiên bà coi cô như báu vật, đến chọn lựa bảo mẫu cũng vô cùng khắt khe. Rõ ràng hiện giờ người bà ưng ý nhất là Hạ Thiệu Phong, con trai người bạn thân. Ngoài Hạ Thiệu Phong, tất cả những tin đồn tình ái của Hường Phù Sinh với người khác đều khiến bà không bằng lòng. Còn cách bà thể hiện thái độ thì thật...

Người làm vừa mở cửa lớn, Hường Phù Sinh đã đụng phải mẹ, bà dường như đứng chờ sẵn từ lâu. Bà Ngu Diễm dù tuổi đã ngoài bốn mươi, nhưng nhờ biết cách chăm sóc, lại thêm vẻ đầm thắm của phụ nữ trung niên, đem so với thời trẻ cũng không thua kém là bao. Ngược lại tính nóng nảy của bà lại theo tuổi tác, cùng sự chiều chuộng của ông Hường Hằng mà ngày một thăng cấp.

Hường Phù Sinh vừa định mở miệng, bà Ngu Diễm đã cướp lời: “Mẹ đã kêu luật sư tố cáo mấy tờ báo đó tội phỉ báng, bôi nhọ thanh danh của con. Còn về con, mẹ không cần biết con với cái tên Lâm... Lâm gì cũng được, không cần biết con và anh ta có xảy ra những chuyện như thế hay không cũng phải cẩn thận ẹ.” Nói đoạn bà đưa hai tay ôm trọn gương mặt con gái, vuốt ve tha thiết: “Mẹ chỉ thừa nhận Thiệu Phong là con rể, nghe rõ chưa!”

“Con nghe rồi nghe rồi nghe rồi.”

Hường Phù Sinh lập tức biết điều ngoan ngoãn. Bà Ngu Diễm rất hài lòng, tạm cắt nhanh vuốt nỏ một nụ cười hiền hậu: “Ng ngoan lắm.”

“Diễm, đừng làm rộn lên nữa. Con nó vừa về tới nhà, để nó lên gác rửa mặt mũi tay chân đã chứ.” Ông Hường đang đọc báo trên sofa dài, lúc này mới ngẩng đầu lên, khoan thai nói.

Hường Phù Sinh biết cha mình là công minh rõ ràng nhất, lập tức cười hì hì đi lên gác. Bà Ngu Diễm nhìn chồng, ánh mắt tràn ngập ảm ức.

Ông Hường Hằng cười nhẹ, để tờ báo xuống, vầy vầy tay: “Bà sang đây ngồi đi.”

“Ông chẳng chịu giúp tôi quản lý con bé gì cả.” Bà Ngu Diễm không chịu đi, rõ ràng vẫn còn bực.

“Ôi trời, bà càng ép, nó càng dễ chống đối. Thà cứ sắp xếp cho chúng nó nhiều cơ hội gặp mặt thân thiết, rồi tình cảm trước đây tự nhiên sẽ được hâm nóng. Như thế có phải hay hơn không?” Ông Hường nhún mày.

Thấy xuôi xuôi, bà Ngu Diễm thuận ý tới ngồi cạnh chồng, khẽ than một tiếng: “Vẫn là ông khôn ngoan.”

Hường Phù Sinh chưa biết bố mẹ mình đã bắt tay với nhau, về tới phòng riêng, cô liền mở thời gian biểu ra, tiếc nuối gạch bỏ dự định đến Trung Hoàn tìm Lệ Chí Thành vào tuần sau. Lúc này cô đang là tiêu điểm của báo giới, cần hết sức cẩn thận, nếu lỡ bị bắt gặp đi dùng bữa riêng với Lệ Chí Thành, nhất định sẽ bùng lên tin tức “chuyện ba người”. Dù cô rất muốn đến giải thích rõ sự thật tin đồn với Lệ Chí Thành nhưng không thể vì thế mà kéo anh ta vào cuộc.

Khi suy tính về những chuyện này, Hường Phù Sinh nghĩ rất kín kẽ. Dù ít dù nhiều cô đã học được phép đối nhân xử thế khi tham gia các hoạt động xã hội cùng bố mẹ, nhưng cũng chỉ có giới hạn mà thôi. Nhà họ Hường không có quá nhiều họ hàng thân thiết để thăm hỏi, cửa nhà vốn yên tĩnh, ông Hường Hằng cũng

ít khi đem công việc về nhà xử lý, do đó phần lớn thời gian Hương Phù Sinh được bao bọc rất kỹ, đối với sự nghiệt ngã của cuộc sống ngoài kia, cô vẫn chưa hiểu được, hoặc có thể nói, cô hầu như chưa từng tiếp cận với nó.

Trong khi còn ngẩn ngơ với tờ thời gian biểu, di động bỗng đổ chuông.

“Crystal từ Thượng Hải về rồi đấy à?” Trong điện thoại vang lên giọng nói háo hức của Lara, “Chuyện cậu với Lâm Sóc trên báo làm ồn cả lên rồi. Rốt cuộc là thế nào vậy?”

“Báo chí dúi mũi viết nhằm các cậu cũng hòa theo, làm ơn dùng cái đầu một tí đi được không?” Giọng đáp của Hương Phù Sinh chẳng mấy thiện chí.

“Nhưng này, mấy đứa bọn tớ đều cảm thấy anh chàng Lâm Sóc này không đơn giản đâu, cậu phải để ý, không là chết đây!”

Trong lúc nói, Hương Phù Sinh nghe thấy có tiếng cười râm ran từ đầu dây kia. Đúng là lũ bạn báo hại, chỉ chực chờ xem chuyện vui. Cô chẳng để ý nữa, tắt luôn điện thoại.

Nhắc tới Lâm Sóc, trong đầu Hương Phù Sinh liền hiện ra hình ảnh vừa tắm xong của hắn đêm đó, cảm giác bứt rứt cũng quay trở lại. Chỉ hai anh em Hạ Thiệu Phong cùng đủ khiến cô bực mình, nay lại thêm một tên đầu sỏ rắc rối nữa. Mà xem ý Lâm Sóc có vẻ muốn ở lại Hồng Kông lâu dài, đúng là khiến người ta vui không nổi.

Hương Phù Sinh lại cầm thời gian biểu lên, điền một lịch trình mới: Đi chùa cầu phật, xin một lá bùa hộ thân, trừ tà tránh rủi.

Khoảng hơn một tuần sau, những tin đồn tình cảm giữa Hương Phù Sinh và Lâm Sóc cũng nguôi dần. Bà Ngu Diễm đòi kiện mấy tờ báo, cuối cùng bị ông Hương Hằng ngầm dập đi cả. Mẹ Phù Sinh cũng là người mau quên, tin tức lắng xuống bà cũng không nhớ tới nữa, lại mãi mê theo đuổi chuyện khác.

Hương Phù Sinh cùng cô trợ lý May đi chùa, xin một lá bùa hình tam giác nho nhỏ để vào trong ví, đi đâu cũng mang theo bên mình. Vậy là suốt một thời gian cô thật sự không đụng mặt Lâm Sóc, điều này khiến Hương Phù Sinh rất đổi hỉ hả.

Hạ Thiệu Phong về nước là vào Thiên Ngu làm việc, hiện tại đứng ra quản lý một công ty quan hệ xã hội cỡ lớn thuộc phạm vi tập đoàn, công ty của Lâm Sóc cũng bắt đầu hoạt động, cả hai người đều bận, cô nhóc Hạ Thiệu Hinh vì thế trở nên rảnh rỗi, lại qua bám lấy Hương Phù Sinh. Hai ngày gần đây, cô nhóc nếu không lải nhải về Lâm Sóc, thì lại muốn giúp anh mình đồn gục bà chị quý hóa, bị Hương Phù Sinh đuổi mấy lần mới biết sợ, không nhắc đến nữa.

Kỳ nghỉ trôi qua quá nửa, khoảng trung tuần tháng tám, công ty Lợi Hằng tổ chức lễ kỷ niệm hai mươi lăm năm ngày thành lập. Lợi Hằng vốn có ảnh hưởng rất lớn ở Hồng Kông, bữa tiệc tối hôm đó dĩ nhiên vô cùng hoành tráng. Người đứng đầu Thiên Ngu là Dương Uyển Đình vốn nổi tiếng cao ngạo trên thương trường, nhưng vì giao hảo với nhà họ Hương nhiều năm, trong công việc làm ăn cũng có qua có lại, nên tối đó cùng với con trưởng Hạ Thiệu Phong đến tiệc rất đúng giờ. Có điều thứ thu hút ánh mắt báo giới lại là người ngầm được coi là con rể của nhà họ Hương - Hạ Thiệu Phong, lại cùng xuất hiện với Lâm Sóc, hai người nói chuyện sôi nổi, chẳng thèm để tâm tới sự soi mói ác nghiệt của báo giới.

Hương Phù Sinh đã tới tiệc cùng cha mẹ từ lâu, lúc nào cũng theo sát cha mẹ cùng người trong giới hàn huyên, nụ cười luôn tươi tắn trên môi. Hạ Thiệu Phong từ xa đã chú ý nhìn cô, chiếc váy dạ hội kết nơ bướm xẻ vai màu boóc đô làm tôn lên gương mặt thanh tú, mái tóc đen để xõa gọn gàng sau lưng càng khiến gương mặt cô sáng bừng, tay mang một chiếc ví nhỏ, trông giống một con búp bê sứ tinh khôi mới bước ra từ lò nung, càng thêm phần tao nhã. Hạ Thiệu Phong cảm thấy trái tim bứt rứt, cứ như có thứ gì đang quật phá bên trong.

Bà Dương Uyển Đình đi về phía nhà họ Hương đang đứng, Hương Hằng lập tức cùng với phu nhân đi tới nghênh đón.

“Diana, cô tới rồi.”

“Tình nghĩa ngàn ấy năm, tôi phải giữ thể diện cho ông chứ.” Bà Dương Uyển Đình bắt tay ông Hường, rồi quay sang bà Ngu Diễm: “Tôi mà không đến, thể nào cô ấy cũng làm ầm lên.”

“Cô là nữ doanh nhân thành đạt, cao giá lắm, gặp cô một lần, khó càng thêm khó”, bà Ngu Diễm cất lời. Ông Hường cười: “Tính tình cô ấy cứ thế, cô đừng để ý làm gì.”

“Tôi quen Ngu Diễm biết bao năm, chẳng lẽ không hiểu. Nếu mà nói ra, toàn là do anh cả.”

Dương Uyển Đình không nói gì thêm. Hạ Thiệu Phong nhận thấy thời điểm thích hợp, liền lên tiếng: “Cháu chào bác trai, bác gái.”

“Ồ, Andy đây à!” Nhìn thấy cậu con rể quý hóa, bà Ngu Diễm dĩ nhiên rạng rỡ hẳn lên: “Đúng là lâu lắm rồi mới gặp con, lại đẹp trai ra nữa rồi.”

“Dạ đâu có.” Hạ Thiệu Phong đáp, nụ cười tỏa nắng.

Khi bà Uyển Đình đi tới, Hường Phù Sinh đang đứng sau lưng mẹ, chỉ chào một tiếng bác rồi không nói gì nữa. Lúc này ánh mắt cô đang hướng về Lâm Sóc. Anh cùng Hạ Thiệu Phong đều mặc lễ phục kiểu cổ điển, tà áo dài rộng với hai màu. Cổ áo Hạ Thiệu Phong gài một chiếc nơ trắng, còn Lâm Sóc màu đen. Hường Phù Sinh mân mê chiếc ví trong tay, lòng thầm nghĩ: Cái tên này đúng là chim lợn, đuổi mãi không chịu bay.

Lúc ấy, ánh mắt của bà Ngu Diễm cũng dừng lại ở Lâm Sóc, khuôn mặt lập tức tỏ vẻ không vui: “Đây là...”

“Đây là Lâm Sóc, bạn tốt của cháu, đã giúp đỡ cháu rất nhiều khi còn bên Mỹ.” Hạ Thiệu Phong lập tức đỡ lời, “Trước đây báo giới viết bậy, cậu ấy cũng thấy rất có lỗi.”

“Ông Hường, bà Hường, rất xin lỗi đã mang lại phiền toái cho ông bà và Crystal.” Lâm Sóc lễ phép nói đồng thời đưa tay ra, tác phong rất nhanh nhẹn.

Ông Hường liếc nhìn Lâm Sóc, mãi rồi cũng chịu đưa tay ra, bắt tay qua loa, vẻ mặt lạnh lùng. Bà Ngu Diễm dứt khoát xua tay, không thêm che đậy ác cảm của mình.

Bà Dương Uyển Đình cảm thấy không khí bế tắc, liền nói: “Hai người còn bận chào hỏi khách, chúng tôi xin đi kéo lại làm lễ việc.”

Ông Hường tán đồng một tiếng rồi dẫn vợ và con gái đi chỗ khác.

Bà Ngu Diễm nhỏ giọng gắt: “Sao Uyển Đình lại dặt thẳng nhai đó tới đây. Chẳng lẽ cô ấy không muốn Thiệu Phong và Phù Sinh thành đôi ư?”

“Bà cũng thấy Thiệu Phong và Lâm Sóc thân thiết thế nào rồi. Lâm Sóc muốn đứng vững ở Hồng Kông, Uyển Đình dĩ nhiên phải nể mặt con trai mà đưa nó tới đây chứ.”

Ông Hường nhần nại giải thích cho vợ nghe, bà Ngu Diễm mới thôi không nhắc tới nữa. Hường Phù Sinh chỉ im lặng đi theo cha mẹ.

Diễn lễ bắt đầu, Hường Phù Sinh ngoan ngoãn ngồi một chỗ xem. Đợi tới màn khiêu vũ, sẽ là Hạ Thiệu Phong tới mời cô điệu đầu tiên, việc dĩ nhiên phải thế.

“Em nhảy giỏi hơn nhiều đấy.” Hạ Thiệu Phong tay nắm lấy eo Phù Sinh, khen chân tình.

Hường Phù Sinh bĩu môi: “Anh nhảy được với em mấy lần mà khen cứ như thật.”

Hai người ít khi nhảy cùng nhau, có lẽ trừ lễ kỷ niệm năm ngoái, hầu như không còn dịp nào khác. Không phải không có cơ hội, mà là trong mắt Thiệu Phong, cho dù cô bé có ra vẻ người lớn, vẫn là chưa đủ để kể vai bên anh.

Âm nhạc vẫn ngân vang, nhưng hai người lại rơi vào im lặng.

Chờ điệu nhảy kết thúc, Hạ Thiệu Phong dìu Phù Sinh trở về chỗ ngồi, anh cất tiếng: “Phù Sinh, thật ra anh...”

“Dừng hình.” Hường Phù Sinh quay lại nhìn anh: “Em chưa đủ chín chắn, có thể quyết định sai lầm. Nhưng những lời đã nói hai năm về trước, giờ em vẫn chưa có ý định thu hồi.”

Nói xong cô không về chỗ ngồi mà đi thẳng ra khỏi hội trường.

Hường Phù Sinh tựa vào lan can hình tròn ốc nhìn xuống, ngắm hòn non bộ và hồ nước nhân tạo phía dưới. Cô khẽ thở dài, có chút thất vọng. Người ta nói, thứ không có được luôn là thứ đẹp nhất, thứ luôn kề bên thì không cảm thấy quý trọng. Từ nhỏ hai người đã quấn quýt bên nhau, Hạ Thiệu Phong luôn có cái cảm giác của về thứ hai đó. Nếu sớm hơn một chút, chỉ sớm hơn một chút thôi anh nhận ra cô, chú ý đến cô, có lẽ rất nhiều chuyện đã trở nên đơn giản. Giờ đây... với tính cách của cô, đã quyết định thì rất khó thay đổi.

Lâm Sóc đi ra từ nhà vệ sinh, trông thấy Hường Phù Sinh đang đứng tựa lan can. Trong đầu anh thoáng chốc hiện ra cuộc đối thoại giữa anh và ông Hường trước đó. Ông ta nói như ra lệnh: “Tôi chẳng quan tâm cậu là ai, cậu muốn làm gì. Không được tiếp cận Phù Sinh. Nếu cậu không làm nổi, tôi sẽ giúp.” Khóe môi Lâm Sóc thoáng qua một nét cười, anh vứt khăn lau tay qua một bên, bước tới bên Hường Phù Sinh.

“Sao lại ra đây?”

Hường Phù Sinh ngoảnh lại, thấy đó là Lâm Sóc, bất giác lùi về sau một bước: “Việc gì đến anh, đồ sao quả tạ, tránh xa tôi ra.”

“Ha, thật là trùng hợp.” Lâm Sóc không lui, ngược lại liến sát đến bên Hường Phù Sinh: “Vừa nãy, cha cô cũng nói với tôi những lời y như vậy.”

“Đã thế còn không chịu nghe lời. Anh biết đắc tội với cha tôi sẽ có kết cục thế nào không? Thảm lắm đấy!” Hường Phù Sinh trợn mắt lên, làm bộ dạng dọa nạt.

Lâm Sóc cười khê, bất ngờ tóm lấy eo Hường Phù Sinh, kéo sát vào ngực mình. Môi anh lướt qua tai cô, giọng nói ma mị: “Thế thì tôi càng muốn thử!”

Hường Phù Sinh bị bất ngờ đến ngây ngẩn, quanh cô vẫn vút mùi cơ thể đàn ông, vòm ngực trước mặt cũng thế. Mất đến hai giây cô mới phản ứng lại, đưa tay đẩy anh ra, nhưng Lâm Sóc đã thả cô ra trước.

Hường Phù Sinh vừa tức vừa xấu hổ, chùi vào mũi Lâm Sóc, lắp bắp: “Anh... anh... anh chết chắc rồi.”

“A ha.” Lâm Sóc dút tay vào túi quần, chẳng có chút sợ sệt nào. “Có câu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Được chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu. Vì cô Hường đây, tôi chết cũng đáng.”

“Lâm Sóc, anh là đồ... đồ điên...”

“Đúng, tôi đang phát rồ đây.” Lâm Sóc cười, dường như vui đến phát điên, khóe miệng mở lớn, khuôn mặt đầy vẻ hoan hỉ.

Hường Phù Sinh không ngờ cái tên khốn này khi thật sự cười lên lại... đẹp đến thế. Suy nghĩ này vừa ngo ngoe ngóc dậy, liền bị cô bóp chết ngay tắp lự. Chẳng nghĩ nổi lời nào để mắng nữa, Hường Phù Sinh vùng vằng bỏ đi.

Lâm Sóc nhìn theo bóng dáng hậm hực của cô, vẫn cười không ngớt miệng. Hường Phù Sinh, chỉ mới bắt đầu mà cô đã thú vị như vậy rồi.

3. Chương 3: Chương 3

Một Hạ Thiệu Phong đã khiến Hường Phù Sinh đau đầu, lại thêm một tên Lâm Sóc, tâm trạng của Hường Phù Sinh hoàn toàn rớt xuống tận địa ngục, chẳng muốn dự tiệc thêm. Từ đó về sau, cho dù Hạ Thiệu Hinh có dùng cách gì khích Hường Phù Sinh về nhà mình chơi, cô cũng không chịu đi. Mất công lại gặp hai người anh em tốt nhà kia.

Tháng chín, trường Cử Đại bắt đầu năm học mới, cũng là lúc thời đại học của Hường Phù Sinh mở màn. Ban đầu, bà Ngu Diễm không chịu để Hường Phù Sinh đến ở tại kí túc xá, lo cô không quen, nhưng Hường Phù Sinh rất cương quyết. Thứ nhất, ở trong kí túc đi học sẽ tiện hơn; thứ hai, dù gì cô cũng đã lên đại học, nên tiếp xúc với cuộc sống mới. Ông Hường Hằng cũng đứng về phe con gái, bà Ngu Diễm nói không

lại hai người, chỉ đành bảo, nếu cảm thấy không thoải mái thì quay về ngay. Lúc ấy Hường Phù Sinh mới được phép đến ở trong trường.

Mỗi bước chân tới kí túc, mọi thứ đối với cô đều thật mới lạ. Kí túc xá nơi cô ở có tên là Lee Hysan. Mọi người đều khen nơi này vị trí rất đẹp, sở hữu một không gian biển cả lí tưởng. Nhưng đối với người sợ nước như Hường Phù Sinh, ưu điểm này chẳng lấy gì làm hay ho. Rất may cửa sổ phòng cô kề với đường phố nên cũng không quá phiền toái.

Hoạt động “đón ma mới” ở kí túc kéo dài liên tục hơn mười ngày. Hường Phù Sinh khó tránh phải thử nghiệm một lần mặc đồng phục, cùng vài trăm người nghiêm chỉnh ăn bữa sáng trong căng tin, chơi mấy trò lạ lẫm kiểu như “cưỡi ngựa đánh trận”, lại phải đi thăm phòng chào hỏi khoảng mười người bạn cùng kí túc.

Khoảng quá nửa tháng sau cô mới lại cùng hội Lara đi uống trà chiều. Lara nhìn Hường Phù Sinh nói: “Crystal, mới một thời gian không gặp mà sao cậu gầy rộc đi thế. Ký túc đầy dọa người ta đến thế cơ à?”

“Đến một môi trường mới ít nhiều cũng có chút không quen chứ.” Hường Phù Sinh khuấy khuấy ly cà phê.

“Cho nên tớ mới không đến kí túc ở, xe đi xe đón một tí cũng bao xa đâu. Hơn nữa, không phải tớ kì thị đâu, mấy đứa trong trường cũng tạp nham lắm.” Một cô bạn khác nói.

Hường Phù Sinh cười nhạt, không trả lời.

“Xì, cái loại ế dài ra chỉ ao ước lấy được chồng giàu như cậu làm sao hiểu được suy nghĩ của Crystal. Người ta sau này phải thừa kế công ty của chú Hường, làm một bà đầm thép đấy.” Lara tóm lấy Hường Phù Sinh.

“Sao chứ, bây giờ kí túc xá nhiều tai tiếng lắm. Biết bao nhiêu quy định cứng nhắc, có mấy cái hoạt động nhạt nhẽo mà cứ bắt người ta tham gia bằng được.”

“Thôi, có gì hay đâu mà tranh cãi mãi.” Hường Phù Sinh gỡ tay Lara ra, chặn đứng cuộc nói chuyện của mấy cô nàng: “Hay đổi chủ đề khác đi?”

“Chủ đề thì có, chỉ không biết cậu có muốn nghe không thôi.” Lara cất tiếng đầy ẩn ý.

Hường Phù Sinh liếc cô bạn một cái: “Vừa nghe là biết rồi, lại chuyện thâm cung bí sử.”

“Chỉ có cậu hiểu tớ!” Lara khoát tay, ra hiệu ấy đứa bạn ngồi xích lại: “Tớ nghe nói Lisa gần đây theo đuổi Lâm Sóc trời chết.”

“Lại Lâm Sóc à?” Một cô kinh ngạc nói, “Hắn ta rốt cuộc hấp dẫn tới mức nào mà ai cũng bị hắn xoay vòng vòng vậy?”

“Cậu ngu lắm!” Lara gõ đầu cô nàng vừa cất tiếng một cái, “Đợt trước Lâm Sóc và Crystal vừa có xì căng đan rùm beng lên. Lisa là tử thù của Crystal, rõ ràng rành ra là muốn cướp người yêu của bạn.”

Hường Phù Sinh ngồi một bên nhếch môi, cả người uể oải tựa vào ghế: “Đề tiện xứng với bỉ ổi có gì đáng nói. Chủ đề kiểu này tớ chẳng có hứng thú.”

Mọi người đều biết Hường Phù Sinh và Lisa không đội trời chung, cứ nói tiếp không khí sẽ trở nên gượng gạo, thế là chủ đề lập tức chuyển sang một tin đồn hay ho khác.

Uống xong trà chiều, những người khác mải tranh cãi việc muốn xuất ngoại, riêng Hường Phù Sinh bỏ về nhà trước. Gần đây cứ một tuần cô mới về thăm nhà một lần, bà Ngu Diễm cuối tuần nào cũng chuẩn bị đầy một bàn thức ăn ngon chờ con gái về, Phù Sinh thật không nỡ phụ tấm lòng của mẹ. Cuối tuần vui chơi ăn nghỉ, thời gian trôi qua rất nhanh.

Thứ hai trở lại trường, chiều thứ ba không có tiết học, buổi sáng vừa học xong, Hường Phù Sinh liền tới Trung Hoàn ngay. Thời gian trước vì dính phải tin đồn với Lâm Sóc, Hường Phù Sinh không đến nhằm tránh gây thêm hiềm nghi. Giờ coi như trời quang mây tạnh, thật sốt ruột không thể đợi hơn được nữa.

Hường Phù Sinh vẫn ngồi đợi ở quán cà phê cũ. Hôm nay cô đặc biệt dậy sớm trang điểm, chọn lựa trang phục, đi đôi giày cao gót ít khi có dịp diện ở trường. Giờ giấc của Lệ Chí Thành không như những nhân viên công sở bình thường, anh ta là luật sư lớn, có nhiều người ủy thác, thù tạc cũng nhiều. Trước khi tới,

Hương Phù Sinh đã bảo trợ lí theo dõi kỹ càng, đảm bảo anh ta không ra ngoài giải quyết công việc mới tới đây ngồi đợi.

Quả nhiên thấy Lê Chí Thành xuống phố ăn cơm. Hương Phù Sinh qua đường, rảo bước tới phía sau Lê Chí Thành rồi vỗ vào vai anh: “Này, đại luật sư.”

Lê Chí Thành quay người lại, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ tây màu trắng tinh đang nở nụ cười rạng rỡ với mình, vẻ trẻ trung của cô càng khiến người ta nhìn thấy mà vui sướng trong lòng. Lê Chí Thành lục tìm bộ nhớ vài giây, lập tức ghép nối cái tên trong kí ức và con người trước mắt lại: Đây chính là Hương Phù Sinh, con gái của Hương Hằng.

“Crystal, hay quá, lâu rồi mới gặp.” Lê Chí Thành cười nhẹ, “Sao cô lại ở đây? Theo trí nhớ của tôi thì năm nay đáng lẽ cô phải vào đại học rồi chứ?”

“Ừm, buổi chiều không có tiết nên muốn ra ngoài dạo phố một chút.” Hương Phù Sinh đã tập biết bao lần mới nói ra được câu này thật trôi chảy như vậy. Suy cho cùng, để lừa được một luật sư, thật sự cần phải có kỹ năng. Cô nghiêng nghiêng đầu: “Tôi đang chuẩn bị đi ăn, còn anh?”

Ánh mắt sắc bén của Lê Chí Thành quét qua Hương Phù Sinh một cái, anh ta liền nhún vai: “Có người đẹp tìm tới mời ăn cơm, tôi nào có lí do để từ chối.”

Hương Phù Sinh hơi sững lại, rồi thở dài một tiếng xấu hổ, cuối cùng vẫn bị anh ta nhìn thấu tim đen.

“Muốn tôi giúp gì ư?”

“Chẳng lẽ không có nhu cầu cố vấn luật pháp thì không được tới tìm anh?” Hương Phù Sinh bĩu môi, “Tôi thấy đi với một luật sư lớn, một người bảo vệ những mối quan hệ hữu nghị rất đẹp như anh chẳng có gì không hay. Có khi ngày nào đó tôi lại tới tìm anh giúp thật cũng nên.”

“Đừng lo, ông Hương có một tập đoàn luật sư rất hùng hậu.”

Dù giọng nói Lê Chí Thành rất hòa nhã lễ độ, nhưng Hương Phù Sinh lại thấy có chút không hài lòng: “Kiểu nói chuyện của anh khiến tôi cảm thấy đang bị xem như khách hàng. Tôi chỉ muốn làm bạn với anh thôi.”

“Xin lỗi, hình như lần trước khi hai ta cũng tình cờ gặp nhau, tôi đã từ chối đề nghị này rồi.” Lê Chí Thành nháy mắt với cô.

“Vậy sao anh vẫn đi ăn với tôi?” Hương Phù Sinh ầm ức.

“Vì lịch sự và vì sự tôn trọng đối với ông Hương.”

Hai người vừa đi vừa nói cuối cùng cũng tới cửa nhà hàng. Nơi đây được bày trí với tông màu lam thẫm, ánh đèn vàng hắt nhẹ lên những chiếc bàn làm bằng đá đen, trần nhà rất cao khiến cho cả không gian trải dài vô cùng thanh thoát.

“Lê Chí Thành, đám luật sư các anh đều hóm hỉnh như thế à?” Hương Phù Sinh đuổi theo phía sau Lê Chí Thành, khiêu khích.

“Cũng không hẳn...” Lê Chí Thành đang định nói tiếp thì một tiếng chào vang lên.

“Ồ, Chí Thành, anh cũng tới đây dùng bữa à?” Lâm Sóc đứng dậy bước về phía Lê Chí Thành, ánh mắt liếc qua vô tình dừng lại trên người Hương Phù Sinh.

“Anh cũng thế, có hẹn à?” Lê Chí Thành đổi hướng nhìn, ý chỉ cô gái ngồi cùng bàn với Lâm Sóc.

Lâm Sóc chưa kịp cất tiếng, chính Hương Phù Sinh lại là người nói ra tên cô gái đó: “Lisa.” Cô nhìn Lâm Sóc bằng ánh mắt khinh thị.

“Thế là bị bắt quả tang rồi nhé.”

Lê Chí Thành cười một cách vô tư. Hương Phù Sinh lập tức hiểu ra anh ta tin những tin đồn trên báo là thật, liền cất tiếng giải thích ngay: “Tôi với cái người tên Lâm Sóc này hoàn toàn chẳng có quan hệ gì cả.”

Lâm Sóc cười một tiếng không để tâm: “Tôi và cô tạm thời không nói đến. Nhưng Chí Thành và tôi thì đích thực có chút quan hệ đây. Anh ấy giờ là cố vấn pháp luật cho công ty tôi.”

“Cái gì?” Hường Phù Sinh mở to mắt, hết sức ngạc nhiên.

“Công ty cần có một cố vấn pháp luật, vừa may dưới tầng có một người. Không mời anh ta còn mời ai nữa?”

Lệ Chí Thành gật gù đầu, bổ sung thêm: “Hợp đồng vừa chính thức có hiệu lực vào ngày một tháng Chín.”

“Thôi, không quấy rầy hai người dùng bữa.” Lâm Sóc cười nhạt, làm động tác mời. Lệ Chí Thành gật đầu, bước đi trước.

Khi Hường Phù Sinh bước qua Lâm Sóc, nghe thấy tiếng cười của anh ta: “Cô Hường quả là có mắt nhìn người mới để ý tới luật sư của tôi.”

Hường Phù Sinh nghiêng răng, không quay lại nhìn Lâm Sóc. Bởi cô biết gương mặt anh ta chắc chắn đang rất khó ưa. Cô bước nhanh hơn đuổi kịp Lệ Chí Thành. Hai người ngồi xuống bên cửa sổ.

Gọi món xong, Hường Phù Sinh hỏi: “Anh từ chối tham gia đoàn luật sư của cha, tôi có thể hiểu được, bởi trong đoàn có rất nhiều luật sư tài giỏi có kinh nghiệm, có thể sẽ chôn vùi tài năng của anh. Nhưng vì sao anh lại làm cố vấn pháp luật cho công ty chứng khoán của Lâm Sóc, đó chỉ là một công ty nhỏ.”

“Tài năng thật sự chẳng bao giờ sợ bị chôn vùi, đó là thứ nhất.” Lệ Chí Thành cười phóng khoáng: “Thứ hai, cô có thành kiến với Lâm Sóc nên mới không chịu hiểu rằng bất cứ tập đoàn lớn nào cũng khởi đầu từ một công ty nhỏ.”

“Ồ? Vậy anh cho rằng anh ta rất có tiềm năng ư?” Hường Phù Sinh nhướn mày.

“Dựa trên điều lệ về doanh nghiệp, tôi sẽ không phát ngôn cá nhân về bất cứ tình hình nào của khách hàng.” Lệ Chí Thành dừng lại một chút, đổi giọng hiểu kỳ thấy rõ: “Nhưng tôi có chút tò mò, không hiểu vì sao cô lại có thành kiến với khách hàng của tôi như vậy?”

Giọng điệu anh ta tuy khoan thai nhưng đôi mắt vẫn ánh lên cái nhìn sắc bén. Điểm mà Hường Phù Sinh thích nhất ở Lệ Chí Thành cũng chính là đôi mắt ấy. Chúng thật sâu sắc, cộng thêm một tia xảo quyệt, khiến người đối diện cảm thấy như bị hút vào trong đó. Trước đôi mắt ấy, người ta dễ cảm thấy bản thân mình bị bóc trần.

Hường Phù Sinh khẽ cười: “Tôi không thèm nói đâu, mắt công anh nghe được, ngoảnh mặt đi là chạy tới nói cho khách hàng của anh biết. Tôi không gốc như vậy.”

“Chẳng phải cô muốn làm bạn với tôi sao?”

Hường Phù Sinh xoa xoa mấy ngón tay một hồi, ngược lên nói: “Nhưng... anh... từ chối.”

“Đây không phải hiệp định hay hợp đồng, lúc nào thay đổi cũng được. Tôi đổi ý rồi.” Lệ Chí Thành đưa tay ra: “Được làm bạn với con gái của thương nhân giàu có bậc nhất thành phố, tôi có tổn thất gì đâu.”

“Anh rất tò mò về Lâm Sóc thì phải.” Hường Phù Sinh có phần nghi hoặc về sự thay đổi thái độ của Lệ Chí Thành.

“Không đúng.” Lệ Chí Thành lắc lắc đầu, nở một nụ cười: “Nên nói là tôi rất tò mò về cô.”

Ánh nhìn của hai người gặp nhau, vẻ mặt mê hoặc của Lệ Chí Thành không khỏi khiến Hường Phù Sinh phải quay đi, mặt cô ửng lên, vội cầm tấm khăn ăn che miệng giả vờ ho.

“Nhìn đã thấy Lâm Sóc chẳng tốt đẹp gì.”

“Còn tôi nhìn có vẻ là người tốt à?”

“Anh giúp những người yếu thế đi kiện, không thu một xu, nói thế nào cũng là người làm việc tốt chứ.”

Lệ Chí Thành nghe vậy chỉ cười nhẹ một tiếng, không phản bác.

Xong bữa, hai người không nói chuyện thêm gì nhiều. Lâm Sóc và Lisa rời khỏi nhà hàng trước. Khi Lâm Sóc tới chào hỏi hai người bên Lệ Chí Thành, Lisa đã trông thấy Hường Phù Sinh. Trước khi đi khỏi, cô ta cố ý tới gần nở một nụ cười trêu tức, Hường Phù Sinh thản nhiên coi như không thấy. Đối với loại người thích soi mói, cách tốt nhất là coi như không nhìn thấy. Nếu như đối xử thật lòng với chúng, chúng sẽ khiến ta trở nên ngu ngốc giống chúng, rồi dùng mách khéo bĩ ỉu đánh bại ta.

Dùng bữa xong, Lê Chí Thành trở về công ty luật. Hường Phù Sinh ra khỏi nhà hàng mới biết xe riêng một lúc nữa mới tới. Cô đứng bên đường, ngắm người suy nghĩ, công cuộc trồng cây si hôm nay dù sao cũng có chút thu hoạch, ít nhất Lê Chí Thành và cô cùng đã trở thành bạn bè.

Trước đây cô từng tới tìm Lê Chí Thành ba bốn lần, hoặc đến tìm hân ăn cơm, hoặc đi uống cà phê. Hân đối với cô rất nhã nhặn, chưa bao giờ thất lễ, nhưng luôn giữ một khoảng cách. Hường Phù Sinh không vì thế mà nản lòng, vẫn gắng sức húc vào bức tường ngăn cách ấy tới khi phá đổ nó mới thôi. Cô cần nhân lúc chưa tới tuổi kết hôn, mau chóng tìm được một người tâm đầu ý hợp, như vậy mới có thể thuận lợi bác bỏ cuộc hôn nhân với nhà họ Hạ. Trong mắt cô, Lê Chí Thành là một đối tượng rất tốt.

Hường Phù Sinh đang suy tính, bỗng một chiếc xe dừng lại trước mắt. Cửa kính xe từ từ hạ xuống, gương mặt Lâm Sóc xuất hiện, trong ánh mắt thấp thoáng ý cười.

“Tôi giúp gì được cho ngài không, thưa ngài?”

“Crystal, nhìn mặt tôi chẳng tốt đẹp gì thật à?” Lâm Sóc xuống xe, đến đối diện cô, giọng nói hòa nhã: “Cô nhẹ nhàng với tôi hơn một chút, không đến nỗi chết người đâu nhỉ?”

Hường Phù Sinh khẽ há miệng liếc nhìn về hướng Lê Chí Thành vừa đi khỏi. Những lời ban nãy cô nói với Lê Chí Thành sao lại tới tai Lâm Sóc mau như vậy?

Phù Sinh mau chóng trấn tĩnh lại, cười nói: “Mặt anh thế nào lẽ ra anh phải tự biết chứ. Người chia làm nhiều loại, vật chia làm nhiều loài. Anh và Lisa ở bên nhau chắc chắn rất hợp đây.”

Lâm Sóc chưa kịp cất tiếng, Hường Phù Sinh đã cắt ngang: “Hừm, vốn dĩ tôi chẳng quan tâm các người có hợp nhau hay không, nhưng tôi cảnh cáo anh, đừng nghĩ cách phá hoại chuyện giữa tôi và Lê Chí Thành. Không thì đừng trách tôi làm anh bẽ mặt.”

Lâm Sóc nghe xong, khóe môi khẽ nhếch lên: “Hình như cô rất thích dọa dẫm người khác, nhưng ít khi làm thật. Lần trước chẳng phải cô cũng dọa để cha cô xử lý tôi sao? Giờ tôi vẫn khỏe mạnh đứng trước mặt cô đó thôi.”

Nói tới đây anh ta dứt tay vào túi quần chờ đợi, Hường Phù Sinh đang định phản bác, anh ta cũng học cô ngắt lời trắng trợn: “Hừm, thật ra tôi muốn nói là, không những tôi là khách hàng của Lê Chí Thành, ngoài công việc quan hệ hai chúng tôi cũng rất tốt. Nếu cô biết điều đối xử tử tế với tôi, không chùng trước mặt anh ta tôi sẽ nói khéo cho cô vài câu.”

“Lâm... Sóc...” Hường Phù Sinh miệng vẫn nở nụ cười, nhưng thật ra là đang nghiền răng nuốt giận.

Lâm Sóc quay đầu, nhìn thấy xe nhà họ Hường đã dừng lại sau lưng mình: “Xe tới đón cô rồi. Tôi xin đi trước vậy.” Lâm Sóc trở về xe, vừa gõ gõ đầu xe, vừa chêm thêm một câu: “Đúng rồi, cái cô Lisa đó muốn tiếp cận tôi, nhưng tôi đã nói với cô ta, tôi chỉ ngưỡng mộ cô Hường mà thôi.”

Nói xong, anh ta khua tay, cúi người chui vào xe, nổ máy đi thẳng. Tài xế xuống xe chạy về phía Hường Phù Sinh, tôn kính chào một tiếng: “Cô Hường.”

Hường Phù Sinh lạnh lùng nhìn người tài xế một cái, rút điện thoại ra: “Lara, thứ bảy này gọi cả hội tới họp mặt, có chuyện này hay lắm.” Cúp máy, Hường Phù Sinh nhìn theo hướng Lâm Sóc vừa rời khỏi, cười nhạt. Không vật lòng anh ta, anh ta lại tưởng mình là người ăn chay.

....O....

Tối thứ bảy, hội bạn đã lâu chẳng gặp mặt bỗng tụ tập đông đủ tại quán rượu, nguyên do là Hường Phù Sinh đã tuyên bố trị tội gã “Lâm Sóc”. Đây đúng là trò hay ngàn năm có một. Lần trước Hường Phù Sinh ra tay là để đối phó với một ký giả chia mũi nhọn vào cô mọi nơi mọi lúc. Cô đã làm cho ký giả này không thể nào trụ lại tại Hồng Kông nữa.

“Phù Sinh, cậu xem tớ mang đến cái gì này.” Một cô bạn sán lại bên Hường Phù Sinh, mở máy tính bày trước mắt cô.

Lara lúc này đang dựa vào người Hường Phù Sinh, liếc qua một cái, lập tức lắc đầu: “Kính cẩn lady cậu, sâu độc? Tráo kem đánh răng vào nhân bánh quy? Có phải trẻ con nữa đâu mà chơi trò này?”

“Thế thì... quấy rối điện thoại thì thế nào? Tớ thấy trên phim chiều này hữu dụng phết, vui ra trò đây.” Lee nhảy vào cuộc

“Lee này, tớ chỉ cậu công nhận phát triển... thảo nào mà đầu óc cậu thật...” Lara lại lắc lắc đầu, thở dài một tiếng. Lee phát cáu, hai bên bắt đầu cãi nhau chỉ chớe.

Hướng Phù Sinh lướt khe ngón tay theo viền ly rượu, từ đầu chí cuối im lặng, vẻ như đang ngẫm nghĩ gì đó.

“Ôi giới, tớ nghĩ cứ gửi cho hần một cái mail chứa virus, làm tê liệt máy tính của hần luôn.” Joe nâng ly cùng khe với Hướng Phù Sinh, cười nham hiểm: “Cách này thế nào?”

Hướng Phù Sinh nghe xong bỗng ngẩng đầu lên như bừng tỉnh: “Tớ biết địa chỉ công ty anh ta, có thể tìm được địa chỉ I.P chứ?”

“Phù Sinh, chẳng lẽ cậu định hack công ty chứng khoán của anh ta? Vớ này hơi hiểm đây, làm không khéo là ra tòa chứ chẳng chơi.”

“Joe, cậu làm được không?” Hướng Phù Sinh hất hàm, không thèm để ý tới sự phản đối của Lara.

“Hãy đợi tin vui của thần, hồi công chúa.” Joe ngửa cổ, uống cạn ly rượu.

Kế hoạch vạch ra xong, mọi người chuyển chủ đề khác, cuộc nhậu nhẹt vui chơi bắt đầu.

Hướng Phù Sinh đang định đi rửa tay, Lara kéo cô ra một chỗ, thì thầm: “Cậu định làm thế thật à?”

“Muốn làm cho ra trò tất phải có chút mạo hiểm. Để khiến cho Lâm Sóc điêu đứng, tớ rất sẵn lòng mạo hiểm.”

“Crystal, cậu điên rồi.”

Hướng Phù Sinh cười nhẹ: “Một chút thôi.”

.....O.....

Thứ hai, Lâm Sóc đứng giờ tới công ty, vừa bước chân vào cửa, trợ lý Paul đã chạy tới, vẻ mặt lo lắng: “Hệ thống máy tính của công ty bị hacker tấn công, không cách nào hoạt động bình thường được.”

Lâm Sóc cau mày: “Nhân viên IT đang khắc phục chứ?”

“Vừa mới tới, đang kiểm tra ạ.”

Một trợ lý khác đặt tách cà phê và tập tài liệu xuống bàn rồi đi ra, Paul tiến tới mở cửa, Lâm Sóc bước vào văn phòng. Nhân viên IT đang ngồi trước máy tính, ngón tay lướt vội trên bàn phím.

“Thế nào rồi?” Lâm Sóc liếc qua các giấy tờ trong tập tài liệu rồi đặt xuống bàn, nhấp một ngụm cà phê hỏi.

“Có thể khôi phục, nhưng... cần một chút thời gian.”

“Các con số trên thị trường cổ phiếu biến động từng giây từng phút một, anh nên biết, thời gian đối với chúng ta chính là tiền.” Ngón tay Lâm Sóc gõ nhịp đều đặn trên bàn, giọng nói không gấp cũng không chậm: “Cho nên, đừng để tôi phải chờ quá lâu. Nếu không tôi không dám nói liệu đây có phải công việc cuối cùng của anh ở công ty này hay không.”

Sau khi thị trường chứng khoán mở cửa đúng nửa tiếng, hệ thống máy tính của công ty mới có thể hoạt động trở lại. Lâm Sóc ngồi trên ghế của mình, nhìn giá cổ phiếu không ngừng nhảy số trên màn hình, nhân viên IT đứng bên toát mồ hôi hột.

“Đã tìm ra ai làm chưa?”

“Cơ sở dữ liệu và các tài liệu mật của công ty không có dấu hiệu bị truy cập, cũng không bị mất, lần tấn công này giống như một trò đùa ác ý vậy.”

“Tôi hỏi, đã truy ra là ai chưa?”

“Người đó sử dụng rất nhiều IP trung gian, ngay lập tức tôi chưa...”

“Nghĩa là chưa tìm ra.” Lâm Sóc khoan thai nói: “Đi nhận nốt lương tháng này đi.” Nói xong, anh im lặng. Nhân viên IT bị trợ lý mời ra ngoài.

Cửa phòng vừa đóng lại, Lâm Sóc liền cầm điện thoại lên, anh phải truy cho bằng được kẻ dùng đòn hiểm này rồi cuộc là ai.

Tối thứ tư, Hướng Phù Sinh được các bạn học mời tham gia một hoạt động của kí túc xá, cô từ chối. Mặc dù Joe nói lần tấn công máy tính này đã trót lọt không để lại dấu vết gì, nhưng cứ nghĩ tới đôi mắt thâm sâu ẩn chứa ý cười của Lâm Sóc, Phù Sinh lại cảm thấy tâm thần bất an. Gã đàn ông đó đâu phải một kí giả nhỏ nhoi, không dễ đối phó chút nào.

Đang suy nghĩ, chuông điện thoại bỗng reo. Một số lạ. Cô nhắc máy, vừa “a lô” một tiếng, giọng nói từ đầu dây kia lại chính là của kẻ khiến cô bứt rứt suốt mấy ngày nay.

“Cô Hướng, có rảnh nói chuyện một lát, chuyện liên quan tới công ty chứng khoán của tôi.”

“Công ty chứng khoán của anh thì liên can gì đến tôi?”

“Tôi đang đứng trước cửa kí túc xá của cô.”

Anh ta chỉ trả lời vồn vện có thể. Hướng Phù Sinh trầm ngâm mười mấy giây, đáp: “Anh lái xe xa một chút, tôi sẽ ra.”

Lâm Sóc y lời, đánh xe cách xa kí túc một đoạn đường. Anh ta dựa bên cửa xe, chăm chú nhìn Hướng Phù Sinh lúc này đang bước ra khỏi cửa kí túc xá, mặc một chiếc áo len mỏng rộng thùng thình, hai tay nhét trong túi, mái tóc dài giắt dãi cột sau đầu, không mang theo ba lô. Sau lưng cô là dãy nhà kí túc sơn màu đỏ trắng, ánh trăng lằng lẽ rót đầy con phố. Cô từng bước đi về phía anh, cứ như một cảnh trong bộ phim nào đó.

Hướng Phù Sinh dừng lại trước mặt Lâm Sóc, cất tiếng: “Chuyện công ty anh tôi không muốn biết, tôi chỉ tới xin anh đi mau cho, tránh để người ta nhìn thấy lại viết nhầm.”

“Nếu cô đã sợ bị người ta nhìn thấy, sao không nói luôn trong điện thoại?” Lâm Sóc đứng thẳng, giơ túi tài liệu ra trước mặt Hướng Phù Sinh: “Chắc cô rất muốn biết trong này có gì đây.”

Hướng Phù Sinh trầm mặt, quay đầu định bỏ đi liền bị Lâm Sóc giữ lấy cổ tay. Cô ngoảnh lại nhìn anh ta gian dũ: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Phải là tôi hỏi cô mới đúng, Crystal. Chẳng lẽ cô cho rằng cả một công ty chứng khoán không có lấy một chuyên gia IT à? Địa chỉ IP tìm ra được không phải của cô không có nghĩa kẻ đầu sỏ như cô có thể rửa sạch tội.”

“Anh nói tôi là đầu sỏ, anh có chứng cứ không?” Hướng Phù Sinh cười nhạt.

“Cô tự mở túi tài liệu mà xem. Cô sẽ biết tôi có bản lĩnh đưa cô ra trước vành móng ngựa hay không.” Lâm Sóc thả tay Hướng Phù Sinh ra, rút một số giấy tờ trong túi tài liệu chìa ra trước mặt Hướng Phù Sinh. “Xúi giục người khác đột nhập máy tính công ty là hành vi phạm pháp, nếu ra tòa, không đơn giản là bồi thường thiệt hại đâu...”

“Sao, anh tưởng thế này sẽ dọa nổi tôi à?” Hướng Phù Sinh tiến lại gần Lâm Sóc, khoe miệng giữ nguyên nụ cười.

“Tôi biết, cha cô có một tập đoàn luật sư hùng mạnh.” Lâm Sóc xộc tới bên tai Hướng Phù Sinh. Giọng điệu anh nhẹ nhàng, nhả chữ rõ từng tiếng một. “Nhưng luật sư của tôi là Lệ Chí Thành. Chắc cô không muốn bị anh ta chất vấn trước tòa chứ?”

Hơi thở ấm áp của anh ta phả lên làn da cô mang theo một rung cảm mê muội. Nhưng từng câu từng chữ ấy như lưỡi dao xuyên thấu, khiến nụ cười của Hướng Phù Sinh phút chốc tiêu tan.

Trong tim cô lật đi lật lại một ý niệm: Rõ ràng không thể truy ra cô được, gã này nhất định đang lừa mình. Nhưng đứng trước nụ cười tự tin của anh ta, cô dần trở nên không chắc chắn. Nếu thật sự phải ra tòa, thì sự việc sẽ rất nghiêm trọng.

“Anh đã tới tận đây rồi thì nói đi, có điều kiện gì?” Bàn tay Hường Phù Sinh cuộn chặt thành nắm đấm.

Lâm Sóc thích thú ngắm vẻ mặt can đảm của cô, cười nhạt: “Đền cho tôi một ngày, chỉ cần đền tôi một ngày, món nợ này coi như một lần trả dứt.”

“Anh nói sao?” Hường Phù Sinh cau mày.

“Sao, sợ rồi à?” Lâm Sóc nhướn mắt “Cô tưởng tôi sẽ làm gì cô?”

Trông bộ dạng thách thức của Lâm Sóc, Hường Phù Sinh khẽ hừ một tiếng: “Anh dám làm gì tôi chứ? Sợ là sợ có người nuốt lời thôi.”

“Yên tâm, trong người tôi vừa may còn sót lại chút chữ tín.” Lâm Sóc nói xong liền mở cửa xe: “Tám giờ sáng thứ bảy tôi sẽ tới đón cô.”

Hẹn xong thời gian, anh ta liền ngồi vào xe phóng đi. Còn lại Hường Phù Sinh một mình đứng đó, tức giận nghiến răng, đúng là mất cả chì lẫn chài.

.....O.....

Thứ bảy, Hường Phù Sinh dậy sớm sửa soạn đầu ra đây. Dù lần này cô thua nhưng không có nghĩa cô phải mang bộ dạng thảm hại tới gặp Lâm Sóc. Đã hẹn tám giờ thì đúng tám giờ chuông điện thoại reo, không sai một li. Hường Phù Sinh ra khỏi cổng liền nhìn thấy xe của Lâm Sóc đang đỗ trước mặt.

Vào trong xe, cô thấy Lâm Sóc hôm nay ăn mặc rất thoải mái, không còn chiếc áo sơ mi trắng và quần âu như ngày thường, thay vào đó là chiếc áo len rộng màu cà phê sữa, trông ấm áp dễ chịu hơn rất nhiều. Nhìn lại, chiếc váy liền cùng áo vest lửng của Hường Phù Sinh lại có vẻ nghiêm túc quá.

Hai người chào nhau, cô bĩu môi: “Hôm nay đi đâu thế?”

“Hôm nay trả nợ tôi.” Lâm Sóc bẻ lái, giọng dịu dàng: “Nên cứ để tôi đưa cô đi. Không đem bán đầu mà sợ.”

Từ Bán Sơn, xe men theo đường cái Tây Cửu Long, cuối cùng tới bến Thâm Thủy. Nhà cửa ở bến Thâm Thủy chỉ khoảng năm sáu tầng, đường xá chật hẹp lại đông đúc, những tấm biển quảng cáo treo lộn xộn gần như che phủ quá nửa đỉnh đầu. Cạnh những sạp báo ven đường, các ông chủ ngồi vắt vẻo trên ghế tựa, thích thú lật giở từng trang tạp chí. Hai bên đường có đủ loại cửa tiệm: Những trung tâm máy tính nhỏ nhỏ, tiệm thuốc hay quán trà...

Chiếc xe hơi đắt giá di chuyển trong con phố thế này có phần khó khăn, chậm chạp. Đi tới đâu, nó kéo theo hàng loạt những ánh mắt hiếu kỳ. Xe hơi đẳng cấp ở Hồng Kông không thiếu, nhưng hiếm khi xuất hiện ở con phố bình dân này. Đường như mỗi một thứ trên đời đều có nơi mà nó phải thuộc về.

Lâm Sóc dừng xe, chỉ về phía một quán ăn nhỏ bên kia đường, nói: “Chúng ta đến nơi rồi.”

“Đi rồi lâu, lại đến...” Hường Phù Sinh nhìn quanh bốn phía: “Đến cái nơi thế này?”

“Xuống xe đi, cô Hường.” Lâm Sóc nói xong liền mở cửa xuống xe.

Có lẽ không được lau quét kỹ càng, con đường trước quán ăn bóng loáng dầu mỡ, bắn thối lộn xộn không chịu nổi. Hường Phù Sinh cẩn thận nhón từng bước nhỏ, dường như không biết đặt chân chỗ nào. Lâm Sóc ngược lại chẳng hề để ý, xăm xăm bước những bước dài về phía trước, Hường Phù Sinh bất đắc dĩ đuổi theo, cùng anh ta vào quán ăn.

Trong quán cũng khá thơm mát, nhưng để coi là sạch sẽ theo tiêu chuẩn của Hường Phù Sinh thì vẫn còn kém xa. Lâm Sóc lấy khăn tay lau bàn ghế một lượt Hường Phù Sinh mới dám ngồi ghé xuống. Quán rất nhỏ, khoảng cách giữa các bàn chỉ đủ ột người đi qua. Danh sách các món ăn áp dưới chiếc bàn kính trong suốt trông như một tờ giấy quảng cáo, trên tường dán một tấm tương tự nhưng lớn hơn.

“Không biết phải ăn gì hả?” Lâm Sóc ngược mắt, trông bộ dạng nhấp nhੌm của Hường Phù Sinh, không nhịn được phì cười.

“Tôi không muốn ăn, lỡ đau bụng chết.” Hường Phù Sinh hậm hực lườm Lâm Sóc một cái.

“Này, cô em xinh đẹp nói thế là không được nhé.” Bà chủ quán đang đi qua, bèn quay lại nói. “Chỗ chúng tôi tuy chỉ kinh doanh nhỏ nhưng đặt chữ tín lên hàng đầu, tuyệt đối vừa đảm bảo vệ sinh vừa ngon miệng!”

Hương Phù Sinh ngó cái bàn trước mặt, dù đã lau qua nhưng vẫn còn dính đầy dầu mỡ, hiểu ra cái khái niệm “sạch sẽ” này có vẻ hơi khác với quan niệm của cô. Lâm Sóc biết cô không quen ngồi ở nơi này, liền ngẩng đầu nói với bà chủ quán to béo:

“Cho cháu hai phần sữa song bì.”

“Anh chàng đẹp trai này hơi bị sành ăn đây! Sữa song bì ở đây nổi tiếng khắp cả khu phố này! Đợi một lát tới ngay!”

“Cảm ơn cô.”

Đợi bà chủ quán đi xa, Hương Phù Sinh liếc Lâm Sóc một cái: “Hơi bị sành ăn đấy, anh chàng đẹp trai, sữa song bì.”

Lâm Sóc nghe xong, không có phản ứng gì.

Một lát sau, nhân viên tiệm bưng lên hai bát sữa song bì. Sữa được để trong bát sứ, không trình bày công phu gì cả. Lâm Sóc đưa thìa cho Hương Phù Sinh, nói: “Nếm thử xem, quán này làm chuẩn vị lắm.”

Nói xong, anh ta thong thả ăn ngay. Hương Phù Sinh trông anh ta ăn thật ngon lành, do dự mãi cuối cùng múc bữa một thìa đưa vào miệng, chỉ thấy rất trơn mát, ngon hơn nhiều so với tưởng tượng. Cô nhìn giá tiền trong tờ thực đơn, một bát sữa to như vậy, chỉ vỏn vẹn có hơn mười đô la Hồng Kông. Thật là mùi vị và giá tiền chẳng tương xứng chút nào.

“Không phải tất cả những thứ rẻ tiền đều là hàng thứ cấp.” Lâm Sóc dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, đột nhiên cất tiếng.

Hương Phù Sinh ngược mắt nhìn Lâm Sóc, nhưng anh ta chỉ nhìn bát sữa trước mặt, tiếp tục nói: “Muốn nấu ra loại sữa song bì chính tông phải dùng sữa bò tươi mới vắt buổi sớm đem đun nóng, nhưng không để sôi tăm, nhân lúc còn nóng đổ vào bát, hơi nóng sẽ khiến sữa tươi kết thành một lớp váng sữa bên trên. Đợi tới khi sữa nguội hẳn, đổ sữa ra sao cho giữ nguyên lớp váng trong bát. Phần sữa đổ ra cho thêm đường cát và lòng trắng trứng quấy lên. Sau khi quấy cho tan đều, lại mang phần sữa đó khéo léo đổ vào cái bát cũ, để cho lớp váng sữa ban đầu nổi lên, đặt vào bếp chưng cách thủy, không lâu sau sữa sẽ kết thêm một lớp váng nữa.”

“Trời, ngày trước anh bán sữa song bì à?”

Lâm Sóc nhìn thẳng vào mắt cô, lắc lắc đầu: “Mẹ tôi trước kia rất thích món này, nhưng ở Mỹ không có sữa song bì chính tông, bà thường tự làm lấy. Tôi nhìn thấy nhiều lần, tự nhiên nhớ thể thôi.”

“Vậy sao anh không tự làm, chẳng sạch sẽ hơn nhiều hay sao?” Hương Phù Sinh dường như vẫn còn canh cánh trong lòng vấn đề vệ sinh của nơi này.

“Tôi không làm ra được hương vị của mẹ.” Lúc nói câu này khóe miệng anh ta dường như đang cười, nhưng Hương Phù Sinh cảm thấy giọng nói ấy thật buồn bã. Cô ngẫm nghĩ cảm đắng sau bát sữa này có câu chuyện nào đó, nhưng không hỏi thêm.

Ăn xong sữa song bì, Lâm Sóc lại lôi Hương Phù Sinh tới quán bán cá viên. Ở Hồng Kông, cá viên là một món ăn rất phổ biến, mỗi người Hồng Kông một năm phải ăn tới hơn một trăm chín mươi miếng cá viên. Hương Phù Sinh không hứng thú với món này lắm, đặc biệt là thứ cá viên mua từ các gánh hàng rong. Bước vào quán, Lâm Sóc gọi cá viên cà ri, Hương Phù Sinh thì xua xua tay, ra điều tôi ngồi nhìn anh ăn cũng được. Cá viên mang ra, Lâm Sóc cũng cứ ung dung ăn hết cả bát trước mặt Hương Phù Sinh.

Rời khỏi bến Thâm Thủy, trạm tiếp theo là quán vịt quay ở Trung Hoàn, lúc đấy đã tới giờ ăn trưa. May thay, Hương Phù Sinh cũng khá thích vịt quay của quán này, từng bảo người làm đặt món ở đây. Món vịt quay nơi đây vỏ giòn thịt non mềm, ngon ngọt vừa miệng, thịt xá xíu tẩm ướp bằng mật ong, ngọt mà không ngấy. Quan trọng là, trong quán sạch sẽ sáng sủa, so với quán cóc ở bến Thâm Thủy là khác biệt rõ ràng. Hương Phù Sinh lần này mới được ăn no.

Ăn xong bữa trưa, ngày hôm đó đã trôi qua quá nửa. Chiều tối, Lâm Sóc lại đưa Hương Phù Sinh tới tiệm bán nước ngọt, tiệm kem, cuối cùng mỗi người tay cầm một cốc trà sữa, ngồi trên ghế dài bên lề con phố. Hương Phù Sinh kinh ngạc nhận ra sức ăn khủng khiếp của Lâm Sóc.

“Anh... anh cuối cùng cũng no rồi à?” Hương Phù Sinh liếc thấy Lâm Sóc uống hết nửa cốc trà sữa đã bỏ sang một bên, hỏi.

“Những thứ phải ăn đều đã ăn hết rồi.”

Câu trả lời của Lâm Sóc dường như chẳng liên quan. Tuy nhiên thế có nghĩa là sẽ không phải đi khắp nơi ăn đồ nữa, Hương Phù Sinh thở hắt ra.

“Dạ dày anh cũng lớn thật.” Cô không nhịn được buông lời nhận xét. Dáng người anh mặc dù cao to rắn chắc, nhưng ngày thường lúc nào cũng thông thả ung dung, quần áo là lượt bảnh bao, không tưởng tượng nổi lại là người ăn như hùm như hổ.

“Thường ngày tôi không cho phép mình ăn no, càng không cho phép mình ăn nhiều.” Lâm Sóc nói bằng giọng hồ hững. “Thật ra nhờ có mẹ mà tôi mới biết nhiều chỗ ăn uống ở Hồng Kông như vậy.”

Ánh mắt anh dán chặt vào đôi phun nước trước mặt, chậm rãi nói: “Lúc trẻ mẹ và bố tôi cùng nhau tới Hồng Kông kiếm sống, trụ lại ở bên Thâm Thủy, về sau bố tôi bệnh mất, mẹ bé theo tôi một mình sang Mỹ. Vì phải chăm sóc tôi, mẹ không có cơ hội trở về Hồng Kông. Lúc tôi trưởng thành, muốn đưa mẹ về mẹ lại không đi. Tối tận ngày ốm nặng bà mới đồng ý về Hồng Kông. Cô nghĩ xem, con người có phải lạ lùng lắm không? Có những thứ rõ ràng muốn tiếp cận, mà lại sợ phải đến gần.”

“Vậy giờ mẹ anh...”

“Bà mất từ bốn năm trước, tại Hồng Kông. Tôi lo liệu hậu sự xong lại trở về Mỹ.”

“Xin lỗi...”

Lâm Sóc quay sang nhìn Hương Phù Sinh. Cô từ nhỏ lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, được bao bọc yêu thương, chưa bao giờ phải chịu qua phong ba bão táp, chuyện sinh li tử biệt đối với cô vẫn chỉ là chuyện của người ta. Một câu “Xin lỗi” nói ra thật mơ hồ, và cũng chỉ có vậy.

“Chẳng có gì phải xin lỗi.” Lâm Sóc nhếch miệng: “Đã là con người đều có lúc phải ra đi. Dù gì tôi cũng đã trở lại nên muốn đi tới những nơi trước đây mẹ đã dẫn tôi tới. Đây đều là những thứ mẹ rất thích ăn.”

Hương Phù Sinh cau mày. Giữa họ dường như chưa bao giờ có cuộc nói chuyện nào thế này. Cô ghét anh, có thành kiến với anh, anh hiểu rõ điều đó. Nhưng hôm nay anh lại nói với cô những điều có lẽ chỉ giữa những người bạn thân thiết lắm mới có thể mở lời. Xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, hồi lâu, Hương Phù Sinh mới cất tiếng: “Sao lại đưa tôi theo?”

“Ở Hồng Kông tôi chẳng có người quen hay bạn bè nào.” Lâm Sóc nói nhẹ tênh. “Những chuyện thế này, nếu đi cùng với Hạ Thiệu Phong có phần hơi kì quặc.”

Hương Phù Sinh tưởng tượng nếu Hạ Thiệu Phong cùng đi, bảo anh ta chạy tới những nơi hỗn loạn như vậy để ăn mấy món ăn vặt, nhất định đi được nửa đường anh ta sẽ tức đến nổ tung. Hương Phù Sinh nghĩ tới liền phì cười.

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô là trên ảnh nền điện thoại của Hạ Thiệu Phong, đó là câu chuyện của hai năm về trước. Lúc đó tôi rất lấy làm lạ, điện thoại anh ta đâu bao giờ lưu hình phụ nữ, mọi mối tình đối với anh ta đều là vui chơi qua đường, về sau Thiệu Phong mới nói với tôi, cô gái trong ảnh là cô bé thanh mai trúc mã. Trước đây anh ta không để ý, giờ người ta thay lòng rồi mới thật sự cảm thấy trân trọng.” Lâm Sóc nhìn Hương Phù Sinh cười: “Lúc đó tôi rất muốn gặp cô xem sao. Rốt cuộc cô gái thế nào mà khiến cho Hạ Thiệu Phong muốn hoàn lương.”

“Hạ Thiệu Phong hoàn lương á?” Hương Phù Sinh cười khúc khích. “Đây đúng là chuyện cười buồn cười nhất mà tôi từng được nghe.”

“Con người đều sẽ đổi thay.” Lâm Sóc nói.

“Sao? Anh đang tiếp thị hộ cho anh em tốt của anh đấy à?” Hương Phù Sinh hỏi.

Lâm Sóc nhíu mày: “Cô hiểu nhầm ý tôi rồi. Chuyện Thiệu Phong hoàn lương chỉ là phụ, ý tôi muốn nhấn mạnh ở chỗ, tôi rất hứng thú với cô gái khiến hẳn thay đổi cách nghĩ, chính là cô.”

“Vậy là anh để ý đến tôi ư?” Hương Phù Sinh nhìn Lâm Sóc một cách nghiêm túc. “Anh cũng biết tôi thích Lệ Chí Thành rồi.”

“Hạ Thiệu Phong còn nói cho tôi biết, trước kia cô nhất quyết đòi cưới anh ta.” Lâm Sóc phản đối. “Tôi nói rồi, con người rồi sẽ đều đổi thay.”

Hương Phù Sinh nhất thời không tìm ra câu nào để phản bác, liền im lặng.

“Ví dụ luôn nhé, trước ngày hôm nay, cô sẽ không chịu ngồi cạnh tôi thế này, nói chuyện một cách bình thản, nghe tôi kể chuyện của tôi.” Lâm Sóc tựa vào ghế, ngẩng đầu ngắm ánh tà dương đang nhuộm đỏ bầu trời. “Trên đời không có gì là vĩnh cửu. Không thể mãi làm kẻ thù, cũng không thể mãi mãi làm bạn bè.”

Anh đưa tay lên, khẽ xoa đầu cô. Hôm nay cô không buộc tóc sau đầu mà cột lỏng, hất qua một bên vai. Anh rút chiếc nơ buộc kết hình bướm bướm ra, ngọn gió chiều nhẹ thoảng, mái tóc huyền xinh đẹp vẫn vương theo làn gió.

Hương Phù Sinh đang cảm thấy kì lạ, ngoảnh mặt sang, liền đụng phải đôi mắt cười long lanh ấy. Đôi môi mỏng của anh khẽ mấp máy: “Để tóc thế này trông càng đẹp hơn.”

Mặt trời lặn dần, ánh nắng ngả màu vỏ quýt, chiếu lên gương mặt nghiêng của anh. Cảnh tượng ấy không hiểu sao khiến trái tim người ta ấm áp một cách kỳ lạ.

“Hương Phù Sinh, em còn nhỏ, mọi chuyện cứ từ từ, tôi sẽ đợi.”

Khi anh nói câu này, cô dường như nhìn thấy mình trong mắt anh. Cô bối rối quay mặt đi, im lặng.

Lâm Sóc nắm lấy tay Hương Phù Sinh, kéo cô dậy: “Về thôi.”

Anh rảo bước, bàn tay cô bị anh nắm chặt, cô muốn rút tay về, liền bị siết chặt hơn. Lú lú bước theo sau, Hương Phù Sinh cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng. Mỗi quan hệ của hai người phát triển theo hướng này, dường như vượt xa khỏi dự liệu của cô.

Đêm đó trở về nhà, Hương Phù Sinh chợt tỉnh chợt mơ, ngủ không ngon giấc. Cô luôn nghĩ về chuyện ban ngày, nghiền ngẫm mãi cảm giác mơ hồ lúc ấy.

Lâm Sóc nói, trên đời chẳng có ai mãi là kẻ thù của nhau, và anh, có lẽ cũng vừa trải nghiệm chuyện đó trong một ngày, từ một người cô tránh như tránh tà, trở thành một người bạn.

Trong trái tim Hương Phù Sinh còn một tiếng nói khác tiếng nói ấy chỉ ra rằng, cô đã bị câu chuyện và những biểu hiện của Lâm Sóc đánh lừa. Anh vì muốn chiếm lấy cô nên mới dàn dựng ngày hôm nay. Có anh ở bên, cô sẽ gặp vô vàn xui xẻo. Tốt nhất đừng coi anh là bạn.

Huống hồ, người cô thích lại là Lệ Chí Thành.

Trong lòng mâu thuẫn, Hương Phù Sinh mệt mỏi rã rời, mãi mới mơ màng thiếp đi.

Những lời Lâm Sóc đã nói, ngày ấy Hương Phù Sinh còn non trẻ, vẫn chưa hiểu hết những ẩn ý bên trong.

Trên đời chẳng có gì là mãi mãi, chẳng có kẻ thù mãi mãi, chẳng có bạn bè mãi mãi, càng mãi mãi không có yêu ghét rõ ràng.

Khi Hương Phù Sinh hiểu ra điều này, thì Lâm Sóc, Hạ Thiệu Phong hay Lệ Chí Thành đều chẳng còn liên hệ gì với cô nữa. Đó là một cuộc bể dâu mà giờ này, phút này, trong giấc mộng lạnh, cô hoàn toàn chẳng thể nào tưởng tượng nổi.

4. Chương 4: Chương 4

Sáu năm trôi qua trong nháy mắt.

Hương Phù Sinh đã thẩm thía sâu sắc lời nói hôm nào, nhưng cái giá phải trả lại là tất cả mọi thứ cô có.

Hắn đứng đó, đằng sau khung cửa sắt, vẫn vẻ tự tin mà thu mình, giống như một con mãnh thú đang rình mồi. Thường ngày hắn giấu đi móng vuốt sắc nhọn, rải những bước chân nho nhỏ, ta dễ lầm tưởng hắn cao quý vô hại, nhưng vào khoảnh khắc bị hắn cắn đứt cuống họng, ta mới ngộ ra sức sát thương của hắn khủng khiếp nhường nào.

Hướng Phù Sinh có cảm giác máu trong cơ thể đều ngưng kết lại. Dù cô đã có dự cảm về ngày gặp lại, nhưng ngay lúc này, nỗi khiếp sợ một lần nữa bị cắn đứt cuống họng, bị hủy diệt, trở thành bữa ăn cho con mãnh thú vẫn làm cô run rẩy.

“Phù Sinh, em mở cửa cho tôi... hay để tôi tự mở?”

Lâm Sóc nghiêng đầu về phía trước, vẫn nụ cười dễ chịu đó.

Hướng Phù Sinh thuận theo ánh mắt của hắn, liếc thấy thất lưng người trợ lý đứng phía sau có dấp một khẩu súng. Một khẩu súng lục màu bạc. Thu lại ánh nhìn, suy nghĩ cô xoay vần dữ dội, cuối cùng trưng ra một nụ cười nhạt, đưa tay mở cửa. Năm ấy cô thật quá non trẻ, quá ấu trĩ mới tin hắn thân thể trong sạch, chỉ là một thương nhân trẻ tới Hồng Kông lập nghiệp.

Cửa mở, cô đứng nép sang một bên để hắn bước vào nhà. Có điều đường đi quá hẹp, hắn vừa rải bước vào, mũi cô đã đụng phải bộ âu phục của hắn. Lâm Sóc vẫn dùng loại nước hoa ngày trước, rất nhẹ, chỉ tiến lại thật sát mới cảm nhận được, mùi thơm lạnh lẽo mà dễ khiến người ta phát ngien, khó quên.

Khoát tay ra hiệu cho trợ lý chờ bên ngoài, Lâm Sóc bước thêm hai ba bước, đã đứng giữa căn hộ. Hắn xoay người, đưa mắt liếc nhìn một lượt. Không gian nhỏ hẹp, bày thêm đồ dùng trong nhà lại càng chật chội, nhưng bởi thói quen của chủ nhân, mỗi một thứ dù nhỏ bé cũng được bố trí thật ngăn nắp. Trong không gian tràn ngập hương vị của cô, thứ mùi vị đã từng vấn vít bên đầu giường hắn, mà nay...

Hướng Phù Sinh đóng cửa lại, không vào mà đứng nguyên tại chỗ.

“Căn hộ này nhỏ quá, không xứng với người như em.” Lâm Sóc đưa mắt nhìn Hướng Phù Sinh, lúc này đang cau mày.

“Người như tôi ư?” Hướng Phù Sinh lặp lại, chậm chậm ngẩng đầu lên, gương mặt đầy vẻ châm biếm: “Vậy thì thưa anh Lâm, anh cho rằng nơi nào mới xứng với người như tôi? Bệnh viện tâm thần ư?”

“Sao tôi nỡ vứt em vào nơi đó?” Lâm Sóc cất bước tới trước mặt Hướng Phù Sinh, xoa nhẹ gò má cô: “Em vẫn gầy như thế.”

Cái chạm tay của hắn khiến Phù Sinh rùng mình, cô quay đi, muốn gạt tay hắn ra nhưng lại bị siết lấy chặt hơn. Bàn tay lạnh lẽo của cô khiến hắn nhúm mày: “Phù Sinh, em đang run.” Ánh mắt hắn lại thay đổi trong chớp mắt.

Hướng Phù Sinh nghe thấy, cổ kìm nén cảm xúc của mình, nhìn thẳng vào mắt hắn, nói rành rọt từng chữ một: “Lâm Sóc, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Tôi biết, thế giới bên ngoài rất thú vị, rất đặc sắc.” Lâm Sóc mân mê một lọn tóc ướt của cô trong tay, giọng nói dịu dàng: “Nhưng em đã ra ngoài ba năm, nên theo tôi về nhà rồi.”

Những lời nói ngọt ngào êm đềm đến thế thật giống như những lời yêu thốt ra bởi một người tình bao dung nhất trên đời. Nhưng cũng chỉ là “giống”, chỉ thế mà thôi.

“Lúc anh nói, chẳng lẽ không tự thấy buồn nôn à?” Hướng Phù Sinh biết mình không nên tỏ ra tức giận trước mặt con người này, nhưng những uất hận thâm sâu khiến cô khó giữ được lý trí.

Những lời cay độc cứ thế tuôn ra: “Làm ơn cất cái dáng điệu ngụy quân tử ấy đi, anh không buồn nôn, nhưng tôi thì sắp trào ra đây rồi.”

Lâm Sóc chớp mắt, Hướng Phù Sinh liền cảm giác bàn tay mình bị siết ngày một chặt, thậm chí còn nghe được tiếng xương kêu răng rắc. Nụ cười của hắn càng nồng nàn, cho thấy cảm xúc trong hắn càng lúc càng lên cao. Hắn thả lọn tóc của cô về chỗ cũ, khẽ sát tai cô, nói: “Tức giận với tôi không tốt cho em đâu.”

“Anh còn muốn thế nào nữa, Lâm Sóc?” Cô cũng bật cười, giọng nói pha chút chế giễu: “Lại sắp bôi nhọ tôi với báo giới, hay lại sắp ép tôi kí giấy ủy thác, hay là... muốn cười lên tôi lần nữa?”

Hương Phù Sinh giây phút ấy đã không còn run sợ. Cô trấn tĩnh lại, hiểu ra rằng từ lâu mình đã không còn là cô nhóc run rẩy sợ hãi trước cơn thịnh nộ của Lâm Sóc ngày xưa nữa. Với cô giờ đây, ngoài mạng sống của bản thân, đã không còn gì để mất... Huống hồ, đến mạng sống của mình, cô cũng chẳng còn ý định muốn níu kéo...

“Đừng nói như thế lúc làm chuyện đó chỉ có tôi thấy hứng thú.” Lâm Sóc nắm lấy cằm, ép cô phải ngẩng mặt lên: “Lúc bên nhau trên giường, chẳng phải em cũng rất kích động, cũng khát khao đó sao? Mới đó mà đã quên sạch rồi à?”

“Năm đó tôi ít tuổi, mắt mù mới sa vào bẫy của anh.”

Hương Phù Sinh giơ tay định đẩy hấn ra, ai ngờ Lâm Sóc xô cô ra trước. Cả người cô đập mạnh vào cánh cửa phía sau, cảm giác đau đớn truyền đến đại não, hấn đã mau lẹ sà tới giật mạnh chiếc áo choàng tắm, trối hai tay cô ra sau. Chiếc áo choàng mắc lại trên một cánh tay, cơ thể cô phô bày, một tấm lưng trần, một đường cong thon thả mê người.

“Có cần tôi đánh thức kí ức giúp em không? Để cho em nghe rõ tiếng nói ‘thật lòng’ từ cơ thể mình.” Hấn kề sát tai, làn hơi nóng bỏng phả lên da thịt theo từng tiếng nói. Ngón tay hấn lướt nhẹ dọc sống lưng cô, rồi xoáy tròn, mân mê hình xăm nơi thắt lưng.

Cả cơ thể Hương Phù Sinh căng ra. Cô cắn chặt răng.

Lâm Sóc là người đàn ông đầu tiên của cô, cũng là người đàn ông duy nhất. Hấn hiểu rõ mọi phản ứng của cơ thể cô, mọi vết tích trên người cô đều thuộc về hấn. Hấn muốn làm cô bị kích thích, làm sao cô có thể tránh khỏi đây?

Hương Phù Sinh nhắm mắt lại, cô thôi vùng vẫy, chỉ còn ở đó một nửa gương mặt vô hồn. Đã ba năm trôi qua, cô đã thôi gào khóc, thôi cầu xin, nhưng nỗi hận vẫn còn đó, hấn cũng biết. Điều đáng sợ không phải là mối hận cứ hấn sâu theo năm tháng, mà là cô bắt đầu thấy vô cảm, bắt đầu đứng đưng.

Rất lâu không thấy hấn có thêm động thái gì nữa, Hương Phù Sinh mơ hồ mở mắt. Lâm Sóc đột nhiên thả tay cô ra, rồi ân cần mặc lại áo, thắt dây lưng cho cô. Hấn làm rất chăm chú, khiến người ta không thể nhìn ra cảm xúc bên trong. Hương Phù Sinh thầm nghĩ, người đàn ông này giờ đã trưởng thành, biết kiềm chế cảm xúc của mình hơn năm xưa rất nhiều.

Mặc xong quần áo, hấn chải cả tóc cho cô. Hương Phù Sinh ngồi yên, lạnh lùng nhìn hấn loay hoay làm tất cả. Ánh mắt Lâm Sóc bỗng dừng lại trên cổ tay trái của cô.

Hương Phù Sinh lật tay trái lên để hấn trông rõ những vết sẹo ngoằn ngoèo ở đó. Đột nhiên cô nhìn hấn bật cười: “Chắc anh bất ngờ nhỉ? Tôi cũng còn không tin, mình thật sự đã cầm dao lên cửa tay, không chỉ một mà rất nhiều nhất...”

Lâm Sóc cảm thấy mấy vết sẹo màu hồng nhạt nghênh ngang nằm trên cánh tay trắng muốt của cô thật chướng mắt. Hấn nắm lấy cổ tay cô, che đi mấy vết sẹo, gương mặt lộ vẻ kích động: “Nếu em không trốn viện sẽ không để lại sẹo thế này.”

“Sao cơ? Đáng lẽ anh phải thấy vui chứ? Đây đều là anh ban cho tôi mà.” Cô mở to đôi con ngươi long lanh như một đứa trẻ ngây thơ nhìn Lâm Sóc.

“Hương Phù Sinh, đừng bao giờ làm những chuyện như vậy nữa. Em không trốn được lần thứ hai đâu.”

Giọng nói lạnh lùng của hấn khiến Hương Phù Sinh bật cười. Từ trước đến nay hấn chưa từng thương xót cô, hoàn toàn chưa bao giờ. Đối với hấn, cô chỉ là thứ đồ chơi, thứ công cụ, vật sở hữu, chưa từng là sinh mạng của một con người.

Lâm Sóc kéo tay Hương Phù Sinh ra ngoài, mở cửa, không nói không rằng ôm chặt lấy cô. Trên người Phù Sinh là chiếc áo choàng tắm, mái tóc ướt sũng dán vào vòm ngực hấn. Gương mặt Lâm Sóc giãn ra, lãnh đạm nói: “Chúng ta về Hồng Kông thôi.”

Vẫn là vòng tay của nhiều năm về trước, chỉ tiếc rằng... mọi thứ đã đổi thay...

Hương Phù Sinh liếc nhìn mái nhà mình trú ngụ suốt hai năm qua dần dần rời xa tầm mắt. Cô biết, mối ân oán tình thù này lại lần nữa vén màn.

Lần này ai sẽ thất bại thảm hại vẫn còn là một ẩn số.

Máy bay riêng cất cánh, rời xa đường bay, thành phố nhỏ đi từng chút một trước mắt Hương Phù Sinh. Cô nằm lọt thỏm trên chiếc ghế êm ái nhìn ra cửa sổ. Lúc này cô đã thay một chiếc váy trắng thanh nhã theo sự sắp xếp của Lâm Sóc, mái tóc cột gọn sau đầu, bên tai còn lơ thơ rủ xuống vài lọn, cổ tay đeo một chuỗi hạt trang sức hợp kiểu, nhằm che đi vết sẹo.

Hương Phù Sinh cảm nhận được ánh mắt của Lâm Sóc. Hẩn ngấm ngấm cô từ đầu đến chân, cảm thấy rất hài lòng. Nếu là ba năm trước, chắc chắn cô không ngoan ngoãn như vậy. Cô không phải là thứ bù nhìn cho ai giật dây, cũng không từng khuất phục trước bất cứ ai. Chỉ là tới nay cô hiểu ra rằng, sinh sự những chuyện nhỏ nhặt với đàn ông là vô cùng không đáng.

Ngày đó Lâm Sóc hung tợn đánh gãy chân cô, đánh gãy lòng kiêu hãnh của cô, khiến cô cay đắng hiểu ra thế nào là khuất phục, là phải quỳ xuống. Nhưng từ nơi sâu nhất trong tim, là một người nhà họ Hương, cô sẽ không để mình mãi mãi phải quỳ, quỳ một cách vô ích.

“Tại sao lại làm thẻ ngân hàng?” Lâm Sóc hỏi mà chẳng có lấy một dấu hiệu báo trước.

Hương Phù Sinh không quay lại. Ngoài cửa sổ, một biển mây bông bành bay qua phía dưới họ. Cô thẳng thắn trả lời: “Tôi muốn biết, anh liệu đã chán tôi hay chưa.”

Với bằng cấp như cô, hoàn toàn có thể xin được một vị trí xứng đáng tại công ty lớn, nhưng cô lại đến một doanh nghiệp tư nhân cón con để làm việc, chẳng qua vì nơi này dùng hình thức trả lương trực tiếp. Cô không muốn để lại bất cứ thông tin giao dịch ngân hàng nào bởi như vậy Lâm Sóc sẽ dễ dàng tìm ra cô.

Nhưng cô không thể sống những ngày tháng chui lủi cả đời được. Mấy ngày trước cô đi làm một chiếc thẻ ngân hàng, là vì muốn đánh cược, cược xem Lâm Sóc liệu có đi tìm mình hay không.

“Vậy câu trả lời tôi đưa ra có làm em hài lòng?”

Hương Phù Sinh nhìn thẳng vào đôi mắt phẳng phất nụ cười của hắn, bình thản nói: “Cả hai ta đều hiểu, câu trả lời mà tôi cần anh chẳng bao giờ cho tôi được.”

Lâm Sóc không đáp, cũng không cười. Giờ này phút này, cho dù hắn có chịu cho, cô liệu còn muốn nhận?

“Những việc còn lại ở đại lục sẽ có người lo liệu ổn thỏa cho em.” Lâm Sóc chuyển chủ đề.

“Cách giải quyết công việc của anh xưa nay rất sạch sẽ gọn gàng, tôi có bao giờ nghi ngờ đâu.” Hương Phù Sinh chuyển ánh mắt trở lại khung cửa sổ. Cuộc đối thoại lạnh lẽo hời hợt này có kéo dài cũng chỉ là vô nghĩa mà thôi. “Tôi mệt rồi, chợp mắt một lát, đến nơi hãy gọi tôi.”

Lâm Sóc sững lại, thốt lên một tiếng “Được.” Hắn sai nhân viên phục vụ mang tới một chiếc chăn lông, tự mình đắp cho cô, tự mình điều chỉnh ghế ngã ra cho thích hợp. Chăm sóc cô, đối với hắn mà nói đã trở thành thói quen, hắn hiểu rõ tất cả mọi sở thích của cô gái ấy.

Có lẽ trước nay đối với sự ân cần của hắn, cô luôn chịu đựng nhẫn nhịn, có lẽ là vì hiểu rõ những hành vi âu yếm kiểu này hoàn toàn nằm trong tính toán; hoặc có lẽ Hương Phù Sinh thật sự đã đứng vững. Cô chỉ coi như chuyện qua đường, nhắm mắt lại, cố ngủ cho say.

Không mất quá lâu Hương Phù Sinh đã yên giấc. Lâm Sóc đặt tài liệu trong tay xuống, lặng lẽ ngắm gương mặt yên bình của cô.

Ba năm trước, lần cuối hắn nhìn thấy cô cũng là khi cô đã ngủ yên thế này. Chỉ có điều, lúc ấy cô là kẻ vừa được cứu từ cõi chết trở về, làn da trắng tới độ gần như trong suốt, gây yếu đến mức khiến người ta đau lòng. Vậy mà ai ngờ, một người bệnh nặng như thế lại dám tự rút dây truyền dịch, trốn khỏi bệnh viện.

Chẳng ai hiểu sâu sắc nguyên do hơn hắn: Cần một lòng căm thù lớn biết nhường nào mới có thể chạy trốn với một cơ thể hư nhược như vậy.

Lâm Sóc đứng dậy, đến bên cô, kéo chăn lên ột chút, đặt bàn tay sơ sẩy lộ ra ngoài chăn vào trong.

“Sao em không ăn nhiều một chút.” Lâm Sóc lẩm bẩm như trong cơn mê. Tôi đã cho em được tự do ba năm, vậy mà em... tại sao không tự chăm sóc mình hơn một chút?

....O....

Lâm Sóc không đánh thức Hường Phù Sinh, nhưng khi máy bay hạ cánh, Hường Phù Sinh tự động mở mắt. Đã rất nhiều năm cô không ngủ say được, áp suất khi hạ cánh có chút biến động, máy bay hơi lắc lư, chừng đó cũng đủ khiến cô choàng tỉnh.

Thấy tấm chăn nặng đã được hạ xuống, Hường Phù Sinh bèn đưa tay kéo lên. Trời tối đen như mực, nhưng ánh sáng lóa mắt từ những ngọn đèn hai bên đường đủ để dẫn lối ấy bay hạ cánh.

Cô đã trở về, trắng tay, y như lúc ra đi.

“Ba năm em đi khỏi, Hồng Kông đã thay đổi rất nhiều.” Lâm Sóc ngồi phía đối diện, cũng đang nhìn ngoài cửa sổ. “Những nhà hàng chúng ta thường tới ăn ở gần tòa cao ốc Trung Hoàn, có tiệm đã đóng cửa, có tiệm đổi biển hiệu. Cho dù tiệm còn nhưng người đầu bếp ngày xưa cũng không còn ở đó nữa.”

“Nuốt trôi Lợi Hằng, chẳng phải anh cũng chuyển nơi làm việc rồi sao?” Hường Phù Sinh lạnh nhạt nói: “Không phải chính anh đã nói, trên đời chẳng có gì là mãi mãi đó thôi.”

Lâm Sóc đại khái không ngờ cô lại lấy lời mình nói ra đáp trả chính mình, nhất thời nghẹn giọng. Càng ngày cô càng giống một con nhím, nói ra câu nào cũng ẩn chứa gai nhọn. Hai con nhím ôm lấy nhau tìm hơi ấm, phải chăng nhất định sẽ làm đau nhau? Lâm Sóc lắc đầu, im lặng.

Xuống máy bay, từ con đường dành cho khách VIP ra ngoài, Hường Phù Sinh theo Lâm Sóc lên xe. Chiếc xe vẫn là xe đưa đón cô ngày xưa, đến tài xế cũng vẫn là người đó... Giờ cô mới biết, Lâm Sóc là một người “hoài cổ” đến vậy.

Bác tài xế nhìn thấy Hường Phù Sinh, xúc động không nói nên lời, ông mở miệng đang định gọi cô chủ, nhưng chữ “cô” vừa ra đến miệng, bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Lâm Sóc, liền ngưng nghịu đổi thành một tiếng “phu nhân”.

Hường Phù Sinh không còn phản ứng mạnh với cách xưng hô này như trước. Ngược lại, thấy người dưới vẫn còn tưởng nhớ đến danh phận “cô chủ” vốn đã ra tro của mình, thậm chí còn lấy làm cảm động.

Cô gật đầu, nở một nụ cười dịu dàng với bác tài.

Đêm đã khuya, chỉ những ngọn đèn neon vẫn còn thức. Trong xe, Hường Phù Sinh nghiêng đầu nhìn ra ngoài, cảnh sắc vụt trôi về sau, xáo động trong tâm mắt.

Lộ trình trở về rất thuận lợi, nhưng tới biệt thự trên đỉnh núi cũng đã là nửa đêm. Ngôi biệt thự này vốn dĩ thuộc về nhà họ Hường, ba năm trước đã đổi chủ, chuyển thành họ “Lâm”.

Xuống xe, Lâm Sóc thản nhiên nắm tay Hường Phù Sinh bước vào, chẳng thèm đưa mắt hỏi ý. Hắn nắm không quá chặt, nhưng không có nghĩa cô có thể rút tay dễ dàng. Bước vào lãnh địa của hắn, cô càng trở nên im lặng ngoan ngoãn hơn.

Đến cửa, thấy ánh đèn sáng choang, người làm xếp hàng chỉnh tề cung kính chào ông chủ, phu nhân. Hường Phù Sinh liếc mắt một lượt, hầu như toàn là những gương mặt quen.

Có lẽ nhìn ra vẻ khó hiểu của cô, Lâm Sóc nói: “Tôi giữ nguyên những người làm ngày trước, sợ người mới không hiểu hết những thói quen sở thích của em.”

Đã rất lâu mới gặp lại mà hắn vẫn tử tế chu đáo đến thế đáng lẽ cô phải cảm động mới đúng? Hường Phù Sinh cay đắng tự mỉa trong lòng, mới đầu có lẽ chính vì sự dịu dàng tinh tế này mà mình đã bị đánh gục.

Dù gì, cho tới hôm nay cũng chưa từng có ai hiểu cô bằng Lâm Sóc. Tất cả mọi suy nghĩ, mong muốn của cô, hắn là người rõ nhất. Cũng vì lẽ đó, hắn làm cô đau đớn nhất, đau đến tận cùng.

“Thưa ngài, có điều ngài không biết. Mấy năm nay thói quen của tôi thay đổi rất nhiều, chỉ sợ phụ lòng tốt của ngài mất thôi.” Hường Phù Sinh lãnh đạm cất tiếng.

“Phù Sinh, đã về tới nhà rồi, em nên đổi cách xưng hô đi. Đừng bao giờ để tôi nghe thấy em nói hai tiếng ‘thưa ngài’ nữa.”

Hắn vừa nói vừa cười, nhưng ánh mắt lại mang một hàm ý khác. Giờ đây, hắn đã trở thành con người coi trọng tiểu tiết hơn hắn xưa kia. Ngày trước, cho dù Hướng Phù Sinh chửi hắn là đồ tiểu nhân bỉ ổi, cũng chẳng thấy hắn bực bội đến vậy. Là kẻ chiến thắng, trước mặt Hướng Phù Sinh, hắn lúc nào cũng nắm phần trên cơ.

Lâm Sóc đưa Hướng Phù Sinh lên tầng. Mọi thứ bày trí vẫn y hệt như lúc cô ra đi.

Hơn ba năm trước, khi Lâm Sóc bước chân vào căn biệt thự, một cuộc cải tổ đã xảy ra, căn phòng vốn thuộc về ông bà Hướng trở thành phòng riêng của Lâm Sóc. Tất cả mọi đồ vật của bố mẹ cô đều bị tiêu hủy, đến cả bức tranh sơn dầu đắt giá được mua trước khi cha cô ra đời cũng bị Lâm Sóc rao bán giá rẻ nhằm tổng khứ đi. Biệt thự nhà họ Hướng chỉ một đêm mà bộ mặt hoàn toàn thay đổi, chỉ duy nhất phòng riêng của Hướng Phù Sinh vẫn phong kín không động vào.

Dầu thề, cô ít khi được ở căn phòng đó, phần lớn là bị Lâm Sóc giày vò trong phòng ngủ của hắn hoặc căn phòng dưới gác, tùy thuộc sở thích.

“Tôi đã cho người quét dọn, quần áo đều chọn mua những mẫu mới nhất, em hãy về phòng riêng ngủ một giấc đi.” Trông thấy bộ dạng rầu rĩ của Hướng Phù Sinh, hắn liền cắt lời.

Sự sắp xếp này nằm trong dự liệu của Hướng Phù Sinh. Lâm Sóc không phải người không biết kiềm chế tính nóng nảy cuồng bạo của mình, ngược lại, hắn ta vô cùng hiểu phép tiến thoái trong cư xử.

“Muộn lắm rồi, mau đi nghỉ đi.” Lâm Sóc cúi xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn rất ấm.

Hướng Phù Sinh gật gật đầu, quay người bước vào phòng. Cô cảm nhận được cái nhìn sắc lẹm sau lưng. Cô không biết hắn đón mình về đây với mục đích gì, chỉ đành tương kế tựu kế, tới đâu hay tới đó.

Vào trong phòng, Hướng Phù Sinh rửa mặt chải đầu trước rồi bước vào phòng để đồ, quả nhiên thấy trên giá treo đầy quần áo mới hợp mốt, hơn nữa đều là quần áo đến từ các nhãn hiệu trước đây cô yêu thích, hoặc do các nhà thiết kế làm riêng, dĩ nhiên, cũng là những người trước đây.

Hướng Phù Sinh tiện tay lấy một bộ đồ đi ngủ rồi trở lại phòng. Tủ sách của cô không hề bám bụi, tầng dưới cùng xếp ngay ngắn hơn mười cuốn sổ ghi chép. Cô rút ra quyển cuối cùng, chỉ đặt trong bàn tay, hồi lâu cũng không mở ra. Cô biết trong sổ là thời gian biểu năm cuối cùng học ở Cánh Đại, cùng là năm cuối cô được làm cô chủ nhà họ Hướng.

Ngày cuối cùng trong sổ, chỉ viết duy nhất một từ: “Lâm Sóc”. Cũng chính ngày đó, cô mất cha, cuộc đời cũng bước sang một trang mới, hoàn toàn hỗn loạn.

Lòng ngực nhói đau từng cơn, Hướng Phù Sinh vội vã để cuốn sổ vào chỗ cũ. Cô bước tới mở cửa sổ, cố hít thở chút không khí trong lành, hồi lâu mới bình tĩnh lại. Đi ngủ thôi. Hướng Phù Sinh tự nói với mình. Đã lựa chọn con đường này, phải nghỉ ngơi cho tinh thần được minh mẫn, để còn đối diện với ngày mai.

Cuộc sống ngăn nắp có trật tự giúp cho đồng hồ sinh học của Hướng Phù Sinh rất chuẩn xác. Ngày hôm sau, đúng bảy rưỡi sáng cô tỉnh giấc. Mở mắt trong căn phòng rộng mênh mông khiến cô cảm thấy mơ hồ, mất một lúc mới tỉnh hẳn. Minh thật sự đã trở về rồi.

Đêm hôm trước lỡ chân đá chăn ra nên sớm dậy Hướng Phù Sinh cảm thấy lạnh buốt. Cô lấy một chiếc áo choàng lên người rồi vào đánh răng rửa mặt. Vừa sửa soạn xong liền nghe thấy tiếng người làm gõ cửa. Người làm hỏi cô đã dậy chưa, mời cô tới nhà ăn dùng bữa sáng.

Hôm nay là thứ sáu, Lâm Sóc có lẽ phải tới công ty. Dù gì cũng dậy rồi, cô liền theo người làm tới phòng ăn. Bữa sáng đều là những món quen thuộc, không thịnh soạn, nhưng rất đủ chất. Năm thứ hai đại học, cô đi Mỹ theo diện trao đổi sinh viên, Lâm Sóc cũng thường nấu cho cô bữa sáng thế này: Sandwich kẹp, khoai tây nghiền, thêm một ly sữa tươi.

Lâm Sóc đã ngồi chờ sẵn trên ghế chính, thấy cô tới liền nở nụ cười: “Chào buổi sáng.”

Hương Phù Sinh gạt đầu qua loa coi như đáp lại rồi bước tới bên chiếc bàn dài, ghế được người làm kéo ra, cô chỉ việc ngồi xuống.

Cầm chiếc sandwich lên cắn một miếng, Hương Phù Sinh bất giác cảm thấy cay mũi. Vẫn mùi vị ấy, mùi vị đã khắc sâu trong xương tủy. Cô đổi sang uống sữa, không ăn thêm miếng sandwich nào nữa.

“Thật không ngờ, đến khẩu vị của em cũng thay đổi.” Lâm Sóc liếc thấy Hương Phù Sinh chỉ ăn một miếng sandwich rồi bỏ, khẽ nói.

“Có những thứ tôi không ăn nổi, chỉ đành bỏ đi.” Hương Phù Sinh đặt ly sữa xuống, ngược mắt nhìn Lâm Sóc chăm chú, cô nói toạc ra: “Cũng giống như anh, Lâm Sóc, tôi cũng từ bỏ anh rồi.”

Lâm Sóc cảm thấy xương sườn bên trái dường như bị vật gì đâm phải, đau nhói.

“Hôm nay thời tiết không tệ, nếu em thấy buồn thì gọi điện cho May, bảo cô ta đưa em đi dạo phố.”

“Ra ngoài dạo phố cơ à? Anh hào phóng hơn ba năm trước nhiều đấy.” Hương Phù Sinh bật cười, đứng dậy lại gần Lâm Sóc, hạ thấp giọng: “Đáng tiếc, tôi không định nhận tấm chân tình này của anh. Cả đời tôi cũng không bao giờ muốn gặp lại đồ phản phúc kia nữa.”

Hơi thở của cô gần kề, chỉ tiếc cũng là khoảnh khắc ấy, mà khoảng cách giữa hai người ngày càng mênh mông. Cô ném lại một lời rồi thản nhiên rời bàn đi mất. Lâm Sóc ngồi bất động, hồi lâu, mới thôi dõi theo bóng dáng ấy.

Người làm đi tới hỏi có phải dọn đồ ăn của Hương Phù Sinh đi hay không. Lâm Sóc nhìn chiếc bánh sandwich nằm đó hăm hịu, nhắm mắt lại: “Dọn của tôi luôn đi.”

Hắn vẫn tưởng cô trở lại rồi, tòa biệt thự này sẽ thôi quạnh quẽ, nhưng hóa ra, hắn đã nhầm.

Cô hận, hắn cũng vậy.

.....O.....

Hương Phù Sinh không phải đi làm nữa cũng hơi buồn chán. Đêm qua về tới nơi, không thấy có kí giả đứng chờ, cô đoán tin tức cô tiểu thư phá sản trở về chắc vẫn chưa tới tai báo chí. Hương Phù Sinh dĩ nhiên cũng không định ra phố làm gì, tránh gặp phải người quen. Gặp lại họ vui mừng hay không chưa nói, lỡ như nảy ra một bài báo thì chẳng có gì hay ho.

Thế là cô đi thẳng về phòng ngủ một giấc nữa. Không bị người làm quấy nhiễu, phòng riêng lại thoáng đãng dễ chịu, cô ngủ một giấc dài qua cả bữa trưa, đến khi bụng đói không chịu nổi mới tỉnh dậy.

Dậy rồi, Hương Phù Sinh choàng chiếc áo tự mình xuống lầu, định vào bếp tìm món gì ăn tạm. Không ngờ, phòng khách dưới lầu có cổ nhân đang ngồi đó.

Lệ Chí Thành nghe tiếng bước chân liền ngoảnh lại nhìn, quả nhiên là Hương Phù Sinh. Trước khi tới đây, anh đã được nghe Lâm Sóc nói đến chuyện cô trở lại. So với ngày xưa, vẻ đẹp của cô giờ đây đã đậm thắm hơn, tĩnh lặng hơn, nhưng cũng gây đi rất nhiều. Anh vẫn nhớ có một thời gian dài, cô thích mặc thật đẹp, ngồi đợi anh dưới tòa cao ốc, cứ giả vờ như tình cờ gặp, rồi nhìn anh cười, nụ cười tỏa nắng...

Có điều vắng thái dương ấy, hơn ba năm trước đã mai một ánh hào quang. Gần như tất cả mọi người ở Hồng Kông đều nhìn thấy bức ảnh ấy của cô trên báo. Chỉ một đêm, cô bị cả Hồng Kông biết tới như một cô gái dơ bẩn. Cha mẹ qua đời, hôn ước bị hủy bỏ, cả gia tài rơi vào tay kẻ khác, phút chốc cô mất đi tất cả.

Lệ Chí Thành kia, lại chính là kẻ tiếp tay.

Nhìn thấy Lệ Chí Thành, Hương Phù Sinh có chút kinh ngạc. Cô không ngờ lại mau chóng gặp lại anh đến vậy. Nhưng nghĩ lại, anh ta là luật sư hàng đầu của Lâm Sóc, trợ tá đắc lực, cũng là loại người ra tay độc ác y như Lâm Sóc vậy. Mỗi quan hệ thân thiết giữa hai người không phải chỉ một hai ngày, anh ta xuất hiện ở đây cũng không có gì lạ lùng. Dù gì căn biệt thự này từ lâu đã không còn là nhà của cô, mà là nhà của Lâm Sóc.

“Cô Hường, lâu rồi không gặp.” Lệ Chí Thành cất tiếng, vẫn cách nói chuyện khách sáo, dùng từ chuẩn xác như xưa: “Tôi cần nói chuyện với ông Lâm về một số thủ tục hợp đồng, ông Lâm đang trên đường trở về, bảo tôi tới đây đợi.”

“Vây à. Mời anh tự nhiên.” Hường Phù Sinh hồ hững đáp lại một câu cho phải phép rồi một mình đi vào nhà bếp.

Trong bếp, người làm pha một ấm trà và đưa tới vài chiếc bánh. Hường Phù Sinh sai người làm bưng đồ theo sau rồi đi ra, qua phòng khách, cô coi như không có ai cả, hoàn toàn phủ nhận sự tồn tại của Lệ Chí Thành, đi thẳng lên gác.

Lệ Chí Thành vài năm nay có vẻ không thay đổi nhiều lắm, vẫn gương mặt ấy, vóc dáng ấy. Hường Phù Sinh ngồi trên sân thượng, khay bánh và trà đặt ngay bên cạnh. Cô uống một ngụm trà, thấy đầu lưỡi còn râm ran chút dư vị ấm áp. Từ chỗ cô ngồi nhìn ra, có thể trông thấy một vùng biển lớn dưới chân núi, cảnh sắc mê người.

Cô tuyệt nhiên không phải một người xác xược, nhưng Lệ Chí Thành... Hường Phù Sinh nhắm mắt lại. Nếu cô hận Lâm Sóc hai vạn lần, thì cũng hận Lệ Chí Thành không dưới một vạn. Đến tận bây giờ cô vẫn nghi ngờ, trước kia cô yêu Lâm Sóc, phải chăng Lệ Chí Thành là người thêm dầu vào lửa?

Nhớ lại lúc ấy là kì nghỉ đông đầu tiên sau khi bước vào đại học. Mỗi quan hệ giữa cô và Lâm Sóc vừa mới bắt đầu thăng, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hóa giải mọi khúc mắc. Đêm giao thừa năm đó, Lâm Sóc tổ chức một bữa tiệc lớn, Hường Phù Sinh cũng được mời tham dự. Ban đầu cô chẳng hứng thú cho lắm, dù sao kiểu cách vui chơi tiêu khiển của Lâm Sóc và Hạ Thiệu Phong cũng hơi khác với cô. Nhưng Lâm Sóc dụ cô rằng, Lệ Chí Thành cũng được mời tới, vậy là Hường Phù Sinh dễ dàng mắc câu.

Nếu như năm ấy cô biết mình sẽ chịu thất bại thảm thương, biết được vô số những tai ương kéo theo sau này, cô nhất định sẽ không tới, nhất định sẽ không cho Lâm Sóc bất cứ cơ hội nào tiếp cận, để rồi trông thấy sự yếu đuối bất lực của mình.

5. Chương 5: Chương 5

Bữa tiệc tất niên năm đó tổ chức tại quán bar VIP của một tòa nhà chọc trời. Trên thang máy tham quan, nhìn qua lớp cửa kính trong suốt, khung cảnh bên ngoài thật xa hoa tráng lệ. Hường Phù Sinh tới nơi cũng đã khá muộn. Người chuyên trách đưa cô đi qua đại sảnh và hành lang, tới một cánh cửa lớn hoa lệ. Cửa mở ra, bên trong cuộc vui cuồng nhiệt đã bắt đầu từ khi nào.

Những cặp nam nữ hoặc tựa sát, hoặc ôm chặt lấy nhau nhảy điên cuồng, âm nhạc chất chứa khóa lấp những tiếng thở gấp, những tiếng rên rỉ... Hàng loạt ngọn đèn xanh đỏ xộc vào mắt, chiếu lên những thân thể lả lơi.

Hường Phù Sinh không quen với kiểu ăn chơi như vậy, cô có chút do dự. Liệu có nên bước chân qua cánh cửa này?

“Crystal.” Lâm Sóc không biết từ đâu bước tới, dừng lại trước mặt cô, hai tay hẩn vẩn đút trong túi quần, nhìn cô giây lát, rồi lại quay đầu nhìn bên trong, ánh mắt phẳng phất nụ cười: “Tôi đưa em vào trong nhé, trên tầng có một phòng nghỉ, nơi đó tương đối an toàn.”

“Anh cứ cầu cho tôi được an toàn đi. Nếu không tội vạ đâu anh phải chịu hết!”

Lâm Sóc nghe xong, càng cười tươi hơn.

Hắn dẫn cô vượt qua đám đông, dù đã cố gắng lách qua những chỗ thưa người nhưng cũng khó tránh va chạm.

Đụng phải Hường Phù Sinh là một gã say, trên tay cầm một ly cocktail, lúc này đã đổ quá nửa lên cánh tay Phù Sinh. Cô kinh hãi la lên.

Có lẽ hẩn mượn rượu làm càn, hoặc chính ở một nơi thế này khiến người ta dễ dàng mê muội chẳng? Chỉ thấy hẩn liếc Hường Phù Sinh một cái, cười ngả ngớn: “Người đẹp, ra nhảy với anh một bài nào.”

Hắn giang tay định ôm Hường Phù Sinh, bỗng có người đi trước một bước, kéo cô về sau lưng.

Lâm Sóc đứng chắn trước mặt Hường Phù Sinh, nhếch môi cười: “Mike, cô gái này không làm mỗi của cậu được.”

“Rồi rồi, tôi đi tìm mục tiêu khác vậy.” Gã đàn ông nghe thấy chủ nhân bữa tiệc lên tiếng, chỉ đành bĩu môi, xiêu vẹo đi mất.

“Loại người gì thế này!” Hường Phù Sinh, vừa lườm bầu vừa vẩy vẩy cánh tay: “Làm đổ nước vào người ta ít nhất cũng phải xin lỗi một câu chứ.”

Lâm Sóc quay người lại, nắm lấy cổ tay cô, rút ra một chiếc khăn tay: “Em ngoan ngoãn đi đằng sau, không sao đâu.”

Hường Phù Sinh ngược mắt nhìn, thấy hắn đang cúi đầu chăm chú lau chỗ nước vẩy lên áo mình. Ánh đèn laser xanh đỏ quét qua, cô thấp thoáng nhìn thấy hàng mi dài và dày của hắn, cảm thấy chúng đẹp đến kỳ lạ.

Lau sạch chỗ ướt, Lâm Sóc thuận tay kéo cô vào trong, Hường Phù Sinh cũng ngoan ngoãn theo sát, chỉ sợ lại xảy ra chuyện gì rắc rối. Một lúc sau, cuối cùng họ cũng tới chỗ cầu thang, đi lên nửa tầng lầu là khu vực nghỉ ngơi, bày khá nhiều ghế sofa dài.

Lâm Sóc đưa cô tới ngồi chiếc ghế trong cùng, nói: “Em cứ ngồi tạm ở đây, tôi đi lấy đồ ăn. Nhớ không được uống thứ người khác đưa, bồi bàn mang tới cùng không được uống, biết chưa? Nhớ có chuyện gì xảy ra, tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Anh ta gần như hét vào tai cô, nhưng tiếng nhạc điện tử thật sự quá to, Hường Phù Sinh chỉ nghe được đại khái. Cô gật gật đầu nói: “Biết rồi.” Lâm Sóc quay người đi xuống, biến mất khỏi tầm mắt cô.

Lần này Hường Phù Sinh đứng là đã tai nghe mắt thấy cách tiêu khiển của đám Hạ Thiệu Phong. So với đám người này, mấy hình phạt chơi trò sai khiến cũng chỉ là trò trẻ con. Ngay trong phòng nghỉ mà Hường Phù Sinh đang ngồi, trên các ghế sofa bên cạnh đã có vài cặp nam nữ đang quấn lấy nhau.

Không phải cô không biết gì về chuyện nam nữ, nhưng con người cô tương đối bảo thủ, lúc này ngay bên cạnh có người diễn phim nóng, thật sự không khỏi làm khó cô.

Có âm nhạc xập xình làm lá chắn, những tiếng rên rỉ của cô gái lạ càng được thể phát ra hồn nhiên. Hường Phù Sinh vội vã đứng dậy đi ra lan can nhằm tránh xa bọn họ. Nhìn xuống dưới ánh đèn mờ ảo, tình hình trên sàn nhảy chẳng biết đã ra thế nào rồi. Hường Phù Sinh lúc này mới hiểu vì sao Hạ Thiệu Phong trắng hoa đến vậy. Chìm đắm trong thế giới kiểu này một thời gian dài, sinh hoạt cá nhân của anh ta có thể giữ chừng mực được mới là lạ. Còn như chủ nhân bữa tiệc này, Hường Phù Sinh chỉ có thể nói, đúng là ngư tử tâm ngư, mã tử tâm mã.

Bỗng dưng cô có chút lo lắng cho Lê Chí Thành. Người như anh nếu tới đây liệu...

Đang nghĩ, bỗng có tiếng người bước lên cầu thang. Ánh đèn quét qua, cô nhìn thấy trong bốn năm người đang đi tới có mặt Lê Chí Thành. Mái tóc nâu giản dị của anh rất dễ nhận ra giữa đám đông này.

Hường Phù Sinh mừng rỡ đang định bước tới, bỗng mang máng nghe thấy họ nhắc tới tên mình.

“Nghe nói hôm nay cô con gái rượu nhà họ Hường cùng tới. Sao chẳng thấy đâu nhỉ?”

“Sao, định thịt con nhà người ta à?”

“Ồi, tôi nào dám tranh với Chí Thành.”

Trong lúc nói chuyện, họ đã lên tầng, đi tới chiếc ghế sofa trong cùng. Bởi ánh sáng mờ mịt và quá nhiều tạp âm, họ không phát hiện Hường Phù Sinh đang ngồi ngay sau lưng, cứ lớn tiếng bàn luận.

“Nghe nói, đợt Noel vừa rồi cô nhóc tặng quà cho cậu đúng không?”

Cả đám ngồi xuống ghế, một gã cao gầy lên tiếng hỏi. Hường Phù Sinh ngồi bên kia chiếc ghế quay lưng về phía họ, có thể nghe thấy loáng thoáng câu chuyện.

“Nghe trợ lý của cậu nói là đồng hồ hăng C, ít nhất cũng phải vài chục vạn.”

“Chí Thành, cậu tốt số thật đấy! Tiểu thư nhà họ Hường theo đuôi cậu, nghĩa là cả núi vàng núi bạc nhà cô ta đang chờ cậu đấy. Cho dù không làm rở nhà họ Hường được thì khoảng lấy một mớ chắc cũng chẳng quá khó đâu.”

Hường Phù Sinh cau mày, từ đầu chí cuối cô chưa nghe thấy giọng nói của Lê Chí Thành.

“Này các cậu, thực tế một chút đi. Các cậu chẳng lẽ không rõ nhà họ Hạ luôn muốn rước Hướng Phù Sinh về làm con dâu sao?” Lê Chí Thành cất tiếng, có vẻ đã ngà ngà say. “Nếu không phải nể mặt Hướng Hằng, tớ thật sự chẳng muốn dính líu gì tới con bé đó. Cô ta thật là phiền phức.”

Cả người Hướng Phù Sinh như đông cứng lại. Tiếng đối thoại từ đằng sau vẫn không ngừng truyền tới tai.

“Ấy ấy, đừng nói nặng lời thế chứ. Cô bé nhỏ của tớ có chơi với Hướng Phù Sinh, nghe cô bé nói, người ta rất sùng bái cậu đấy. Cái gì mà, anh ấy rất là chính nghĩa.”

“Chính nghĩa ư?” Lê Chí Thành phản ứng như thể vừa nghe một câu chuyện cười. “Cô ta chẳng qua thấy tớ đánh thắng mấy vụ có liên quan đến CSSA* ấy mà. Làm trong nghề ai mà chẳng biết luật sư muốn giữ hình tượng tốt dĩ nhiên thì thoảng nên nhận những vụ kiểu như người ở bên Thâm Thủy bị bắt vì mất trật tự này kia... Cho nên tớ mới nói cô ta rất ngốc nghếch.”

* Comprehensive Social Security Assistance – Tổ chức hỗ trợ an ninh xã hội.

Một trận cười chế giễu vang lên. Hướng Phù Sinh sững sờ, tay nắm chặt lại. Hóa ra là thế...

Trong mắt anh ta, cô chỉ đáng làm một chuyện cười khi trà dư tửu hậu, chỉ là một con bé nhà giàu ngớ ngẩn khờ khạo. Lê Chí Thành, Lê Chí Thành trong lòng cô, hóa ra một mặt khác lại là... thế này ư?

Lê Chí Thành không thích cô, cự tuyệt, hay chửi mắng thẳng mặt, cô đều có thể chịu được. Dù sao đi nữa, mỗi người có sở thích riêng, cô cũng không phải người thập toàn thập mỹ. Cô có thể nỗ lực cải thiện chính mình, nỗ lực xây đắp tình cảm, bởi vì cô yêu tính cách, yêu con người anh. Nhưng một Lê Chí Thành tùy tiện mang cô ra làm trò cười, một Lê Chí Thành đi nói xấu sau lưng người khác, cô khó có thể chấp nhận nổi.

Nhưng biết phản bác ra sao, biết trách cứ thế nào đây?

Lê Chí Thành nói đâu có sai. Hướng Phù Sinh cô là con ngốc, nếu không tại sao lúc nào cũng nhìn nhầm người, yêu sai đối tượng.

Tất cả những gì cô có, trong mắt kẻ khác chỉ vụn vụn là “con gái của Hướng Hằng, đại tiểu thư nhà họ Hường”. Chỉ thế mà thôi.

Người phục vụ mang rượu lên tầng, để khách tự do lấy. Anh ta tới trước mặt Hướng Phù Sinh. Cô ngẩng lên, do dự một hồi, rồi lấy một ly cocktail.

Hướng Phù Sinh và đám bạn tới quán bar không phải ít, cô uống không tẻ, biết lượng sức mình. Năm mươi sáu tuổi, cô đá Hạ Thiệu Phong, trốn đi uống thâu đêm một trận, uống đến nổi nôn cả ruột gan ra. Dư vị đó cô vẫn còn nhớ như in. Người ta nói uống rượu giải sầu, Hướng Phù Sinh lại có cảm giác, một khi đã buồn bã tới cùng cực, tự nhiên mọi nỗi đau đớn sẽ tiêu tan trong phút chốc.

Hướng Phù Sinh nhấp thử một ngụm rượu, thấy nơi đầu lưỡi đọng lại vị hoa quả, nhưng độ rượu e rằng cũng khá nặng. Có điều cô không ngờ rằng, rượu không những nặng mà còn bị bỏ thuốc. Chỉ uống chưa được nửa ly, Hướng Phù Sinh đã cảm thấy văng đầu.

Tiếng cười đùa của đám Lê Chí Thành cứ ong ong bên tai cô, giống như được lọc qua một chiếc máy khuếch thanh. Cô bịt tai lại cũng không có tác dụng. Câu “khờ khạo yếu đuối” của Lê Chí Thành cứ vang vọng mãi không thôi.

Hướng Phù Sinh đứng bật dậy, cầm theo ly rượu vòng tới trước mặt đám người kia. Cô nhắm thẳng mặt Lê Chí Thành, hất ly rượu xuống.

Tiếng cười đùa im bật. Hường Phù Sinh thở hắt ra một tiếng. Cả đám người nhón nháo quay ra nhìn cô, có người kinh ngạc gọi tên cô thành tiếng.

Hường Phù Sinh hơi tỉnh ra, cô nhìn ly rượu trống không, lại nhìn vẻ mặt sững sốt của Lê Chí Thành. Mình vừa làm cái gì thế này? Cô chết đứng tại chỗ không biết nên làm thế nào. Có người nắm lấy tay cô, cảm giác lạnh mát, dễ chịu ập đến một cách kì lạ.

Bàn tay Hường Phù Sinh nóng hầm hập, tay kia còn cầm ly rượu không. Lâm Sóc biết ngay đã xảy ra chuyện, liền quay ra nói với đám Lê Chí Thành: “Cô ấy say rồi. Chí Thành, tôi sẽ bảo nhân viên mang quần áo khô tới cho cậu ngay, mọi người cứ tiếp tục đi.”

Nói xong, hắn đặt chiếc ly trong tay lên bàn, kéo Hường Phù Sinh xuống tầng.

Hường Phù Sinh loạng choạng theo sau Lâm Sóc, chỉ thấy đầu mình vừa nóng vừa khó chịu. Duy chỉ có bàn tay Lâm Sóc thật lạnh. Hường Phù Sinh ném ly rượu xuống đất, đặt nốt tay còn lại lên cánh tay Lâm Sóc.

Hai người thoăn thoắt ra khỏi cửa lớn. Lâm Sóc dẫn dò người phục vụ vài câu, người này liền đi vào trong, cánh cửa lớn sau lưng họ dần khép lại, ngăn cách thứ âm thanh hỗn loạn và không khí bức bối với bên ngoài.

Thoát ra khỏi đó, Hường Phù Sinh nhận thấy hình như cảm giác khô nóng không những không giảm mà còn tồi tệ hơn. Cô nắm chặt bàn tay Lâm Sóc, không chịu thêm được nữa: “Lâm Sóc, nóng quá.”

Lâm Sóc chẳng quay đầu lại, cứ thế kéo cô tới thang máy. Khi thang máy đi xuống, Lâm Sóc mới thả tay cô ra. Hắn nhìn thẳng vào cô, nghiêm nghị: “Tôi đã nói với em rồi, không được uống thứ người khác đưa, cả thức uống của bồi bàn cũng không được. Em có nghe rõ chưa?”

Hường Phù Sinh thấy bộ dạng nghiêm khắc của hắn như thể đang trách mắng mình, sẵn một bụng ầm ục tủi thân không biết trút vào đâu, người thì khô nóng khó chịu muốn chết, cô bỗng nhiên òa khóc.

“Ai cho anh mắng tôi, ai làm gì mà anh hung hãn như thế. Toàn lũ nguỵ quân tử, lũ đàn ông thói tha! Trước một tên, sau một tên y như nhau!” Hường Phù Sinh vừa mắng vừa quệt những giọt nước mắt lăn dài trên má. “Tôi có ngu cũng còn hơn cái thứ mặt người dạ thú các người! Hề nhà giàu là phải chịu bị gièm pha sau lưng à? Cuộc đời này buồn cười thật!”

Thấy nước mắt cô giàn giụa, say sưa mắng, Lâm Sóc cũng bất ngờ, chỉ biết đưa khăn tay ra. Hường Phù Sinh trông thấy, cầm lấy lau nước mắt, rồi lại mắng tiếp. Ngày thường cô cũng nóng nảy, nhưng chưa bao giờ tới mức này.

Trẻ con đến thế, đáo để đến thế đúng là khiến Lâm Sóc có cái nhìn khác về Hường Phù Sinh.

Thang máy phát ra một tiếng “ding” báo hiệu đã xuống tới nơi. Lâm Sóc cởi áo vest choàng lên vai Hường Phù Sinh, một tay nhấn giữ nút đóng cửa, một tay ôm lấy Hường Phù Sinh.

Hắn nói: “Em bình tĩnh lại một chút nghe tôi nói, trên tầng hôm nay rất đông, bên ngoài nhất định có nhiều phóng viên chờ sẵn. Đợi khi cửa mở, em nép sát đầu vào tôi, đừng ngẩng lên. Em cũng không muốn khuôn mặt nhoe nhoét nước mắt này của mình ngày mai được lên báo chứ?”

Bị ôm chặt cứng, Hường Phù Sinh hít phải mùi hương mát lạnh trên người hắn, bỗng chốc cô ngừng khóc, đầu óc như bị mê hoặc, vô thức vùi mặt vào ngực Lâm Sóc.

Đúng như dự đoán, hai người vừa ra khỏi cửa, ánh đèn flash đã chớp liên hồi. Lâm Sóc giơ tay che cho Hường Phù Sinh, hai người bước nhanh lên xe. Lâm Sóc nói với tài xế địa chỉ nơi mình ở, chiếc xe liền nhấn ga phóng đi.

Ngồi trong xe, Hường Phù Sinh vẫn dựa sát vào vai Lâm Sóc. Thuốc và rượu cùng phát tác khiến đầu óc cô cùng lúc càng mê mẫn. Cô đã ngừng khóc, chỉ cảm thấy khô nóng và bứt rứt khó chịu. Bản năng xui khiến cô dựa sát vào người Lâm Sóc, nhưng chút ý chí còn sót lại liên tục cản cô.

“Đưa tôi về.” Cô nói.

“Tôi chơi chán rồi mới cho em về.” Lâm Sóc bảo tài xế hạ nhiệt độ xuống thêm chút nữa, cúi xuống nhìn Phù Sinh: “Sao, sợ tôi ăn thịt em à?”

Hương Phù Sinh nhìn chăm chăm làn môi mỏng đang hé mở của anh ta, hơi thở trở nên gấp gáp. Lâm Sóc đưa tay khẽ nhắc chiếc cảm mảnh khảnh của cô, ánh mắt tràn ngập ý cười: “Nhưng xem ra, ngược lại là em muốn ăn thịt tôi thì có.”

Hắn kẻ sát lại, hơi thở phả vào mắt, vào môi cô, không khí đượm mùi nhục cảm bức bối như súng sắp cướp cò. Đúng lúc đó, Hương Phù Sinh cảm thấy trước mắt tối sầm, mê man đi.

Khi Hương Phù Sinh tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Vừa mở mắt, cô cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung, cánh tay cũng nhức nhối khôn tả. Cô phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng lạ, bày trí chủ đạo theo tông trắng đen, chiếc giường rất rộng. Tiếp tục cúi xuống nhìn, thấy mình đang mặc một chiếc sơ mi nam. Sự nghi hoặc trong lòng vẫn chưa được giải đáp, một tiếng nói bỗng cất lên bên tai cô.

“Chào buổi sáng.” Lâm Sóc mặc bộ đồ ở nhà, bước chân trần trên thảm trải sàn, mỉm cười.

Hương Phù Sinh nhảy phắt khỏi giường, chỉ vào mũi Lâm Sóc chất vấn: “Sao tôi lại ở đây? Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?!”

Lâm Sóc gạt tay Hương Phù Sinh qua một bên, lấy ngón tay lướt nhẹ qua môi cô một cái, hỏi ngược lại: “Cô nam quả nữ ở chung một phòng, em lại bị chuốc thuốc, còn chuyện gì khác được nữa?”

“Đồ cầm thú!” Hương Phù Sinh trừng mắt, nhưng chợt nghĩ lại, cảm thấy không đúng lắm, hình như ngoài việc đau đầu, nhức vai ra, cô không cảm thấy trong người có gì lạ.

“Đùa với em chút thôi.” Lâm Sóc cười khê, vòng qua người Hương Phù Sinh ngồi xuống chiếc ghế tựa bên thành giường, đoạn anh ta thông thả nói: “Lúc em chuẩn bị nhào vào tôi, may thay tôi nhanh trí đánh em ngất đi. Quần áo của em do người làm thay giúp. Tôi đã dùng điện thoại của em gọi cho cô bé tên Lara, bảo cô bé nói với bố mẹ em rằng em đang ở nhà cô bé ấy.”

Hương Phù Sinh nhìn Lâm Sóc đầy nghi ngờ: “Thật không?”

Lâm Sóc du đưa chiếc ghế, đôi mắt đẹp liếc nhìn Hương Phù Sinh từ đầu xuống chân: “Dù cho nữ sắc ngay trước mặt, nhưng em đã thích chính nhân quân tử đến thế tôi đành phải cố hết sức kìm nén để giữ hình tượng mới được.”

Hương Phù Sinh lườm anh ta một cái, đang định đi, chợt nghe Lâm Sóc nói thêm: “Thật ra, chuyện của Lê Chí Thành hay Hạ Thiệu Phong đều chẳng đáng để em phải đau lòng. Hương Phù Sinh, em xứng đáng với một người biết trân trọng em hơn.”

Giọng nói anh ta thật lạnh nhạt, nhưng trong buổi sáng sớm này lại nhanh chóng đi vào sâu thẳm trái tim cô.

Hương Phù Sinh, em xứng đáng với một người biết trân trọng em hơn.

Thế mà, tại sao người ấy lại không phải là anh, hử Lâm Sóc?

Màu trời dần ảm đạm, chén trà trong tay cũng đã nguội, Hương Phù Sinh khẽ cúi, khóe mắt phảng phất nổi quạnh hiu.

Một người làm bước vào, nhỏ tiếng: “Thưa phu nhân, ông chủ đã về rồi.”

.....O.....

Lâm Sóc về tới nhà chỉ thấy Lê Chí Thành đang ngồi uống trà trên sofa phòng khách. Hắn liền quay ra hỏi người làm về Hương Phù Sinh. Người làm nói, phu nhân ở trên lầu ngủ một giấc quá nửa ngày, khoảng ba mươi phút trước có xuống tầng lấy trà và bánh ngọt, rồi lại quay lên phòng. Lâm Sóc gật gù đầu, rào bước về phía Lê Chí Thành.

“Bốn mươi ba phút. Anh Lâm này, giờ anh làm ăn lớn cũng trở nên cao giá quá nhỉ?” Lê Chí Thành ngồi dựa trên sofa, đôi con ngươi màu nâu chăm chú nhìn Lâm Sóc.

Lâm Sóc mở một nút áo, thản nhiên ngồi xuống, một tay gác lên sofa, tay kia cầm các giấy tờ Lê Chí Thành bày sẵn trên bàn: “Anh không cần gấp tôi nhưng tiền lương vẫn cứ tính bình thường, luật sư lớn đúng là luật sư lớn.”

“Tôi giúp anh bao nhiêu năm, anh phải biết tôi không thích chờ đợi ai bao giờ.” Lệ Chí Thành ngồi thẳng dậy, tiếp tục: “Bản hợp đồng này tôi đã xem qua, không có vấn đề gì, tuần sau có thể sắp xếp để kí kết với đối tác. Nhưng tôi nghĩ hôm nay anh gọi tôi tới chắc không chỉ vì chuyện này.”

Lâm Sóc rời mắt khỏi đồng giấy tờ, ngược lên nhìn điệu bộ vẻ như hiểu thấu mọi chuyện của Lệ Chí Thành. Lâm Sóc vứt tập giấy tờ xuống bàn nói: “Đã gặp cô ấy rồi à?”

“Phải, và bị làm ngơ đến tận cùng.”

“Tôi tưởng anh quen rồi chứ? Bữa tiệc giao thừa năm đó cô ấy bị anh đâm sau lưng, về sau có bao giờ nhìn anh bằng ánh mắt thiện cảm nữa đâu.” Lâm Sóc nhướn mày.

“Tôi làm hại cô ấy không bằng một phần vạn anh.” Lệ Chí Thành nói một cách khinh thường: “Tôi không hiểu anh tìm cô ấy về đây làm gì? Bày trong nhà cho đẹp ư?”

Người làm bưng trà lên, Lâm Sóc nâng chén nhấp một ngụm: “Cô ấy trở về là sự thật. Tôi tìm anh tới, chỉ muốn giải quyết một số vấn đề pháp luật giữa tôi và cô ấy.”

Lệ Chí Thành nhăn mày: “Giữa anh và cô ấy chỉ tồn tại quan hệ ủy thác thôi. Chẳng lẽ anh muốn hủy bỏ quyền ủy thác của cô ấy cho anh?”

Hai hàng lông mày của Lâm Sóc giãn ra, ngừng giây lát, nói: “Ý kiến này không tệ.”

“Đừng có đùa. Lúc đầu chúng ta rất mạo hiểm mới chế ra tờ báo cáo bệnh án thần kinh đó, khiến Pháp viện tin rằng Hướng Phù Sinh không đủ năng lực hành vi dân sự lãnh số cổ phần thừa kế. Sau đó việc kí giấy ủy thác để anh trở thành cổ đông lớn nhất mới được thuận lợi. Giờ đây lại dễ dàng trả cho cô ấy, anh không phải Lâm Sóc mà tôi quen!”

“Tôi ăn năn hối cải chẳng lẽ không được?” Lâm Sóc hỏi.

Lệ Chí Thành nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Lâm Sóc: “Anh thật sự nghiêm túc?”

“Tài sản trong tay tôi đã không chỉ có một Lợi Hằng nhỏ bé nữa. Hơn nữa tham vọng của tôi đâu chỉ dừng lại ở chút cổ phần của Lợi Hằng. Vốn dĩ là thứ thuộc về cô ấy, trả lại cũng là lẽ thường tình.”

Lệ Chí Thành nhắm mắt lại. Anh ta đang đợi một chữ “Nhưng...” của Lâm Sóc.

“Có điều, làm cho gọn gàng một chút. Đừng để dây dưa đến tôi.” Lâm Sóc cười nhạt.

“Từ trước đến giờ tôi hành sự luôn sạch sẽ.” Lệ Chí Thành phỉ phỉ quần áo nói: “Vậy là hết rồi?”

“Ngay lúc này thì hết rồi.” Lâm Sóc đặt tách trà trong tay xuống.

Lệ Chí Thành đứng dậy, “Tôi xin phép.”

“Không tiễn.” Lâm Sóc ung dung thưởng trà, người làm đưa Lệ Chí Thành đi ra.

Trước lúc đi, Lệ Chí Thành đột nhiên quay người lại hỏi: “Xem như tôi nhiều chuyện, anh thật sự cảm thấy mọi việc đi tới ngày hôm nay, anh và cô ấy còn có thể cứu vãn được ư?”

Nghe nói, Lâm Sóc đặt tách trà xuống, ngược nhìn Lệ Chí Thành: “Tôi không thích việc anh tỏ ra quan tâm quá mức tới Hướng Phù Sinh. Đừng giành giật với tôi, anh biết tính tôi rồi.”

.....O.....

Dù có người lên báo Lâm Sóc đã về nhưng Hướng Phù Sinh không có ý xuống tầng. Bọn người làm đều gọi cô là phu nhân không có nghĩa cô cũng phải diễn vai vợ hiền ra đón chồng đi làm về. Thêm nữa, Lệ Chí Thành đã tới, Lâm Sóc chắc chắn phải bàn bạc công việc với anh ta. Lâm Sóc không phải người tầm thường, quyết chẳng để cho cô dò la tin tức gì. Cô xuống đó chỉ làm mọi việc thêm bung bét mà thôi.

Bên ngoài trời đã tối, Hướng Phù Sinh liền đi vào phòng mở đèn, nằm trên giường đọc sách giết thời gian. Vừa đọc được hơn mười trang, tiếng gõ cửa bỗng vang lên. Nghe được hai tiếng gõ, thấy bên trong không đáp lại, người đứng ngoài bèn mở cửa ra.

Lâm Sóc bước vào, Hường Phù Sinh không buồn ngẩng lên, cứ nằm nguyên trên giường lật sách, Dù ngoài miệng nói thói quen đã thay đổi, nhưng... cô vẫn thế, vẫn quen búi tóc thành hình nụ hoa phía sau đầu, vừa gọn gàng vừa mát mẻ, vẫn quen vén tóc mái ra sau tai lúc đọc sách, để tránh cản tầm nhìn, vẫn quen chỉ dùng một tay cầm cuốn sách, tay kia gác một bên, thi thoảng vô thức gõ gõ lên bất cứ thứ gì gần đó, có lúc là mặt bàn.

Người con gái trước mắt với cô gái năm xưa không có nhiều khác biệt, cứ như cầm trên tay một tấm ảnh được phục chế lại sau biết bao tháng năm thất lạc. Điều duy nhất không giống, đó là khóe miệng cô, nụ cười vô tư ngày nào đã chỉ còn là một cái nhếch môi vô cảm.

Lâm Sóc có thể hiểu cái nhếch môi ấy biểu lộ điều gì: Nó như nói với hắn rằng, cô đang chống đối.

Bị Hường Phù Sinh tảng lờ, hắn đành tự mình tới ngồi bên giường, không nói gì, chỉ nhìn cô. Năm phút trôi qua, cuối cùng Hường Phù Sinh cũng buông sách xuống, lạnh lùng đáp lại ánh nhìn của hắn.

“Có việc gì không, ông Lâm?” Cô nhấn mạnh hai tiếng cuối.

Sự ảm áp trong đôi mắt Lâm Sóc vụt tắt. Hường Phù Sinh đột nhiên bật cười. Biết bao năm mới gặp lại, cô phát hiện bản thân rất thích thấy hắn nổi giận. Hắn quan tâm cô, cho dù có đem sự quan tâm đó giấu đằng sau cơn giận dữ, cô vẫn cứ nhìn ra. Ngày trước cô đối kháng hắn ra mặt, đó là vì cô chưa hiểu. Còn bây giờ, nụ cười cô đã khác.

“Tôi đã nói rồi, không được gọi ông Lâm nữa. Chọc cho tôi giận em vui lắm đúng không?” Hắn thu lại sự bực bội, hỏi một cách nghiêm túc.

“Muốn nghe lời thật lòng không?” Hường Phù Sinh ngồi dậy, tiến sát lại gần hắn, hạ thấp giọng: “Đúng thế, tôi vui lắm. Anh còn làm gì được tôi nữa? Còn thủ đoạn xấu xa nào mà anh chưa dùng tới đâu?”

Ánh mắt cô lóe lên một tia thách thức. Cũng đôi mắt ấy, trước kia đã dành cho hắn hết mực yêu thương và ngưỡng mộ.

Hắn hiểu rõ thế nào là tự làm tự chịu. Dù cố nặn ra một nụ cười, nét đau đớn vẫn hiện rõ trên mặt hắn. Rốt cuộc, mang tình ái ra làm trò đùa cũng như chơi với lửa, làm đau người khác, không cẩn thận sẽ làm phỏng chính mình.

“Phù Sinh, tôi đón em về đây không phải muốn gây gỗ với em thế này.”

Hường Phù Sinh nghe nói, ngẩn người. Cô nhìn Lâm Sóc vẻ kinh ngạc: “Gây gỗ?” Cô bật cười. Càng lúc càng người lớn. “Gây gỗ ư? Anh hại chết cha tôi, cướp Lợi Hằng của tôi, hủy hôn ước của tôi, còn vu cho tôi bị thần kinh, thậm chí còn...” Đang cao giọng, bỗng nhiên Hường Phù Sinh ngưng bật, ánh mắt vẫn nhìn chòng chọc vào Lâm Sóc. “Anh làm biết bao chuyện bỉ ổi, vậy mà nói tôi chỉ đang ‘gây gỗ’ với anh ư?”

“Hường Phù Sinh, về chuyện cha em, tôi chưa bao giờ cảm thấy hổ thẹn. Chính ông ta cũng nợ tôi một mạng. Huống hồ, cha em đột nhiên phát bệnh tim mà chết, sao lại đổ lỗi cho tôi?”

Đôi mắt Lâm Sóc dần dấy sóng: “Chỉ là, xin lỗi đã làm liên lụy đến em.”

“Một câu xin lỗi là xong à? Sao mà dễ dàng thế. Chuyện công việc đi một nhẽ, đã thua rồi, tôi không dám một lời oán trách. Nhưng thứ anh lừa gạt là tình cảm của tôi. Tôi nghi ngờ không biết anh có nguyên tắc làm người hay không?”

“Tôi sẽ mang cổ phần Lợi Hằng trả lại cho em.”

Lâm Sóc nói xong, những lời chất vấn của Hường Phù Sinh cũng ngưng bật. Cô nhìn hắn khó hiểu. Hồi lâu, cô quay mặt đi, nói rất khẽ: “Vậy là sao? Bù đắp? Hay ông Lâm đây thật sự hối hận rồi? Thật buồn cười.”

“Vài ngày nữa luật sư chuẩn bị xong các giấy tờ liên quan, đến lúc đó em sẽ biết tôi có đùa hay không.”

Giọng nói thành khẩn đến thế, ngay cả gương mặt cũng chân thực đến thế. Hường Phù Sinh buông sách xuống, đưa tay chạm vào gương mặt của hắn. Từ hai hàng lông mày thẳng tắp, tới đôi mắt, tới chiếc mũi... ngón tay cô mang theo làn hơi ấm áp, khiến hắn thoáng hoang mang.

Nếu như là Hường Phù Sinh của ba năm trước, có lẽ lúc này cô đã nhượng bộ, tháo bỏ mũ giáp đầu hàng. Từng chút một những thứ thuộc về hấn đối với cô đều là dấu yêu, là thân quen biết mấy. Ngón tay Phù Sinh dừng lại trên môi của Lâm Sóc, cử chỉ này có chút gì ám muội, khiến ánh mắt hấn bỗng rối loạn.

Hường Phù Sinh cười, kề sát tai hấn, thì thầm: “Lâm Sóc, anh đoán xem, tôi có nên... giết anh thêm lần nữa?” Trong lúc nói, ngón tay cô đã nắm lấy yết hầu của Lâm Sóc, nhưng ngay tức khắc hấn đã nắm lấy cổ tay cô, bẻ ngược ra sau.

Vẫn nhanh nhẹn chính xác như từ trước tới giờ, Hường Phù Sinh bị hấn ép phải quỳ xuống. Cô cười nhạt.

“Hường Phù Sinh!” Ba chữ ấy khó nhọc thoát ra khỏi kẽ răng của Lâm Sóc

“Lâm Sóc.” Hường Phù Sinh lừ mắt đón lấy ánh nhìn của hấn. Bỗng nhiên, cô hỏi một câu: “Anh còn nhớ, lần đầu tiên anh hôn tôi là vào lúc nào, trong trường hợp nào không?”

Lâm Sóc cau có, hấn không nhìn ra cô đang nghĩ gì.

“Quên rồi à?” Hường Phù Sinh nhướn mắt.

“Trước khi em đi Mỹ vào năm thứ hai đại học, ở sân bay.”

Phải, tại sân bay, ngày hai mươi tháng Tám, cô vĩnh viễn không thể quên.

Kể từ ngày đó, cô vì một thứ hạnh phúc ngắn ngủi và giả dối mà gieo vào cuộc đời mình thứ mầm mống tai họa làm nghiêng ngả cả kiếp người.

“Lâm Sóc, tôi dâng hiến cho anh tuổi thanh xuân đẹp đẽ nhất, vậy mà anh nhẫn tâm khiến tôi nhục nhã ê chề.” Hường Phù Sinh gần từng chữ một: “Cho dù là bù đắp cũng đã muộn. Nếu lòng anh thực sự sám hối thì tôi nói cho anh biết, Lâm Sóc, tôi không giống anh, tôi sẽ không bắt anh trả nợ. Những gì anh nợ tôi, tôi bắt anh nợ cả đời!”

Mắt Lâm Sóc ánh lên một tia tàn độc, nhưng lát sau, hấn lại nở nụ cười hòa nhã. Hường Phù Sinh cảm thấy hai cánh tay bị bẻ quặt ra sau đầu gối.

“Em tưởng nói thế tôi sẽ tha cho em à?” Hấn nói bằng một giọng dịu dàng: “Cho dù bên nhau để giày vò nhau, tôi cũng không để em đi.”

Nói xong, hấn thả Hường Phù Sinh ra. Đang xoa tay quay mình lại, vẫn chưa kịp hoàn hồn, cô đã bị hấn nắm lấy bờ vai cứng hèn. Lưỡi hấn luồn vào trong quần lấy lưỡi cô, mơn trớn, trêu chọc. Nụ hôn này vừa cuồng bạo vừa nồng nàn, từng chút từng chút một làm đầy lên nhục cảm trong cô. Hường Phù Sinh bị giữ chặt bị ép phải ngẩng lên, cô túm lấy chiếc áo trên người hấn, vành tai dần đỏ ửng.

Lúc cô sắp hụt hơi hấn mới chịu buông ra. Gục đầu vào trán cô, hấn nói, giọng đã không còn giữ được sự thản nhiên thường ngày: “Phù Sinh, tìm gan anh đâu phải dễ đâu.”

“Đúng, dĩ nhiên không phải.” Lời nói của Hường Phù Sinh khiến cơ thể Lâm Sóc hơi khựng lại. Cô nói tiếp: “Tìm gan anh là của loài rắn rết kia.”

Bị hấn siết chặt trong lòng, cô chỉ có thể đưa ngón tay lướt nhẹ những đốt sống sau lưng hấn. Rõ ràng cơ thể hấn đang cứng đờ. Không sai, hấn hiểu cô, cô cũng hiểu hấn.

“Lâm Sóc, giữ tôi lại anh chẳng được yên đâu. Suy nghĩ cho kỹ đi.”

Từ phòng Hường Phù Sinh bước ra, tâm trạng Lâm Sóc rối loạn. Hấn xuống lầu, đuổi việc hết đám người làm rồi đi thẳng tới quầy bar mở rượu. Hấn trước nay không thích có người lảng vảng quanh mình, chỉ vì Hường Phù Sinh đã quen như vậy, hấn cũng chịu khó biến nó thành thói quen. Rượu mạnh từ cổ họng trút xuống, đốt cháy cả dạ dày.

Cô hỏi hấn có nhớ nụ hôn đầu tiên, hấn quên ư, làm sao hấn quên cho được? Từng sự việc liên quan đến cô hấn đều nhớ rõ, rõ đến mức như có người cấy vào não hấn một con chip, cho dù hấn có cố gắng quên đến mức nào, chỉ cần cô nói một câu, mọi ký ức của hấn lại như hiện ra ngay trước mắt.

Hôm đó là ngày hai mươi tháng Tám, cô tham gia chương trình trao đổi sinh viên của trường, chuẩn bị đi Mỹ một năm. Trưa ngày hai mươi một cô sẽ lên máy bay. Nhân đêm cuối cùng ở Hồng Kông, cô mời chúng

bạn tới vui chơi một bữa, hấn cũng được mời, lúc đó quan hệ giữa hai người vẫn chưa rõ ràng, nhưng cũng đã vượt quá ngưỡng bạn bè.

Hấn còn nhớ, đêm đó cô mặc chiếc váy dạ hội màu boóc đô dài tới đầu gối, vai trần, mái tóc dài búi cao cầu kỳ, đôi giày cao gót rất cao, vậy mà cô bước đi vẫn nhẹ nhàng uyển chuyển.

Hấn và Hạ Thiệu Phong tới cùng một lúc, ánh mắt Hạ Thiệu Phong từ đầu tới cuối không rời Hướng Phù Sinh nửa bước. Thật ra, hấn cũng thế.

Đêm ấy rất nhiều người tới chúc rượu, cô uống không ít, có lẽ cũng ngà ngà say, chân bước không vững. Hấn tách khỏi Hạ Thiệu Phong, ngoảnh ra, thấy cô một mình lên sân thượng, liền đi theo.

Trên sân thượng không có người, chỉ có gió mát. Cô bước tới tựa vào lan can. Dường như hơi mệt, cô cõ bỏ đôi giày cao gót, chân trần bước đi trên mặt đá cẩm thạch, ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh.

Cô không hay, mình chính là cảnh đẹp trong mắt hấn, như họa lại như thơ. Chỉ đáng tiếc, hấn chẳng phải một người am tường lời thơ điệu nhạc, hấn chỉ là một thương nhân.

“Mệt à?” Hấn cuối cùng cũng lên tiếng.

Cô giật mình, đứng thẳng người, quay lại thấy là hấn, liền nở một nụ cười thật thoải mái, tiếp tục ngắm cảnh đêm. “Ồ trong kia hơi chán. Anh theo em ra đây đó à?”

Hấn bước đến bên cô, dựa vào lan can, chỉ cười không nói.

“Dù sao đây cũng là lần đầu tiên em một mình đi xa như vậy.” Hồi lâu, cô nhỏ giọng thủ thỉ.

“Cô tiểu thư ơi.” Hấn khẽ cười, nói một cách chân thành. “Em nên học cách sống độc lập đi thôi, chẳng ai có thể mãi cạnh bên giúp em được.”

Cô quay đầu nhìn hấn, đôi mắt long lanh chớp chớp: “Lâm Sóc, em biết rồi nhé, anh hay tiêu cực lắm đấy.”

“Chỉ là hơi thực tế một chút thôi.” Hấn nói xong, liếc cô một cái: “Nhưng nếu em chịu xin xỏ, anh sẽ thường xuyên bay sang Mỹ chăm sóc em. Bên đó anh khá thông thạo mọi thứ.”

“Xi, xin á? Anh đừng có tưởng bở.” Hướng Phù Sinh đẩy Lâm Sóc ra.

Hấn giả bộ bị đẩy lui một bước, khi ngẩng lên liền thu lại nụ cười: “Nói thật đấy, nếu em gặp chuyện, anh nhất định bay tới bên em sớm nhất có thể.”

“Ha, bạn bè tốt nhỉ?” Hướng Phù Sinh dường như cảm thấy điều gì đó, muốn làm lơ đi, liền vừa cười vừa nói.

Hấn không chịu bỏ qua: “Em biết ý anh không phải vậy mà.”

Cô dừng lại giây lát, ngoảnh đầu, nhẹ vén vài lọn tóc lòa xòa: “Ai biết ý anh là gì?”

“Hướng Phù Sinh. Em biết rõ, ý anh là... anh thích em.” Hấn nắm lấy tay cô, kéo cô quay lại. Tay hấn đỡ nhẹ cằm cô, khiến khuôn miệng cô khẽ hé mở. Eo cô mảnh dẻ, hấn chỉ dùng một tay đã ôm gọn. Líp son trên môi thiếu nữ có mùi hương hoa quả, khiến người ta chỉ muốn mê đắm.

Cô bỗng trở nên luống cuống, cứng đờ như khúc gỗ trong lòng hấn. Cô mở lớn đôi mắt không biết phải làm sao.

Đầu mày cuối mắt hấn tràn ngập ý cười, hấn nhẹ nhàng mơn trớn bờ môi cô, không mau không chậm, dẫn dắt cô hé miệng đón mình. Cô dần dần nhắm mắt lại, hai gò má ửng hồng, gương mặt càng trở nên xinh đẹp, hấn cũng như đắm chìm trong cơn say.

Nhiều năm sau, Hướng Phù Sinh đã biết đó chính là giây phút mình sa ngã, nhưng tuyệt nhiên không biết Lâm Sóc cũng từ khoảnh khắc ấy rơi xuống vực sâu. Hai trái tim cùng rung động, đáng ra phải dẫn đến một mối tình lãng mạn vậy mà hai người họ lại lún sâu vào hai tai họa khác nhau.

Thêm một ly rượu bỗng rất nữa. Ánh mắt Lâm Sóc càng xa xăm.

Ba năm trước khi cô đâm hấn bị thương, liệu có từng nghĩ, hấn cũng biết đau?

6. Chương 6: Chương 6

Hai người nói thêm vài câu ngớ ngẩn rồi chia tay, Hương Phù Sinh thậm chí còn chẳng nhớ lúc Lâm Sóc đi về mặt ra thế nào, chỉ cố giữ gìn được bình tĩnh thôi gần như cũng đã khiến tâm sức cô cạn kiệt rồi.

Về phòng, cô không còn tâm trạng để đọc sách, liền đi thẳng vào nhà tắm, cứ mặc nguyên quần áo mà mở vòi hoa sen, làn nước phun ra, thấm ướt cơ thể. Hơi lạnh từ da thịt thấm sâu vào tận xương tủy, dập tắt những cảm xúc rối bời. Cô muốn gột sạch mùi của hân trên cơ thể mình.

Hồi lâu, Hương Phù Sinh mới khoác vội áo choàng tắm đi ra. Cô chẳng bận tâm mái tóc còn ướt sũng, nhảy ngay lên giường, vùi mình vào trong chăn. Cô dần cuộn tròn người như một con tôm, thu mình lại hết mức có thể.

Hai mí mắt càng lúc càng nặng, Hương Phù Sinh vô thức chìm vào giấc mộng.

Trong giấc mơ, cô bước đi giữa vườn trường Havard, gió mang theo những bông tuyết, rơi đầy trên người. Hai tay co ro ôm lấy bờ vai, cô bước về phía trước, trên đường đụng phải vô số những sinh viên đến từ nhiều nước khác nhau.

Cô không hoàn thành kịp bài tập giáo sư giao cho, vậy mà ban nãy trong lớp, ông không mắng mà còn tận tình chỉ ra những chỗ còn yếu trong dự án của cô. Lúc này cô mới phát hiện ra, bản thân mình còn xa mới đạt tới mức xuất sắc.

Từ khi đến Mỹ, cô đối mặt với biết bao những khó khăn và thất bại. Khi còn ở Hồng Kông, có lẽ nhờ vào thế lực của cha mình, cũng có lẽ cô chưa hiểu núi cao còn có núi cao hơn, con đường cô đi luôn rất thuận lợi. Giờ đây cô mới cảm nhận sâu sắc được rằng, hóa ra bản thân mình không giỏi giang đến vậy.

Vào thư viện, bước chân của cô đã rất mệt. Để hoàn thành bản báo cáo, cô bắt buộc phải tham khảo nhiều tư liệu, đây đã là ngày thứ tư cô giam mình trong thư viện.

Những bông tuyết trên vai tan ra, thấm ướt áo. Bước lên những bậc thang, mỗi bước chân của cô đều nặng tựa ngàn cân. Không chú ý một chút, cô bước hụt, ngã nhào ra sau.

“Em chẳng khi nào cần thận cả.”

Một giây sau, cô đã nằm gọn trong một vòng tay vững chãi. Ngẩng đầu lên, chạm phải đôi mắt ấm áp của Lâm Sóc, cô kinh ngạc khẽ há miệng.

“Em định hỏi tại sao anh lại ở đây đúng không?” Lâm Sóc đỡ cô đứng dậy, hai người cùng đứng trên một bậc thang. Hân mở chiếc ô che cho cô khỏi những bông tuyết đang thi nhau rơi xuống. “Giáo sư vừa nãy em gặp trùng hợp làm sao lại là thầy hướng dẫn của anh ngày xưa. Bình thường thầy hay cười tủm tỉm, tính tình ôn tồn vậy thôi nhưng ra bài tập khó lắm, không phải chỉ mình em không làm xong đúng hạn đâu.”

Khóe miệng hân khẽ nở một nụ cười, vẫn ánh mắt ấy, ánh mắt tự tin xen chút tự phụ mà cô đã quá quen thuộc. Cô không nói gì cả, chỉ ôm chặt lấy hân. Chiếc áo khoác đen hơi cóng lạnh, cô lại cảm thấy ấm áp lạ lùng.

Bàn tay hân hơi ngập ngừng rồi đưa lên vuốt tóc cô rất dịu dàng, thật bình yên.

Tuyết cứ rơi mãi, biết bao khuôn mặt lướt qua, nhưng trong mắt cô, chỉ nhìn thấy có mình hân.

Hương Phù Sinh mơ hồ mở mắt, trong phòng tối đen như mực. Bên ngoài không biết mưa từ khi nào, những hạt mưa đập vào cửa kính tạo ra âm thanh rối bời. Cô lần mò mở đèn ngủ, mệt mỏi ngồi dậy. Mái tóc gần như đã khô hân, nhưng cổ họng đau đến quặn thắt.

Liếc nhìn đồng hồ, đã hai giờ đêm. Cô ngẩn ngơ nhìn lên trần nhà, dường như vẫn chìm trong câu chuyện của quá khứ.

Chuyện gì xảy ra tiếp theo nhỉ? Cô chậm chạp nhớ lại.

Hai người cùng nhau bước vào thư viện. Nơi họ ngồi có chiếc bàn gỗ dài và một cây đèn treo màu xanh cánh trả. Hương Phù Sinh bê một chồng sách đặt lên bàn, Lâm Sóc ngồi bên xem báo cáo của cô.

Hắn xem một cách chăm chú, ánh đèn soi sáng gương mặt, một gương mặt nghiêng tuyệt đẹp. Hình như có một câu nói thế này: Lúc đàn ông nghiêm túc làm việc là lúc họ cuốn hút nhất. Tay trái hắn đeo một chiếc đồng hồ đeo tay, chốc chốc lại cử động, trán hơi cau lại. Cô ngắm hắn đến ngẩn cả người.

“Nhìn cái gì mà nhìn, ngồi xuống đi. Báo cáo của em có vấn đề lớn đây.” Hắn nhìn màn hình vi tính, chậm rãi lên tiếng.

Cô đỏ mặt chu môi đáp: “Ai thèm nhìn.” Nhưng vẫn ngồi xuống cạnh hắn hỏi: “Báo cáo của em thế nào?”

“Cách phân tích vấn đề và đưa phương án giải quyết của em rất khá, nhưng cấu trúc toàn bộ báo cáo chưa tốt, sắp xếp trật tự hơi rối nên mới mất nhiều thời gian như vậy.” Lâm Sóc mở đoạn cuối báo cáo, quay sang nhìn cô: “Tốt nhất em nên làm lại phần dàn ý.”

“Thế thì khác gì làm lại từ đầu?” Cô lầu bầu, nghe cứ như đang rên lên.

“Cứ để nguyên thế này viết tiếp, tới lúc bị giáo sư trả lại, vẫn phải viết lại từ đầu thôi.” Lâm Sóc lãnh đạm nói: “Có mất mới có được. Phải biết cách từ bỏ đúng lúc.”

Cô nằm bò ra bàn, mặt nhăn nhó. Lâm Sóc nhìn bộ dạng cô như thể bèn xoa đầu vỗ về: “Anh biết ông giáo sư này rất khó chiều, thời gian đầu em sẽ vất vả lắm, nhưng Hướng Phù Sinh đâu có dễ dàng bị đánh gục như thế phải không?” Hắn gật gật đầu với cô, cười nhẹ: “Anh sẽ giúp em.”

Nhiều tiếng sau đó, hai người vui đùa trong thư viện. Hắn hướng dẫn cô cách tư duy tiếp cận đề bài, lược bỏ bớt những tư liệu không cần thiết, quả nhiên cô làm nhanh hơn rất nhiều.

Cho đến tám giờ tối, cô đã hoàn thành một nửa. Vươn vai một cái, cô quay sang nói: “Nghĩ xem có tức không, em trốn trong thư viện ròng rã ba ngày cũng không làm được nhiều bằng riêng ngày hôm nay.”

Lâm Sóc chống cằm nói: “Cho nên mới nói đâu phải ai cũng như ai.”

Cô liếc xéo một cái, hắn chỉ cười, đóng cuốn tập ghi chép lại: “Phần còn lại để ngày mai làm nốt đi. Đến giờ em mời anh đi ăn rồi đây.”

Thu dọn đồ đạc xong, cô đứng dậy, hai người cùng ra khỏi thư viện. Hắn tiện thể nắm lấy tay cô. Bàn tay hắn khô ráo ấm áp bao chặt lấy tay cô, rồi mười đầu ngón tay đan vào nhau...

Vườn trường về khuya, tuyết đã ngừng rơi nhưng hãy còn đọng đầy dưới mặt đất, bước lên trên thấy mềm mại, để lại những dấu chân lúc nông lúc sâu. Hắn nhét tay cả hai người vào túi áo khoác, cô không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo.

Sập cánh cửa kí ức lại, Hướng Phù Sinh đưa tay chạm vào khóe mắt. Cạn khô.

Muốn khóc mà chẳng còn nước mắt, có lẽ là cảm giác như thế. Rõ ràng đau đến xé tâm can, nhưng chẳng thể nào trút ra được nữa.

Một năm ở Mỹ là thời gian vui vẻ nhất giữa cô và Lâm Sóc. Nhưng tới cuối cùng, khi những ngọt ngào dần trút bỏ lớp hóa trang của nó, thì sự tàn khốc bên trong nhanh chóng đánh cho cô trở tay không kịp, chẳng còn manh giáp.

Từng cơn mệt nhọc ập tới liên hồi, Hướng Phù Sinh quán chần, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Đêm đó Lâm Sóc uống rất nhiều, mượn hơi rượu mới ngủ được. Hôm sau là cuối tuần, nhưng sáng sớm hắn đã tỉnh. Xuống nhà bơi vài vòng, tắm rửa vệ sinh cá nhân xong xuôi là khoảng tám giờ.

Người làm tới nói phòng Hướng Phù Sinh không có động tĩnh gì, hỏi có cần gọi dậy không. Hắn nghĩ có lẽ cô cũng chẳng ngủ được nhiều nên cứ mặc cô ngủ, đi ăn sáng một mình.

Tới giờ cơm trưa, cửa phòng Hướng Phù Sinh vẫn đóng chặt. Lâm Sóc cảm thấy lạ bèn lên tầng xem thử. Cô vẫn ngủ, nhưng tấm chăn không bị đá sang một bên như mọi khi, mà ngược lại, quán chặt quanh người như một chiếc kén. Hắn vội vã bước tới xem, thấy môi Hướng Phù Sinh trắng bệch, thử sờ tay lên trán cô, nóng hầm hập rồi.

“Mau đi gọi bác sĩ.” Hắn lạnh lùng bảo đám người sau đó ôm chặt cô vào lòng, gấp gấp gọi: “Phù Sinh, tỉnh dậy.”

Trán cô nhăn lại, giống như bị cơn ác mộng nào đó quấy nhiễu, miệng mấp máy nói gì đó không rõ. Lâm Sóc kê tai nghe, một hơi thở nóng hổi xộc vào da thịt hần cùng lúc với những lời mê sảng khiến hần đau nhói.

“Lâm Sóc, trả cha lại cho tôi... Trả lại cho tôi...”

Câu nói này cô từng nói với hần một lần. Lúc ấy cô nắm chặt vạt áo hần, quỳ dưới chân hần mà khóc không ra tiếng. Chẳng còn cái gì là tự trọng, chẳng còn gì là thân phận nữa. Cô hét đến cháy lòng: “Lâm Sóc, trả cha lại cho tôi!”

“Phù Sinh, anh có thể trả lại em tất cả, chỉ có điều này là không thể nào.”

Hần thì thầm. Cho đến nay, hần vẫn không cảm thấy hối hận về tất cả mọi việc. Điều sai duy nhất chính là, hần không nên bị rung động, khiến vết thương của cô trở thành nỗi đau của chính mình.

Bác sỹ bước vào, đo nhiệt độ rồi truyền nước cho Hướng Phù Sinh.

Lâm Sóc đắp một chiếc khăn ẩm lên trán cô, đoạn ngồi bên giường, ngắm nhìn những giọt thuốc tí tách rơi trong chai bằng một nhịp điệu đều đều.

Cô cứ thích đá chặn ra như thế, hay cảm cũng chẳng có gì lạ. Ở nhà có người làm chăm sóc còn như vậy, không biết ba năm ra ngoài một mình thì sao.

Lâm Sóc bỗng chốc nhớ lại hơn bốn năm trước, khoảng thời gian hần và cô ở Mỹ bên nhau.

Căn hộ mà hần thuê có bức tường màu trắng ngà, giữa phòng khách là chiếc đèn treo bằng thủy tinh. Cô thường nằm dài trên sofa ngâm cứu cuốn tập ghi chép, còn hần, vẫn thường thích ngắm cô tha thiết cầu cứu mình mỗi khi gặp chỗ không hiểu.

Những ngày lễ lớn nhỏ, những lần vui đầu trong thư viện, những ngày dài và đêm thâu, những ngày tháng có nhau ấy...

Như lẽ nghiệm một mùi hương vương vất ám ảnh, hần chẳng thể quên được.

.....O.....

Thay đổi môi trường, bị kích động, cảm xúc lên xuống thất thường, cơn bệnh lần này ập tới thật hung hãn. Hướng Phù Sinh không đỡ sốt, tiếp nước hai ba ngày cô vẫn ngủ mê mệt, không ra được mồ hôi, hai cánh môi trắng bệch như tờ giấy, nói mê không dứt.

Cô ngã vào vòng xoáy kí ức, giống như sa chân vào nơi đầm lầy, liều mạng muốn tình lại, nhưng chẳng thể nào mở nổi mắt ra. Những hình ảnh đó, những quá khứ đó đó đều là những thứ cô liều chết cất giấu trong góc sâu nhất tâm hồn. Cô không muốn trở lại, không muốn đối diện với nó thêm nữa. Nhưng giờ đây tất cả như hàng trăm ngàn cánh tay bấu chặt lấy cô... Còn cô thì yếu đuối, bất lực trong cơn bạo bệnh.

Dường như được trở lại giữa con phố nước Mỹ, trước mắt cô hai bên đường giăng đầy những biểu ngữ ngày lễ tình Nhân, các nhà hàng cũng quảng cáo những thực đơn đặc biệt dành cho các đôi các cặp. Lâm Sóc đứng tại góc phố, hai tay đút trong túi quần, nhìn về phía xa, dường như đã thấy cô đi tới, khoe môi hần chậm rãi nở một nụ cười.

Cô đi giày cao gót, vô tư chạy về phía hần. Mở rộng vòng tay, hần đón cô vào lòng. Cô hít hà, trong mũi vẩn vút mùi thơm lành lạnh nam tính, rồi ngẩng đầu lên, cắn yêu chiếc cằm của hần, cười đến nỗi đôi mắt híp lại. Hần cũng không vừa, đang cười, bỗng cúi đầu hôn lên môi cô. Cô kiễng chân, vòng tay ôm hần thật chặt. Một nụ hôn sâu nồng nàn.

“Vừa mới xuống máy bay, em đã đuổi hết người làm chạy tới gặp anh ngay, có phần thưởng gì không đây?” Nụ hôn kết thúc, gương mặt cô ửng đỏ, vừa lườm vừa đẩy yêu hần một cái.

“Vậy thì... thưởng cho em được ăn đồ ăn anh làm nhé?”

“Cái gì, anh mà cũng biết nấu ăn á?”

Nghe thế hần nhướn mày, hơi mỉm cười: “Ăn thử thì biết.”

“Chỉ tỏ vẻ nguy hiểm là giỏi.”

Cô lầu bầu khoác tay hắt, hai người cùng nhau trở về nhà.

Nhà hắt là một căn hộ thuê hai tầng sang trọng, phòng bếp kiểu mở đầy đủ tiện nghi. Cô đứng dựa vào xô pha, ngắm hắt mặc tạp dề nấu nướng. Tay áo xắn lên một nửa, làm lộ ra cơ bắp với những đường nét rắn chắc, động tác rất thành thạo. Không lâu sau, không gian đã ngào ngạt mùi thơm của dê nướng.

“Thịt dê nướng cỏ ngọt, trai nướng tỏi pho mát, thêm chai Mouton này, cũng không đến nỗi tệ nhỉ?” Lâm Sóc bày thức ăn ra trước mặt cô.

“Lại hải sản, lại dê nướng, phong phú lên một chút chứ?”

“Sợ em ăn không no, lại giận anh.”

“Để xem mùi Vị thế nào mới nói được.”

Lâm Sóc làm tư thế mời, Hương Phù Sinh liền xắt một miếng dê nướng nhỏ đưa lên miệng, nhai nhai rồi nuốt, lại thử một con trai. Cuối cùng, cô nhấp một ngụm rượu. Dưới ánh nến, cô nhìn hắt, không nói gì.

“Sao không nói gì, ngon quá phải không?”

Hắt cười. Cô cũng bật cười: “Từ trước đến giờ anh đều tự tin về bản thân như thế à? Thức ăn thì rất tuyệt. Nhưng điều đáng tiếc là ở chai Mouton này, nếu uống sớm hai năm thì ngon hơn.”

“Tiểu thư của tôi ơi, cô đúng là chuyên gia ẩm thực đấy.” Hắt nghiêng người về trước, véo nhẹ mũi cô, vẻ mặt ôn hòa.

Ánh nến ấm áp hắt lên gương mặt hắt, rượu chưa nồng là bao nhưng cô đã như say. Đúng là người đẹp rượu ngon, những ngày tháng tuyệt vời.

Cô nghe thấy bản thân mình đang lẩm bầm: “Nếu như quen anh từ hai năm trước thì tốt biết bao.”

Vàng sáng ấm áp cùng những món ăn ngon dần dần tiêu tan, Lâm Sóc cũng biến mất, bốn bề tối đen như mực.

Hạ Thiệu Phong đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, giữ lấy tay cô, gương mặt khó tin, xương gò má hầy còn vết trầy da: “Crystal, em ở cùng Lâm Sóc thật à?”

Cô đang vội đến thư viện liền giằng tay anh ra, vén vén mái tóc nói: “Chẳng phải Lâm Sóc đã nói rõ ràng với anh rồi sao? Việc gì phải ngồi máy bay mười mấy tiếng sang tận đây để xác nhận?”

“Cậu ta không đơn giản như em tưởng đâu, anh không muốn em bị tổn thương.” Hạ Thiệu Phong tha thiết nói.

“Rõ ràng là anh giới thiệu anh ấy cho em cơ mà. Nói xấu sau lưng bạn mình, không giống anh chút nào.” Cô lách sang một bên định đi, nhưng Hạ Thiệu Phong đã giữ tay cô lại.

”Anh không thể ngờ cậu ta lại dám ra tay với em,...”

“Hương Phù Sinh này không dễ bị người ta chi phối đâu, ai đối tốt với em, ai phụ bạc, em phân biệt được.” Cô chậm chậm rút tay ra: “Chẳng có ai dối ai mãi được. Thiệu Phong, em đã từng thích anh, nhưng giờ người trong lòng em là Lâm Sóc.”

“Crystal...” Hạ Thiệu Phong mím chặt môi, vẻ hùng hổ quấy phá thường ngày biến mất, bàn tay bên hông nắm lại thật chặt.

Hương Phù Sinh chau mày, quay người bỏ đi. Cô nghe thấy tiếng anh vang lên từ sau lưng: “Tin anh một lần cuối thôi, đừng qua lại với Lâm Sóc nữa.”

Cô chỉ nói: “Anh hãy về đi, vết thương kia cần chăm sóc cho cẩn thận.”

Dù không ngoảnh lại, nhưng dường như cô nhìn thấy Hạ Thiệu Phong sau lưng mình. Anh đứng giữa con đường đầy tuyết, như một bức tượng, dòng người qua lại che khuất dần ánh nhìn đăm đăm của anh.

Cô cứ đi về phía trước, đi mãi, con đường cứ kéo dài, dẫn tới một cánh cửa lớn. Cô mở ra, bên trong hóa ra là phòng làm việc của cha.

Cha cô lúc ấy đang đứng trước bàn làm việc, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ, Lâm Sóc đứng đối diện với ông, nở nụ cười chế giễu.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cô bước tới, khó hiểu nhìn hai người.

Ông Hường trợn mắt nhìn cô, chưa bao giờ ông nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, một ánh mắt mang theo cơn thịnh nộ không thể tưởng tượng nổi. Ông quay sang màn hình vi tính, dứt cáp headphone ra, mở to âm thanh.

Trên màn hình, một đôi nam nữ không mảnh vải che thân đang quấn lấy nhau, tiếng rên rỉ của cô gái gấp gáp như thể sắp lên đỉnh cao khoái cảm. Hường Phù Sinh choáng váng lùi một bước, giống như bị sét đánh trúng người, khó khăn lắm mới quay sang nhìn Lâm Sóc.

”Sao lại... chuyện này... chúng ta..

Cha tắt phụt đoạn phim, giọng lạc đi: “Tôi đã nuôi dạy ra một đứa con gái ngoan thế này sao? Bị người ta lừa tới nước này mà vẫn không chịu tỉnh ngộ!”

Lâm Sóc cười nhạt, vẫn nụ cười quen thuộc. Hấn nhìn cô, nhún vai: “Anh gửi cho cha em đấy.”

Cô há hốc miệng, không dám tin. Lâm Sóc thôi nhìn cô, quay sang ông Hường: “Bác Hường, thôi đừng tranh cãi nữa, như thế sẽ tốt cho cả ba chúng ta. Bác cũng không muốn đoạn phim này bị phát tán trên mạng chứ?”

“Lâm Sóc, mày là đồ bỉ ổi vô liêm sỉ!” Giọng cha phát run.

Lâm Sóc dứt tay vào túi quần, nhún vai: “Nghĩa là bác không đồng ý rồi. Dễ thôi, ngày mai bác sẽ được thấy ảnh nóng của Crystal trên báo. Tới lúc đó nhà họ Hạ từ hôn không nói, mà cả Hồng Kông này sẽ được chiêm ngưỡng vẻ đẹp con gái bác một cách trọn vẹn.”

Cha chỉ tay vào mặt Lâm Sóc định nói gì đó, đột nhiên khóe môi ông tím lại, nói mãi không ra một chữ, ngã vật ra đất.

Cô choàng tỉnh, xông tới ôm chặt lấy cha, hét to hết mức có thể: “Mau gọi xe cứu thương!”

Ngẩng đầu lên, cô bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Sóc. Không một chút kinh hoàng hay hối hận, hấn lãnh đạm nhìn chằm chằm vào cha cô, lúc này đã rơi vào hôn mê. Đoạn hấn liếc cô, như liếc qua một thứ đồ đã hết giá trị sử dụng.

Giọng hấn bình đạm không gọn chút cảm xúc: “Xin lỗi nhé, tôi... lực bất tòng tâm.”

Hít vào một hơi đầy khí lạnh, Hường Phù Sinh mở bừng mắt. Những đồ vật bày trí quen thuộc, cô biết đây là phòng mình. Cô nhìn chằm chằm vào ngọn đèn trên tường, không rõ đây là thực tại hay là một giấc mộng khác nữa. Cô muốn ngồi dậy, bỗng phát hiện tay trái đang bị nắm rất chặt. Người nắm chặt tay cô, lúc ấy đang ngủ gục bên giường.

“Lâm Sóc.” Hai tiếng ấy rung lên từ cổ họng Hường Phù Sinh, khản đặc tới nỗi nghe không rõ.

Tại sao vẫn cứ nắm chặt lấy bàn tay cô? Tại sao vẫn chăm sóc cô ân cần đến thế? Chẳng lẽ hấn nghi cô còn có thể đại đột lần nữa? Chẳng lẽ hấn nghĩ, mối tình oan nghiệt mà hấn mãi cố chấp theo đuổi, tới giờ này phút này, có thể khiến cô từ bỏ lòng căm hận ư?

Cô đã khờ khạo dấn thân vào ma trận hấn dày công bày bố, mặc cho hấn công thành đoạt đất, từng bước một thủ thắng.

Hường Phù Sinh nhìn khuôn mặt đang ngủ của Lâm Sóc. Sao mà vô hại, sao mà bình yên đến thế... Nơi khóe miệng đẹp đẽ kia còn ẩn hiện một nụ cười.

Là mơ ư? Hường Phù Sinh có chút nghi hoặc.

Chỉ một tích tắc, cô dùng sức rút mạnh tay. Đôi môi khô nứt nẻ ra một nụ cười lạnh lùng.

Lâm Sóc, bây giờ, chính tôi sẽ là người đập tan giấc mộng đẹp của anh.

Thấy động, hấn mà mắt ra. Có lẽ vài ngày nay thiếu ngủ, vẻ mặt hấn còn đôi chút mệt mỏi, nhưng thấy Hường Phù Sinh tỉnh lại, hấn lập tức trở nên tỉnh táo, sai người làm đi mời bác sĩ tới.

Hấn đưa tay sờ thử trán Hường Phù Sinh, thở phào một hơi, nở nụ cười nhẹ nhõm: “Cuối cùng em cũng tỉnh. Đói không? Để tôi sai người nấu ít cháo.”

Hường Phù Sinh không phản đối, người hầu bèn dìu cô dậy đi tắm rửa một lượt, sau đó mời cô ăn cháo. Bác sĩ tới khám qua rồi kê thuốc, lúc này cô mới lại từ trên giường ngồi dậy.

Lâm Sóc ngồi yên bên giường, vẻ mặt không còn sót lại chút vui mừng nào của khi này.

Hôn mê vài ngày, giờ đây trông cô gầy gò, mặt mũi xám xịt, chỉ có đôi con mắt vẫn linh động như thường. Đôi mắt ấy lúc này đang nhìn hấn chăm chăm, biểu lộ một nỗi uất hận chẳng thêm che giấu.

“Vài ngày qua em cứ nói mê suốt, toàn những chuyện quá khứ. Đợi em khỏe lên một chút, tôi sẽ gọi bác sỹ tâm lý tới khám cho em...”

“Chẳng phải anh đã sớm làm giấy xác nhận tôi là kẻ ‘thần kinh có vấn đề’ hay sao?” Giọng cô khản đặc, nhưng vẫn gắng cất lời hấn. “Còn muốn thế nào nữa?”

“Phù Sinh, em phản ứng hơi quá đấy.” Hấn nhíu mày, “Tôi chỉ muốn...”

“Chỉ muốn sao? Muốn tốt cho tôi?” Cô nói rất khó khăn, từng chữ cứ như xé toạc cổ họng mà thoát ra khỏi miệng. “Cắt hộ tôi bốn chữ ấy rồi rút đi.”

Đôi con ngươi Lâm Sóc thu nhỏ lại. Hấn cúi mình, tóm lấy nửa người của Hường Phù Sinh, đè cô xuống: “Hường Phù Sinh, em tưởng giờ này phút này em còn đủ tư cách nằm trên chiếc giường này à? Tôi còn khách khí nên mới nói câu xin lỗi. Nói cho em biết, tôi không nợ em cái gì hết.” Giọng hấn ngang ngược: “Tôi muốn em, thì em phải là của tôi, em không có quyền chọn lựa.”

“Người làm có trời biết.” Hường Phù Sinh nói.

Hường Phù Sinh giơ tay định tát Lâm Sóc một bạt tai, đến nửa chừng bị hấn tóm được, ghì chặt xuống giường. Hấn gần như phát điên, trở mình đè cô xuống, nở nụ cười u ám: “Lâm Sóc này không tin thần phạt, không tin số mệnh, càng không sợ quả báo, chết chóc gì cả!”

Hường Phù Sinh phủ phục dưới bóng đen cơ thể Lâm Sóc, không hề có chút sợ hãi. Cô cười. Cười đến mức ho trời chết, cười đến mức cả lồng ngực như vỡ vụn. Cô nói: “Lâm Sóc, tôi sẽ chờ xem anh bị quả báo thế nào!”

Bàn tay Lâm Sóc dần siết chặt cổ tay cô: “Hường Phù Sinh, em tưởng Lâm Sóc này không thể sống thiếu em được à?”

Cô nhìn lại hấn đầy thách thức: “Anh nói xem? Lâm Sóc có thể sống thiếu Hường Phù Sinh hay không?”

Lâm Sóc nhìn sâu vào mắt Hường Phù Sinh hai giây, bất chợt hôn xiết lấy cô. Lưỡi hấn điên cuồng bá chiếm. Đôi tay hấn trườn trên cánh tay cô, vượt qua lớp áo ngủ, lần mò cởi phăng chiếc khóa sau lưng. Hấn ngấu nghiến cổ cô như một kẻ đói lâu ngày trước đĩa thức ăn nóng hổi.

Phải, Hường Phù Sinh, tôi không thể thiếu em được.

7. Chương 7: Chương 7

Để lại một vết hôn màu đỏ tím trên cổ cô, đó là thói quen không hề thay đổi của hấn.

Những thứ là của mình, hấn sẽ đánh dấu, để cho cả thế giới phải biết.

Dứt toạc hai hàng cúc phía trước chiếc áo ngủ, Lâm Sóc hít hà đôi xương quai xanh trắng tấp, điên cuồng hôn lên đó. Hấn giãy vò ngực cô qua lớp áo mỏng... rồi tách hai chân cô...

Từ trước tới nay, trên giường, với cô, hấn luôn là chúa tể.

Hương Phù Sinh xoay đầu, nắm chặt chiếc gối. Những tiếng rên khan đầy bức bối. “Lâm Sóc, đây là câu trả lời của anh à?” Cô trào phúng.

Lâm Sóc ngược lên. Bốn mắt nhìn nhau. Con người hần tối sẫm, bên trong như có một cơn sóng dữ ngầm biến động. Hần kéo tay cô đặt lên ngực mình, ý muốn cô cảm nhận những chuyển động mạnh mẽ sâu bên trong nó.

“Phù Sinh, em không muốn tôi sao?” Giọng hần hơi dồn dập, càng thêm phần mê hoặc.

Ánh mắt cô thoáng hiện một cảm xúc phức tạp, nhưng chỉ giây lát, cô nắm chặt tay, vò ngực áo hần: “Muốn chứ, mỗi giây, mỗi phút, đều muốn...”

Hương Phù Sinh nhón lấy những nút áo, cởi ra từng cái từng cái một, nắm vạt kéo hần lại gần, thì thầm từng chữ một: “...muốn đem anh... băm làm trăm mảnh.”

Lâm Sóc dường như đã đoán trước, không thêm để ý, hần nhắc cầm cô lên, ngón tay vuốt ve đôi môi cô.

“Tôi đang đợi ngày đó đây.”

Cô chặn ngón tay hần lại, vươn người để môi kề môi. “Tôi sẽ không để anh thất vọng đâu.”

Lâm Sóc nuốt trọn làn môi mềm mại của cô lần nữa, chậm rãi mơn trớn. “Nếu chỉ định lấy cảm cho tôi thì trẻ ranh quá đấy.” Cô vịn lấy cổ hần, nụ hôn khiến cô ngạt thở, “Yên tâm, tôi còn chiêu khác.”

Hần cười nhạt, rời môi, giật mạnh chiếc áo ngủ. Những chiếc cúc áo văng ra biến mất dưới tấm thảm. Không nói nhiều thêm nữa, hần cúi xuống ngấu nghiến làn da trắng mịn của cô. Hương Phù Sinh đang ốm nặng, không thể chịu nổi sự giày vò này, cô cào mạnh vào lưng hần như một cách giải tỏa những kích thích đang rạo rực. Bị đau, Lâm Sóc cắn cảnh cáo, Hương Phù Sinh lườm hần, đập vào mắt cô là hai con người ngập toàn dục vọng.

Hần lật người cô lại nâng eo cao lên, đứng đối diện với lưng cô. Vừa khít. Hần cắn khê vành tai cô, hôn dọc sống lưng. Hương Phù Sinh gần như mềm nhũn, hần liền ôm eo cô thật chặt. Những nụ hôn của hần dừng lại ở vết xăm trên hông, như đang thưởng thức một tuyệt tác.

Dừng lại trong phút chốc, rồi lại đột ngột tiếp tục. Hần sát tới bên tai Hương Phù Sinh, nói rành rọt từng chữ một “Hương Phù Sinh, em là người đàn bà của tôi.”

Quần quít, hòa quyện, rồi giải tỏa.

Ba năm, những tình cảm dồn nén đã quá nhiều, cũng quá phức tạp, khiến cho cuộc tình này sâu cay đến vô tận.

Tàn cuộc, cô mệt mỏi thiếp đi trong vòm ngực hần. Hần ôm chặt cô. Xa cách lâu đến thế, cứ tưởng tìm lại được những gì đã mất, nhưng sao trái tim lại càng trống trải mông lung?

Hần bước ra ngoài, đóng cửa kính lại, bầu trời bên ngoài đã nhá nhem tối. Tựa mình vào lan can, hần châm một điếu thuốc. Bàn tay cầm bật lửa vẫn còn lưu lại hơi ấm của cái ôm ban nãy.

Nhìn từ đỉnh núi xuống cảnh sắc thật tuyệt, chỉ có biển và những ngọn hải đăng lấp lánh.

Nếu không ở đây ngắm phong cảnh sẽ không biết rằng trên đời này, những con đường bình dị thật quá nhiều. Hần không muốn mãi đứng ở chân núi nhìn lên, hần phải tìm cách leo đến đỉnh. Mỗi một bước tiến lên đều phải tính toán.

Mà trong một ván cờ, thế nào cũng phải có được có mất.

Hần không phải chưa từng do dự. Cô cười, hần sẽ vui theo, cô khóc, hần sẽ âu sầu. Đó không phải đóng kịch, mà là chân thành.

Đổi cả thiên hạ lấy nụ cười của nàng, quy thuận núi sông để cho nàng niềm vui, thật là lãng mạn, nhưng lại chẳng phải Lâm Sóc.

Hần không thể từ bỏ mối thù với Hương Hằng, không thể từ bỏ ván cờ hần đã dốc cạn mọi thứ của bản thân ra đánh cược.

Cho nên, hấn đành từ bỏ cô. Để cô đau, để cô hận, rồi tự mình hứng chịu nỗi đau ai oán gấp trăm ngàn lần.

Điều thuốc đã tắt, hấn quay mình lại, tựa lên hàng lan can chạm hoa như cũ. Dư vị đắng chát của điều thuốc vẫn đâu đây, còn mùi hương của cô đã theo gió tiêu tan.

Hấn bỗng nhớ đến một bài hát, tên là “Trăm năm cô đơn”.

Bài hát thế này:

Trái tim, thuộc về em, anh mượn về ký thác, lại hóa ma quỷ trong anh.

Em, thuộc về ai, người tình cờ ngang qua, để lại những trống trải dâng trào.

Đều nhờ dọc đường, dọc đường, cơn mưa trút nước, mình chứng kiến chân anh qua.

Mà sao khi nhắm chặt mắt rồi bừng mở, chỉ thấy sa mạc, nào có bóng lạc đà.

Bóng hình là chân thật, người đến là hư vô, lấy gì nắm giữ;

Trăm năm trước, em chưa là em, anh đâu đã là anh;

Đau thương là thật nước mắt là dối, làm gì có nhân quả;

Trăm năm sau, chẳng còn em, cũng chẳng còn anh.

Gió, thuộc về trời, anh mượn về thổi chơi, lỡ miệng thổi bùng khói lửa nhân gian.

Trời, thuộc về ai, anh mượn về ngắm nghía, tình cờ nhìn ra dáng hình em.

Lâm Sóc cuối cùng đã hiểu, hấn tưởng có thể từ bỏ, cuối cùng vẫn là không nỡ.

Tỉnh dậy từ cơn mê, Hường Phù Sinh thấy mình mảy đau nhức, đầu óc mụ mị. Trên tầng không có người, chỉ có ánh nắng từ ngoài rót xuống tắm thắm cách giường một khoảng nhỏ.

Cô thấy mình ăn vận chỉnh tề, chần cũng đắp một cách ngay ngắn, không hề bị đá ra như mọi khi, giống như có người suốt đêm thức canh ình ngủ vậy.

Chống tay ngồi dậy, cô bước vào nhà tắm. Trong chiếc gương phía trên bồn rửa mặt cô nhìn thấy chính mình: Gương mặt trắng bệch không chút sắc máu, vết hôn bầm tím trên gáy nhìn vẫn rõ ràng.

Kí ức ngày hôm trước chậm rãi hiện lên trong đầu, giờ cô biết chắc đó không phải một giấc mơ. Cởi chiếc áo trên người, những vết tích của cuộc truy hoan bỗng chốc hiện ra trước mắt.

Trận vật lộn sống chết như thế đau đớn tới nhường nào, có lẽ chỉ cô hiểu rõ nhất.

Có thể hấn đã quên những tấm ảnh đăng trên báo ngày ấy. Nhưng cô thì nhớ, nhớ rõ ràng.

Từng bài báo, từng bức ảnh, đột nhiên hiện ra ngay trước mắt. Những bức ảnh do chính tay hấn gửi cho tòa soạn. Chỉ vì muốn nhà họ Hạ từ hôn, muốn nhà họ Hường không thể ngóc đầu lên được nữa, mà hấn đang tâm gửi những bức hình đó đi.

Cúi xuống mở van nước, cô vốc nước lạnh vào mặt. Ngược mắt nhìn lên, cô gái trong gương chẳng có vẻ gì đau buồn.

May nhờ có hấn, thật phải cảm ơn hấn, khiến cô hiểu rằng, cái kết của mọi câu chuyện đều chẳng có gì khác ngoài ly biệt.

Cô tưởng rằng chỉ có hơi ấm của hấn mới xua được cái lạnh mùa đông, tưởng rằng được hấn ôm trong vòng tay là có thể vượt qua tất cả. Kết quả lại là bị điều khiển, mất hết khả năng tự mình bước đi.

Ai mà ngờ dù chỉ có một mình, người ta vẫn có thể tồn tại. Cúi đốt cũng ấm không kém cái ôm, cùng lắm thì mặc thêm chiếc áo rét là có thể tự do đi lại.

Giống như người ta nói: Ngày ấy tôi nắm tay anh, trước giờ chẳng màng đến tự do. Chỉ cần vĩnh viễn có anh ở đó, đã cảm thấy hạnh phúc thật lớn lao.

Nào ngờ giờ đây cũng đôi tay này lau khô giọt nước mắt, cho dù tình yêu anh chưa tắt, thì người cũng đã vỗ cánh bay xa.

Cô đã nói, muốn xem Lâm Sóc bị quả báo thế nào, nhất định cô phải chờ để xem bằng được.

Yêu và hận chẳng qua chỉ cách nhau một ý nghĩ.

Theo chỉ thị của bác sĩ, cứ đúng giờ uống thuốc, vài ngày sau, bệnh cảm mạo của Hường Phù Sinh đã gần khỏi, chỉ còn hơi ho một chút. Lâm Sóc ở suốt bên cạnh chăm sóc, công việc ứ đọng rất nhiều, do đó vài ngày gần đây bận đến nỗi không thấy mặt mũi đâu.

Cứ mười giờ tối, Hường Phù Sinh đã lên giường đi ngủ, còn hắn thường nửa đêm mới trở về. Có khi hắn vào phòng cô, chẳng để làm gì, chỉ ngồi bên mép giường nắm lấy tay cô, mỗi lần như thế là hết cả đêm dài. Cô ngủ giấc không sâu, có lần mơ hồ tỉnh lại, thấy hắn gối đầu lên tay cô, nhắm mắt như thể đang ngủ, mình thấy đầy mùi rượu. Cô cứ thế ngắm gương mặt đang ngủ của hắn, rồi lại mơ mơ màng màng thiếp đi.

Ban ngày cô ở trong vườn tưới cây, ngắm hoa, xem các tin tức giải trí hay tình hình cổ phiếu, doanh nghiệp... Một tuần cứ thế trôi qua vùn vụt.

Chiều thứ tư, Hường Phù Sinh vẫn như mọi ngày, nằm trên chiếc ghế tựa trong thư phòng, vừa sưởi nắng vừa đọc sách. Thấy hơi mệt, cô liền đặt cuốn sách đọc dở lên bụng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa kính, tưới xuống cơ thể, bao bọc lấy cô. Nhắm đôi mắt, tay gác hờ trên thành ghế, cả người cô cảm thấy thoải mái vô cùng. Mái tóc đen buộc gọn trên bả vai, chỉ sót lại vài sợi xòa xuống.

Lâm Sóc không vào phòng, vì cảnh tượng trước mắt mà dừng bước. Cô nằm đó bình yên như một bức tranh, hắn không muốn quấy rầy.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên đập tan sự tĩnh lặng. Hường Phù Sinh chần chừ mở mắt, nhòe dậy bước về phía nơi âm thanh phát ra, liền thấy Lâm Sóc đang đứng ngoài cửa. Hắn lập tức quay lưng đi, cầm điện thoại lên nghe.

Cuộc gọi của Lê Chí Thành, báo với hắn những văn kiện liên quan đã chuẩn bị xong. Lâm Sóc đáp một tiếng, cúp máy. Khi tới cửa phòng nhìn vào, hắn thấy Hường Phù Sinh đã ngồi xuống từ lúc nào, ánh mắt lãnh đạm nhìn hắn.

Nói hắn không muốn quấy rầy, chi bằng nói, hắn không muốn nhìn thấy vẻ mặt này của cô.

“Tối nay có một bữa tiệc rượu, em đi cùng tôi.” Hắn cất bước tiến vào phòng nói.

“Ồ? Định chính thức đưa tôi ra sân khấu à? Với danh nghĩa gì đây?” Cô đứng dậy, đi sượt qua vai hắn, để cuốn sách lên giá.

Lâm Sóc tới gần, kéo cô quay lại, hai tay hắn áp lên giá sách, nhốt cô trong vòng tay mình, khàn giọng nói: “Vị hôn thê của tôi, như thế đã được chưa?”

“Vị hôn thê của anh?” Hường Phù Sinh giương mắt nhìn hắn: “Tôi không có hứng làm vật lệ thuộc của anh.”

“Câu đó em chỉ có thể nói khi được quyền lựa chọn. Em bây giờ, chẳng có tư cách nói thích hay không thích đâu.” Hắn cười nửa miệng, giọng điệu ôn hòa, nhưng lời nào cũng như con dao đâm người ta rớm máu.

“Thế thì cảm ơn anh đã giúp tôi hiểu rõ vị trí của mình.” Đôi mắt Hường Phù Sinh nặng trĩu. “Vậy tôi chỉ còn cách tạm thời nhường nhịn anh một thời gian vậy.”

“Chỉ sợ là...” Lâm Sóc cúi xuống, áp mặt vào cổ Hường Phù Sinh, lưỡi hắn lướt nhẹ qua làn da cô, bất ngờ hôn siết, tạo thêm một vết tích mới. Khi ngẩng đầu lên, hắn bắt gặp ánh nhìn chán ghét của cô, liền cười nhạt: “Em đã chịu ‘tạm thời’, thì sẽ phải ‘tạm thời’ cả đời.”

Sau đó, Lâm Sóc đưa Hường Phù Sinh lên gác làm tóc, chọn quần áo, sửa soạn kỹ lưỡng một lượt. Khi Hường Phù Sinh bước ra từ phòng trang điểm, Lâm Sóc chấn động. Cứ như Hường Phù Sinh của nhiều năm trước đã trở về vậy, lộng lẫy, đài các...

Mái tóc đen được vén lên kỹ càng, chỉ dùng một chiếc kẹp tóc điểm xuyết kim cương nhỏ cài lên. Bóng mắt đánh tông nâu khiến đôi mắt cô càng thêm sâu thẳm, làn môi tô vẽ tinh tế làm cô tươi tỉnh hơn nhiều. Chiếc váy dạ tiệc bằng voan màu nude choàng qua vai, ôm lấy những đường nét nữ tính, làm tôn thêm vẻ xinh đẹp tự nhiên.

Hương Phù Sinh ngấm mình trong gương, đã rất lâu rồi không ăn diện đến vậy, giờ đây bỗng cảm thấy có chút thất vọng, nhưng không đến nỗi gượng gạo. Trông thấy Lâm Sóc đang nhìn mình không chớp mắt, cô nhếch môi.

Sau đó Lâm Sóc cũng thay đồ dự tiệc, chỉnh lại đầu tóc. Hắn vẫn quen mặc những bộ đồ màu đen, kiểu dáng đứng đắn một chút. Cách ăn mặc này thực sự giống y như chính con người hắn: Bề ngoài không bao giờ lộ sơ hở, khiến người ta không thể nắm bắt được suy nghĩ và thủ đoạn bên trong.

Hai người ngồi xe tới khách sạn tổ chức dạ tiệc. Tới nơi, thấy ngay lối vào đã trải sẵn một tấm thảm đỏ, Lâm Sóc đặt cánh tay Hương Phù Sinh lên khuỷu tay mình, kề vai cùng nhau bước vào thang máy. Trước cửa lớn, khách khứa đang lục tục kéo vào, ánh đèn flash của đám phóng viên cũng được thể liên tục chớp tắt. Cảnh tượng thế này đối với Hương Phù Sinh mà nói, giống như kỷ ức của kiếp trước, vậy mà giờ phôi bày ngay trước mắt.

Lâm Sóc khoác tay Hương Phù Sinh đường hoàng bước vào cửa. Đám phóng viên nhanh mắt lập tức nhận ra Lâm Sóc, lũ lượt kéo tới vây lại. Có tiếng ai đó hét lên: “Hương Phù Sinh kia!” Đám kí giả phút chốc sôi sùng sục, tiếng bấm máy ảnh dậy lên liên tục.

“Xin hỏi cô Hương về Hồng Kông lúc nào vậy?”

“Hiện giờ cô Hương và ông Lâm đang có quan hệ thế nào với nhau?”

“Tối nay là bữa tiệc do ông Hạ tổ chức, xin hỏi ông Hạ có biết cô Hương đến không?”

Hạ Thiệu Phong vừa chào hỏi một vị chủ tịch xong quay ra, đã thấy đám phóng viên xúm lại rất đông trước cửa lớn. Anh bước tới, liền trông thấy người đứng giữa những ánh đèn flash, chính là Hương Phù Sinh. Cô mặc chiếc váy voan rủ dài thật duyên dáng, tay trong tay cùng Lâm Sóc, vẫn đẹp lộng lẫy đến kinh ngạc, thời gian dường như không thể chạm tới nhan sắc cô, chỉ có điều ánh mắt sao mà thâm sâu không thấy đáy...

Hương Phù Sinh quả nhiên đã trở về.

“Ông Hạ tới kìa!” Có người để ý thấy Hạ Thiệu Phong đi tới, liền hét lên. Các phóng viên nghe tiếng đua nhau quay đầu lại, quả nhiên trông thấy ông chủ bữa tiệc Hạ Thiệu Phong đang tới. Tiếng bấm máy ảnh vang lên liên hồi, chỉ sợ lỡ mất bất cứ khoảnh khắc nhỏ nào trong lần gặp mặt tay ba gay go này.

Sự phấn khích của các phóng viên không phải không có nguyên do. Bữa tiệc đính hôn hơn ba năm trước giữa Hạ Thiệu Phong và Hương Phù Sinh đã làm khuấy động cả thành phố, về sau vì vụ tai tiếng “ảnh nóng” mà hủy bỏ hôn ước, ai cũng biết người thứ ba là Lâm Sóc. Xa cách bao năm, ba người gặp lại, câu chuyện yêu hận tình thù rối rắm kiểu này là một tư liệu quá lí tưởng để viết bài.

Hạ Thiệu Phong vẫn thế, vẫn gương mặt điển trai sáng sủa, chẳng thay đổi quá nhiều so với ấn tượng trong tim cô. Có điều, so với anh chàng hay khoe khoang thích thể hiện ngày xưa, giờ anh đã có vẻ trầm tĩnh hơn nhiều. Không còn là bộ đồ màu sắc quá nổi bật nữa, thay vào đó là bộ đồ tây màu đen in họa tiết chìm, vừa trang nhã vừa đứng đắn.

“Lâm Sóc, tôi đợi anh đã lâu rồi đấy.” Hạ Thiệu Phong bước lên vài bước, bắt tay cùng Lâm Sóc, khoe miệng nhoen cười, cử chỉ không thể bắt bẻ vào đâu được.

“Để chủ nhân bữa tiệc phải chờ, thật là xấu hổ.” Lâm Sóc cười nhạt, kéo Hương Phù Sinh tới cạnh mình: “Tôi vừa đưa Crystal đi làm tóc. Hai người có lẽ đã một thời gian dài không gặp rồi?”

Hạ Thiệu Phong bị hỏi như vậy, trong lòng bối rối mất một lúc, đoạn đưa mắt nhìn Hương Phù Sinh thêm lần nữa, biểu cảm phức tạp: “Thật thế, đã lâu lắm không gặp. Xem ra cô Hương vẫn thân thiết với ông Lâm đây hơn, tôi làm thế nào cũng không thể tìm ra cô ấy.”

Hương Phù Sinh lặng lẽ siết chặt tay Lâm Sóc, nhưng hắn lại làm như không nghe ra ý tứ của Hạ Thiệu Phong, nói: “Cô ấy là vợ sắp cưới của tôi.”

Ba người mới hàn huyên vài ba câu, đám kí giả đã bắt đầu nhốn nháo. Đặc biệt là nghe đến ba chữ “vợ chưa cưới” thốt ra từ miệng Lâm Sóc, kí giả bắt đầu nhao nhao đặt câu hỏi về tình cảm giữa hai người.

Bữa yến tiệc này vốn dĩ tổ chức để chúc mừng Thiên Ngu, dưới sự quản lí của Hạ Thiệu Phong đã thu mua thành công mỡ dầu Nam Á. Một ngày vui lớn như vậy, Hạ Thiệu Phong chắc chắn sẽ không để báo giới kiếm chuyện bôi tro trát trấu vào mặt mình. Nhưng cũng không có nghĩa anh sẽ khoan tay để mặc Lâm Sóc làm khách át giọng chủ.

Ngoài mặt tỏ vẻ hiền hòa, nhưng Hạ Thiệu Phong một mặt sai trợ lí ra giải quyết với giới truyền thông, một mặt lấy lí do buổi lễ sắp bắt đầu, đưa Lâm Sóc và Hường Phù Sinh vào trong. Lâm Sóc cũng là người biết điều, mục đích của hắn chẳng qua là thông báo cho Hạ Thiệu Phong lần giới truyền thông Hồng Kông biết, Lâm Sóc hẳn sắp lấy Hường Phù Sinh làm vợ, chỉ thế mà thôi. Hơn một năm trước, Hạ Thiệu Phong chính thức tiếp quản Thiên Ngu, vị thế đã khác hẳn ngày xưa, nếu thật sự làm hỏng chuyện, khiến anh ta mất hứng, đối với Lâm Sóc chẳng có lợi gì.

Bước vào hội trường, Hạ Thiệu Phong liền tách ra đi chào hỏi các vị khách khác. Đối với Hạ Thiệu Phong mà nói, Lâm Sóc và Hường Phù Sinh chưa chắc đã là người anh ta thật lòng muốn gặp và nói chuyện.

Mặc kệ có là hữu danh vô thực, thì Hường Phù Sinh cũng từng là vợ chưa cưới của anh, còn Lâm Sóc, đích thực đã cầm một cặp sừng sáng bóng lên đầu anh ba năm về trước.

Còn với Hường Phù Sinh, bao nhiêu năm nay cô mắc một món nợ với Hạ Thiệu Phong, cho dù ngay từ đầu, họ đính hôn không phải vì tình đầu ý hợp.

Năm thứ hai đại học, Hường Phù Sinh và Lâm Sóc quấn quýt bên nhau, Hạ Thiệu Phong có biết chuyện. Từ Mỹ trở về, Hường Phù Sinh đã định đưa Lâm Sóc về giới thiệu với cha mẹ, rồi lấy đó làm cớ từ chối chuyện hôn sự có thể diễn ra trong tương lai với nhà họ Hạ. Nhưng kế hoạch chưa tiến hành, cô đã được tin bà Ngu Diễm mắc bệnh ung thư ruột.

Hường Phù Sinh lúc ấy đang đắm chìm trong vị ngọt tình yêu, tin này đến như tiếng sét nổ giữa trời quang. Ông Hường Hằng lập tức đưa bà Ngu Diễm nhập viện làm phẫu thuật. Suốt thời gian này, Hường Phù Sinh ở lì trong viện chăm sóc mẹ. Trạng thái tinh thần của bà Ngu Diễm không được tốt, cũng thi thoảng vô tình hoặc cố ý nhắc đến nguyện vọng của mình, đó là được thấy con gái lập gia đình. Hường Phù Sinh hiểu rõ, trong lòng của mẹ chỉ thích duy nhất một mình Hạ Thiệu Phong mà thôi.

Sau phẫu thuật, bà Ngu Diễm khôi phục rất khá, hơn hai tháng sau đã có thể về nhà tĩnh dưỡng. Hường Phù Sinh chưa dám đáp lời mẹ về chuyện hôn sự thì bất ngờ báo giới Hồng Kông bùng lên tin tức mối tình giữa cô và Lâm Sóc. Bà Ngu Diễm quá tức giận ngất đi, Hường Phù Sinh không còn cách nào khác, đành lên tiếng phủ nhận chuyện tình cảm với Lâm Sóc. Thời gian hai người gặp nhau đã ít, giờ càng ít hơn.

Bệnh tình của bà Ngu Diễm vẫn chưa khỏi hẳn, không tới ba tháng, đi khám định kỳ tại bệnh viện, phát hiện tế bào ung thư đã di căn. Bà lại lần nữa nhập viện, có lẽ đã nhìn rõ vận số. Lần này bà chính thức mở miệng, muốn Hường Phù Sinh và Hạ Thiệu Phong đính hôn. Lúc nói câu này, mắt bà ngân lệ, như thể đó là tâm nguyện cuối cùng của cuộc đời mình. Hường Phù Sinh lòng đau như dao cắt, không thể không nghe lời.

Trước đó tại Mỹ cô đã cự tuyệt Hạ Thiệu Phong, sau này hai người cũng đã lâu không liên lạc. Nhưng đến nước này, cô đành mặt dày tới tìm anh. Cô nghĩ với tính khí cao ngạo của anh, thể nào cũng làm khó mình, ai ngờ nghe chuyện, anh lập tức đồng ý. Anh biết rõ trái tim cô không thuộc về mình, nhưng vẫn đồng ý giúp, trong lòng Hường Phù Sinh vô cùng cảm kích.

Lễ đính hôn được tổ chức rất linh đình, trở thành sự kiện chấn động toàn thành phố năm đó. Hường Phù Sinh lúc ấy không suy nghĩ được nhiều, căn bệnh của mẹ đã khiến lòng cô rối như tơ vò, chẳng có cách nào tính toán được nữa. Tuy là người đưa lên kế hoạch ọi chuyện, cũng chỉ đành đi bước nào hay bước ấy.

Cuối cùng, bà Ngu Diễm vẫn bệnh nặng mà qua đời. Đạo ấy là chớm hạ, một buổi chiều nắng đẹp. Bà nói muốn ngủ trưa một lát, rồi vĩnh viễn không tỉnh dậy nữa.

Đau đớn vì mất đi người thân, Hường Phù Sinh tưởng rằng nỗi thống khổ tột cùng cũng chỉ đến thế nhưng cô không ngờ, đó chỉ là bước chân đầu tiên của cô vào cõi địa ngục vĩnh hằng. Những chuyện xảy tới sau

này, càng ngày càng ném cô vào sâu trong bể khổ.

Đau tới mức tê liệt, tới mức thành thói quen, vậy mà cô vẫn sống tiếp được, tất cả là nhờ một chữ “hận”.

“Crystal!” về mặt Lara vô cùng sôi sục, rảo bước tới trước mặt Hướng Phù Sinh và Lâm Sóc.

Hướng Phù Sinh thôi suy tư, đưa mắt nhìn cô bạn khuê nữ ngày nào, mái tóc búi gọn sau đầu một cách tinh tế, khuôn tai hình giọt nước, trút bỏ vẻ thanh xuân sôi nổi, Lara đứng trước mặt cô bây giờ đã khác xa.

“Ông Lâm.” Ánh nhìn của Lara với Lâm Sóc hơi phức tạp, nhưng khi quay lại Hướng Phù Sinh, đôi mắt ấy lại lạnh lợi trở lại.

Lara khoác tay một người đàn ông, hơi nghiêng đầu: “Đây là chồng tớ, Mars.”

Lời giới thiệu của Lara tuy đơn giản, nhưng trong ấy hàm chứa biết bao niềm vui, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc ngọt ngào ấy, mãnh liệt đến không thể che giấu được.

Tình cảm nồng nàn kia, Lâm Sóc và Hướng Phù Sinh cũng từng có. Nhưng cuối cùng đã bị hủy hoại trong sớm chiều. Lâm Sóc gật đầu chào, ánh mắt lại chuyển về Hướng Phù Sinh, cô khẽ nhếch môi cười, nói lời chúc mừng: “Lâu lắm mới gặp, không ngờ cậu đã lấy chồng rồi. Chúc mừng nhé.”

Lâm Sóc biết rõ, nụ cười này của cô trở khác như của một bức tượng gỗ, chỉ vì xã giao.

Tại một bữa tiệc linh đình, nơi mà mọi người hội họp thể này, nhìn cô như vậy, hẳn bỗng cảm thấy kích động, muốn xé toang nụ cười giả dối ấy.

Nhưng cuối cùng hẳn không làm gì cả, chỉ trầm tư nhìn cô giả vờ niềm nở với cô bạn thân ngày xưa.

Hắn biết, có lột trần nụ cười giả tạo này đi, hẳn cũng không cách nào trả lại nụ cười chân thật cho cô nữa.

Ba năm trước, cô từng nói, cô không cần tình yêu của hắn.

Ba năm sau, cô không ở đây, hẳn không phải chưa từng nghĩ sẽ buông tay, sẽ không đi tìm cô nữa.

Đã phụ cô rồi, để cô rời đi thật xa mới là cách an toàn cho hắn, để cô ở bên cạnh rất nguy hiểm, hẳn đâu phải không biết. Đã biết bao lần hắn mang lí do này ra răn đe bản thân.

Thế nhưng, khi hành tung của cô bày ra trước mắt hắn, khoảnh khắc ấy, tất cả mọi lời răn đe sừng sững đều sụp đổ.

Từ bỏ, hẳn làm không được.

Trong bữa tiệc phải nói chuyện rất nhiều, Hướng Phù Sinh chẳng mấy chốc đã cảm thấy cơ mặt mỏi nhừ. Rất lâu rồi cô không cười nhiều như vậy, thật có chút không quen.

Mượn cớ vào phòng trang điểm, Hướng Phù Sinh rời khỏi đám đông, ra tới cửa, cô thở hắt ra. Trước tấm kính lớn, cô lấy ngón tay giữ chặt khóe môi đang nhếch lên, cố gắng ghi nhớ độ cong này, lại hít thở sâu vài lượt mới đi ra.

Cô rẽ qua một khúc quanh, lững thững bước, gương mặt trở như gỗ, không hay biết cánh cửa căn phòng gần đó đột ngột mở ra, một cánh tay vụt kéo cô vào trong.

Đó là một phòng tiệc nhỏ, đèn bật sáng trưng. Hạ Thiệu Phong vẫn nắm chặt lấy cổ tay cô, một luồng khí ấm áp tỏa ra khiến người ta nao lòng.

Hướng Phù Sinh bình tĩnh trở lại, nhìn rõ đó là Hạ Thiệu Phong, liền nhướn mày hỏi: “Có việc gì thế ông Hạ?”

“Đừng giả vờ nữa, ở đây không có người ngoài.”

Hạ Thiệu Phong thả tay ra, Hướng Phù Sinh liền nhếch môi cười, trong nụ cười có vài phần lả lơi. Cô ngả người dựa vào tường, khoanh tay trước ngực: “Em có giả vờ mấy cũng sao bằng anh. ”Xem ra cô Hướng vẫn thân thiết với ông Lâm đây hơn, tôi làm thế nào cũng không thể tìm ra cô ấy.” Hướng Phù Sinh nhại lại câu nói ban nãy của anh.

“Còn đùa được thì chắc mọi chuyện vẫn thuận lợi?” Hạ Thiệu Phong nhướn mày, gương mặt hồi phục lại vài phần bướng bỉnh ngày trước.

“Vẫn trong tầm kiểm soát.”

“Em biết là anh không tán thành em quay lại.” Hạ Thiệu Phong không để ý tới trò trêu chọc của cô, nghiêm túc nói.

“Lâm Sóc không chịu thả em đi, em có nhất thiết bắt hắn trả nợ đâu.” Hường Phù Sinh khua tay.

Hạ Thiệu Phong dừng lại giây lát, đoạn nói: “Cho dù như vậy, em cũng không nhất thiết phải thế này, anh có thể giúp em.”

“Trừ bản thân em ra, dựa vào ai cũng không an toàn. Anh đã giúp em quá nhiều rồi.”

Hường Phù Sinh ngẩng đầu lên, đưa mắt ngắm ngọn đèn treo bằng thủy tinh sáng lấp lánh: “Hắn đã đâm đầu vào, thì những món nợ đó, em phải tự mình đòi.”

Nói xong, Hường Phù Sinh ngẩn ra giây lát, thu lại ánh nhìn nói: “Anh nên trở lại tiếp khách đi. Chủ nhân không thể vắng mặt quá lâu.”

Hạ Thiệu Phong dừng lại trước Hường Phù Sinh, đưa tay vuốt qua vành tai và má cô, những ngón tay truyền tới một cảm giác ấm áp dịu dàng. Anh cảm nhận được sự xơ cứng trên gương mặt cô, liền thu tay lại: “Nghe nói mấy ngày trước em ốm, cố gắng tự chăm sóc mình...”

Lời nói ra dường như chưa hết, nhưng cũng không nghe được thêm gì nữa. Tâm ý của Hạ Thiệu Phong, Hường Phù Sinh sao lại không nhìn ra. Chỉ là, cô không thể nhận, cũng không dám nhận.

Hường Phù Sinh kiễng chân, áp má mình vào má Hạ Thiệu Phong:

“Em chỉ có thể làm tới đây thôi, Thiệu Phong. Em của hiện tại, không dám bảo đảm bất cứ thứ gì. Em không muốn anh đợi, đợi một cách vô vọng, đợi một cái kết có thể sẽ chẳng bao giờ xảy ra. So với vô vọng, cho đi một hi vọng mà không thực hiện, còn tàn nhẫn hơn.” Hường Phù Sinh dứt lời, liền mở cửa đi ra ngoài.

Hạ Thiệu Phong đứng trơ tại chỗ, nhìn cánh cửa trước mắt đóng lại, giống như cô đang khép lại cánh cửa trái tim mình vậy.

Cô chẳng bao giờ cho anh thời gian để anh nói câu trả lời.

Nếu cho anh thời gian, anh sẽ nói, anh nguyện ý chờ đợi.

Nhưng, cô không muốn nghe.

Hạ Thiệu Phong biết, không phải cô sợ tàn nhẫn với anh, mà chỉ là, cô không muốn nghe.

Hường Phù Sinh ra khỏi căn phòng, không trở lại bữa tiệc mà hỏi một người phục vụ đường lên sân thượng, một mình đi ra hóng gió. Sân rất lớn, bày mấy bộ bàn ghế, cô chọn ngồi xuống một chiếc bàn hướng ra ngoài, chiếc váy voan mỏng rủ xuống che kín chân, quệt trên mặt sàn.

Gió đêm mát lạnh như điềm báo mùa thu sắp tới.

Cô chống cằm, ngón tay đều đều gõ nhịp trên mặt bàn, dường như đang suy tính điều gì.

Thói quen này vốn là của Lâm Sóc.

Muốn biết một người có để lại dấu ấn sâu sắc trong cuộc đời bạn hay không, hãy nhìn những thói quen.

Lúc nào cũng thế, người đã đi, trà đã nguội, nhưng thói quen vẫn ở lại.

Hường Phù Sinh đắm mình trong suy tư, không biết đã ngồi bao lâu, cho tới khi thấy mặt bàn trước mắt bỗng có một bộ giấy tờ công chứng được đặt xuống, cô mới thuận theo những ngón tay thon dài đang cầm giấy tờ mà nhìn lên, bắt gặp ánh mắt thăm thẳm của Lâm Sóc.

“Luật sư vừa mang tới, không có vấn đề gì, kí đi.”

Vẫn cái vẻ dửng dưng ấy, giống như quá khứ lại lần nữa tái hiện trước mắt Hường Phù Sinh. Ngày ấy hắn cũng thế, bày ra trước mặt cô một tờ giấy ủy thác, một chiếc bút, thông thả nói, luật sư vừa mang tới, kí đi.

Quá khứ cô vừa gặp chuyện kinh hồn lạc phách, nhưng giờ đã khác, đã có thể tự điều chỉnh trạng thái của mình. Cô cầm tờ giấy lên, đọc lướt qua hai lượt. Văn kiện pháp luật này cho phép cô thu lại cổ phần mà năm đó đã ủy thác cho Lâm Sóc quản lý, từ đó trở lại làm đại cổ đông của Lợi Hằng. Hắn xác nhận hiện nay tinh thần cô đã trở lại bình thường, trả lại cổ phần, xem ra đúng là ban phát một đại ân điển.

“Bút đâu?” Cô ngẩng đầu hỏi.

Lâm Sóc rút ra một chiếc bút đưa cho cô. Hường Phù Sinh cầm lấy, ngắm nghía một chút. Cũng vẫn kiểu bút cũ, thân bút cong cong mềm mại, chất liệu thượng hạng, bóng láng rất đặc biệt. Không thể không nói, từ bất kể phương diện nào, Lâm Sóc đều thật sự rất cẩn chu.

Hường Phù Sinh không mở bút ra, cô đứng dậy. Đang lúc Lâm Sóc chưa hiểu cô định làm gì, Hường Phù Sinh đã bước tới bên lan can, đưa tay ra.

Cô quay lại nhìn Lâm Sóc, cười cười, buông tay. Cây bút quý giá rơi xuống mất dạng.

“Tôi nói rồi, anh nợ tôi, tôi muốn anh nợ tôi cả đời. Cho nên tờ văn kiện này tôi sẽ không kí.” Hường Phù Sinh phẩy tay, trở lại trước mặt Lâm Sóc, gương mặt không biểu hiện gì nhiều.

“Đúng như dự đoán.” Lâm Sóc chỉ lắc đầu, thu lại văn kiện: “Phù Sinh, tính em vẫn cứ ngang ngạnh như xưa.”

Nửa câu sau hắn nói, nghe như tiếng thở dài, lại nghe như lời âu yếm.

“Anh vẫn coi tôi là con cóc ư? Tôi thu lại quyền ủy thác không có nghĩa là tôi có tiếng nói trong Hội đồng quản trị. Lợi Hằng nằm trong tay anh biết bao năm nay, chuyển qua chuyển lại, khi có chuyện, quyền quyết định vẫn trong tầm tay anh.” Hường Phù Sinh đặt tay lên bộ lễ phục của Lâm Sóc, làm động tác như chỉnh trang lại cho ngay ngắn, trong lời nói ẩn một nụ cười, một sự đắng cay khó lòng xua tan: “Lâm Sóc, chẳng lẽ trải qua biết bao nhiêu chuyện, tôi còn chưa đủ hiểu anh ư? Anh mãi mãi không bao giờ để mình phải chịu thiệt.”

Hắn nắm lấy bàn tay cô. Lạnh lẽo quá. Giống như trái tim cô, đã sớm không còn sức sống.

Hắn không tiếp lời, chuyển sang chuyện khác: “Sớm mai bay. Chúng ta đến New York trước, sau đó đi Massachusetts.”

Hường Phù Sinh nhú mày, trường trước đây cô theo học nằm ở Massachusetts.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào? Hâm nóng tình yêu? Tôi đã chẳng còn giá trị lợi dụng nữa rồi. Làm ơn đừng khiến tôi nghĩ rằng anh muốn tiếp tục yêu tôi, chúng ta không thể được đâu.” Hường Phù Sinh rút mạnh tay ra, muốn khoảng cách giữa hai người giãn rộng.

Lâm Sóc khư khư giữ lấy tay cô, hắn đột nhiên gần giọng: “Ai nói không thể?” Hắn kéo cô vào lòng, cúi đầu chăm chăm nhìn cô: “Hường Phù Sinh, chẳng phải em đã hỏi tôi, cho tới hôm nay, có phải tôi không thể sống thiếu em được hay không. Giờ tôi nói cho em biết, tôi không thể thiếu em! Em hận tôi cũng được, giận tôi cũng không sao, tôi sẽ không bao giờ buông tay, trừ khi em có bản lĩnh giết tôi thêm lần nữa!”

Nụ cười trên môi hắn tan biến, thay vào đó là cảm giác tàn độc bao bọc lấy cơ thể, thậm chí là sự tiêu điều quạnh hiu. Con người hắn u ám tối tăm đến độ Hường Phù Sinh chẳng thể tìm thấy bóng mình trong đó.

Hắn nâng cằm cô lên, lấy nụ hôn phong kín, khiến môi cô bị khóa chặt. Một nụ hôn bá chiếm và độc tài bất thành linh giáng xuống khiến người ta không kịp đề phòng.

Bàn tay hắn vuốt ve lưng cô, dù cố gắng kìm nén, cô vẫn cảm nhận thấy sự kích thích từ hắn. Hắn hôn thật sâu, cô thở loạn nhịp.

Hận là hận, người cô yêu như một thanh kiếm sắc, chủ định đâm cô bị thương hết nhát này tới nhát khác.

Còn cô, số mệnh đã định không thể làm một tấm gỗ, chỉ đành biến thành một thanh kiếm khác, đâm hấn bị thương.

Giữa hai người họ, bắt buộc phải làm đau nhau tới máu chảy đầm đìa, nếu không sẽ không có ngày kết thúc.

8. Chương 8: Chương 8

Sáng sớm lên máy bay, mười mấy tiếng trên mây, đến New York trời cũng vừa quá trưa.

Lên ô tô, Hương Phù Sinh hạ cửa kính xuống, ngắm những cảnh vật lướt qua hai bên xe, vừa thân quen vừa xa lạ. Cô chưa có thời gian ở lâu tại New York, vì năm đó Lâm Sóc sống tại đây, nên cô thường từ Cambrige vượt ba bốn tiếng dặm trường tới thăm hấn.

Trong kí ức cô, ấn tượng về thành phố này là cảnh đêm lộng lẫy nhìn ra từ khung cửa sổ rất lớn tại căn nhà Lâm Sóc đang ở. Thật náo nhiệt, thật lấp lánh. Không hề có bi thương, chỉ có những tâm tình mật ngọt và niềm hạnh phúc vô biên.

Hôm nay, cô gặp New York dưới ánh mặt trời. Đường như vẻ hào hoa lộng lẫy thời hoàng kim của thành phố này đã lùi xa. Khi những mật ngọt hân hoan trôi qua, chỉ còn trơ lại các căn nhà thấp bé chen chúc chật chội ở Brooklyn, vài con chó hoang vất vưởng bên rạch nước bẩn, thấp thoáng dáng người trần truồng áp mặt vào cửa kính, khuôn mặt u ám vô hồn.

Cô nhoẽn một nụ cười tự giễu. Cảnh vật vẫn thế, chỉ vì lòng người thay đổi mà trở nên quá xa lạ. Đến tận lúc này mà cô vẫn cứ mãi ăn mày dĩ vãng, trong lòng thật chua xót biết bao.

“Trên máy bay cũng chẳng ngủ tẹo nào, không mệt ư?” Giọng nói của Lâm Sóc vang lên bên tai Hương Phù Sinh. Cánh tay hấn ôm trọn lấy cô, thản nhiên cất tiếng: “Tôi có chút việc ở công ty cần xử lý, chút nữa về đến nhà, em cứ nghỉ ngơi ngủ bù đi, nhé?”

Hấn khẽ nhướn mày, nửa như hỏi, nửa như khuyên. Cô không quay lại nhìn hấn, chỉ đáp một tiếng rồi thôi, chẳng để ý nổi buồn trong mắt hấn khi nhìn cô gầy gộc xanh xao.

Lâm Sóc làm sao biết được, Hương Phù Sinh của hiện tại, chỉ chọn nhìn thấy những gì cô muốn.

“Nhà” mà Lâm Sóc nói đến, vẫn là căn nhà của bốn năm trước, đến cách bày trí nội thất cũng không hề đổi thay. Lâm Sóc đem đồ đạc sắp đặt ổn thỏa rồi đến công ty ngay, để Hương Phù Sinh một mình ở lại.

Hương Phù Sinh ngoái nhìn bốn phía, có lẽ đã có người đến dọn dẹp trước, trong chiếc bình còn cắm hoa bách hợp mà cô thích.

Hương Phù Sinh lại gần ngửi thử, mùi hương vẫn như xưa.

Quá trưa, ánh nắng rất mạnh, Hương Phù Sinh dạo tới bên cửa sổ, ngắm nhìn nhưng giấu nhem những tiếng bước chân, cô lặng lẽ chạm vào những hoa văn dán trên cửa kính. Âm ẩm.

Ngâm mình trong ánh nắng, cô nhắm mắt lại, cảm giác như trở về những năm tháng cũ.

Lúc đó cứ mỗi ngày nghỉ cuối tuần, cô từ trường tới, hấn cũng ngồi mười mấy tiếng máy bay sang. Cô tới sớm hơn, thường hay đứng trước cửa sổ chắn kính chờ hấn thế này. Chỗ cô đứng hơi cao, không thể nhìn thấy phía dưới tầng có người tới hay không. Cô cứ đứng đó ngẩn đầu ngắm cảnh sắc tươi đẹp, dang rộng cánh tay đón nắng. Hấn đến, sẽ rón rén tới đằng sau, ôm chầm lấy cô, thật đột ngột mà cũng thật hồn nhiên.

Cô sẽ chống tay lên hai cánh tay đang ôm chặt thắt lưng mình, ngoảnh đầu lại, đón một nụ hôn mật ngọt ngào. Cái ôm của hấn thật rộng, làm cô muốn mãi đắm mình trong đó. Hai người quấn chặt lấy nhau, hấn đặt cô dựa sát vào cửa kính, nâng cô lên, cho bàn chân trần nhỏ bé giẫm lên chân mình.

Hai tay cô bám chặt cổ hấn, như một cành dây leo bám lấy một cây đại thụ. Cô an lành ngủ quên trên gốc cây lớn đó mà quên mất rằng, kết cuộc của phận dây leo, chính là vì yếu sức, rời khỏi cây lớn mà chết.

Sống nhờ cái cây lớn, chết cũng vì nó.

Lâm Sóc tranh thủ giải quyết gấp công việc, trở về nhà đã thấy Hướng Phù Sinh cuộn tròn trên sô pha ngủ, cửa sổ phòng khách mở toang, nhưng bên ngoài đã tắt nắng.

Lâm Sóc tìm một tấm chăn lông khê khàng đắp cho cô. Dường như cô còn gầy hơn lúc mới gặp lại. Đôi môi đã quá nhợt nhạt kể cả trong mơ vẫn hơi nhếch lên, mí mắt khê rung động, vẻ như bất an.

Sự bất an đó, tất cả là do hấn.

Lâm Sóc đứng thẳng dậy, rảo bước tới trước cửa sổ. Những ngọn đèn hoa thấp sáng như bắt đầu kể câu chuyện của thành phố không có ban đêm. Còn câu chuyện giữa hấn và cô lại không biết viết tiếp ra sao.

Lấy một chiếc ly, rót rượu, Lâm Sóc đứng bên cửa sổ thật lâu.

Hướng Phù Sinh mở mắt liền trông thấy bóng hấn in dài trên đất, một tay đút trong túi quần, tay còn lại cầm ly rượu. Phía trước hấn, chính là cảnh đêm mà cô vốn đã thân quen.

Cảnh đêm kia khiến cô nhất thời không rõ mình đang mơ hay đang tỉnh.

Dường như cảm thấy điều gì, Lâm Sóc quay đầu lại, cười nói: “Tỉnh rồi à?”

Hướng Phù Sinh khê mấp máy môi. Hấn bước tới trước ghé quỳ xuống, lấy tay vén mấy lọn tóc lòa xòa của cô về sau tai: “Chắc em đói rồi, tôi đi làm món gì ăn nhé.”

Nói xong, hấn đứng dậy định đi. Hướng Phù Sinh vô thức nắm chặt lấy cổ tay hấn. Lâm Sóc hơi ngẩn người, nhíu mày nhìn. Cô ngóc đầu dậy, đôi mắt đẹp như phủ một làn sương mỏng, nhìn hấn rất nghiêm túc, như muốn tìm một câu trả lời sâu xa.

“Lâm Sóc, đây là mơ hay thật?” Cô hỏi, giọng vẫn còn ngái ngủ.

Hấn quỳ xuống lần nữa, hỏi lại: “Em mong đây là mơ hay thật?”

Đôi mắt ấy như nhìn thấu tất cả, như cuốn bay con tim cô vào khoảng hư không vô tận.

Hướng Phù Sinh đột nhiên bật cười, nghe như tiếng chuông bạc: “Là mơ, còn có thể buông tuồng. Nếu là thực, chỉ đành buông tay.”

“Thế thì em hãy coi đây là mơ. Chỉ một đêm hưởng thụ giấc mộng đẹp thì có sao.”

Cô thu lại nụ cười, hồi lâu, cô đưa tay chạm lên mặt hấn, chậm rãi vẽ theo từng đường nét. Cô nhắm mắt lại. “Được thôi, hãy mơ giấc mơ đẹp đêm nay đi đã.” Cũng chỉ có trong mơ, em mới buông thả mình... tìm đến anh.

Cô chủ động kề môi, gác lại tất cả những cảm xúc hỗn tạp dồn nén lâu nay, dù là tội lỗi hay hận thù. Đêm nay, cô không phải là Hướng Phù Sinh, hấn cũng không phải Lâm Sóc. Chẳng kể thân phận hay quá khứ, chỉ nghe theo trái tim đang vò võ tương tư...

Để bùng cháy, chỉ cần một cái chớp mắt. Cô chính là chiếc xương sườn của hấn, chiếc xương sườn chí mạng. Hấn thuận thể đè lên, những hơi thở gấp gáp phả vào bên tai cô, chỉ nghe hấn lẩm bẩm: “Phù Sinh, anh muốn em.”

Nếu đã coi tất cả như một giấc mơ, thì chẳng cần tính toán điều gì giữa hai bên, dù oán hận hay giả tạo. Hấn muốn cô, ngày nào cũng thế, nổi ham muốn đến cùng nổi đau, nhưng quyến luyến không thể tách rời.

Hấn hôn điên cuồng. Cô nhắc đầu dậy, cánh tay vòng ra phía sau hấn, nắm chặt lấy lưng áo. Họ cứ thế hòa vào nhau. Bàn tay hấn đi vào trong chiếc áo màu gạo, vén cao, hấn hôn xuống dưới, nhắm nháp chiếc cằm thanh mảnh của cô, đặt lên cổ cô những nụ hôn sâu bỏng cháy.

Hướng Phù Sinh nhắm mắt lại, rên khê. Hấn cười nhẹ, cởi toang chiếc áo. Những đường nét tuyệt đẹp lộ ra trước mắt hấn, da thịt cô như ngọc như ngà, khiến ánh mắt hấn thêm sâu thẳm.

Cô cũng mỉm cười, định cởi cúc áo hấn. Nhưng vì mê loạn, chiếc cúc không chịu bung ra, khiến hấn càng như phát điên. Hấn mau lẹ tự cởi áo, ngậm lấy bờ môi cô lần nữa, mắng yêu: “Hướng Phù Sinh, em ngốc quá.”

Cô hừ khê, giận dữ đẩy hắn ra, bị hắn tiện thể nắm lấy khóa chặt cánh tay trên đỉnh đầu. Hắn đặt những nụ hôn ve vuốt men theo xương quai xanh, đôi tay hắn cũng theo đó dịch xuống...

Hắn do thám nơi nhạy cảm, khiến cô rên lên từng hồi. Cô bấu chặt lưng hắn, cắn răng, khê thốt ra hai từ “Lâm Sóc”.

Hắn cười xấu xa, thì thầm hỏi lại câu nói ban ngày: “Phù Sinh, em muốn anh rồi chứ?”

“Lâm Sóc, anh là đồ... khốn kiếp.”

“Rất cuộc muốn, hay là không muốn?” Những động tác tay của hắn thêm gấp gáp.

Cô nhắm nghiền mắt lại, cứng đầu không hét lên, nhưng những tiếng rên đứt đoạn càng khiến hắn muốn trêu đùa.

“Phù Sinh, em muốn, hay là không muốn?”

Một giọt lệ, không biết vì lí do gì, lăn xuống từ khóe mắt Hướng Phù Sinh, cô bật ra một chữ.

“Muốn.”

Chỉ một chữ đó, gần như phá vỡ hết mọi nhẫn nại của Lâm Sóc. Hắn kéo cô vào lòng, hôn lên giọt nước mắt nóng hổi.

Gió cuốn mưa rền, triền miên không dứt.

Những ái ân lên đỉnh rồi lại thoái trào, thoái trào rồi lại sục sôi, là thiên đường cũng là địa ngục.

Từ phòng khách vào tới nhà tắm, cuối cùng ngủ lại giữa phòng bếp, lúc đó cũng đã là quá nửa đêm. Chiếc giường lớn vì trọng lượng của hai người mà võng xuống.

Hướng Phù Sinh bị Lâm Sóc ôm chặt cứng. Trong bóng tối, cô mở to mắt. Cửa sổ khép hờ, để lại một khe hở hẹp dài, một tia sáng của những ngọn đèn trong thành phố lọt qua đó len lỏi vào phòng. Cô ngẩng đầu lên, suýt chút nữa đụng phải cằm Lâm Sóc. Hướng Phù Sinh thử cựa quậy, nhưng vì Lâm Sóc ôm quá chặt, cô khó mà di chuyển được.

Trên đầu cô vọng lại tiếng thở đều đều, có lẽ hắn đã ngủ rất say. Cô thì vẫn tỉnh, vẫn luôn tỉnh.

Muốn hắn tin cô, phải có cách thể hiện trước mặt hắn. Phim giả tình thật, hay phim thật tình giả, cũng không có nhiều khác biệt. Giống như những tên gián điệp, là người xấu trong những kẻ tốt, hay là người tốt giữa những kẻ xấu, rốt cuộc không thể hiểu bản thân mình là ai, có điều thật ra, cả hai đều đúng cả.

Yêu hắn, hận hắn, đều là Hướng Phù Sinh.

Không cần phân biệt quá rõ, bởi đâu thể nào làm được. Điều cần thiết duy nhất là nhớ rõ mục tiêu của bản thân, vậy là đủ.

Nằm sấp trên ngực Lâm Sóc, Hướng Phù Sinh lặng lẽ lắng nghe nhịp đập trái tim hắn. Cô từ từ nhắm mắt, đặt tay lên eo hắn, cố xua tan những luồng suy nghĩ phức tạp. Cô thiếp đi.

Ngày hôm sau, khi Lâm Sóc tỉnh dậy, Hướng Phù Sinh vẫn cuộn tròn trong lòng hắn say ngủ. Nhìn khuôn mặt bình yên, dáng hình gầy nhỏ cong lưng nép bên mình, hắn không nhìn được cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

Nhìn lên nữa, hắn liền phì cười, dù thường ngày Hướng Phù Sinh là một cô gái rất chín chu lịch sự, nhưng tương ngũ thì thật gay go. Tắm chăn vốn đắp ngay ngắn trên cơ thể hai người đã bị cô đá ra lật ngang lộn ngược. Hắn chỉ khê động dậy đã bị chân cô đưa lên quặp chặt cứng.

Bất giác, hắn nhớ lại những ngày tháng ngọt ngào trước kia.

Ngày lễ tình nhân tại Mỹ năm đó, hắn phải về Hồng Kông xử lý một số công việc, lúc trở lại thấy cô đã ngồi trên sofa trong nhà từ lúc nào, tắm chăn lông dày quấn quanh người thành một bọc bông lớn, dưới chân còn đặt một thùng rác nhỏ, bên trong chập chững giấy.

Hắn rót trà, mang thuốc lên cho cô uống, không nhịn được trách cô sao không biết giữ gìn sức khỏe chút nào. Cô không biết điều lại còn chê hắn phiền hà.

Lúc ấy thật tức cười, bây giờ nghĩ lại, cũng có thể coi đó như một niềm hạnh phúc.

Hắn khẽ vén mấy lọn tóc rối lơ thơ trên trán cô, nhỏ tiếng thì thầm: “Em chẳng tiến bộ chút nào.”

Ba năm ở một mình, không ai giúp cô đắp lại tấm chăn, chắc là bị cảm nhiều lắm.

“Anh mới là người không có tiến bộ.” Hường Phù Sinh đột ngột mở mắt ra, nhìn hắn, ánh mắt lúng liếng.

Lâm Sóc hơi sững lại, ngậy người hỏi: “Em... em vừa nói gì?”

Hường Phù Sinh ngáp dài một cái đáp: “Em đói rồi.”

Lâm Sóc kéo cô lại gần, ngấm ngấm thật kỹ, rồi thông thả hỏi: “Hường Phù Sinh, em lại muốn thế nào?”

Hường Phù Sinh thu lại vẻ ngái ngủ, ngón tay gõ nhẹ lên môi hắn, cười nhạt: “Đã là mơ, sao không mơ lâu một chút?”

....O.....

Mặc một chiếc áo ngủ rộng rãi, Hường Phù Sinh bắt chéo chân nằm trên sofa, buồn chán nghịch điện thoại của Lâm Sóc. Trong điện thoại không có trò chơi, cũng không có sách điện tử, chỉ có hơn nghìn số điện thoại, hộp tin nhắn gần đầy ắp và dãy dài nhật ký cuộc gọi.

Trong không khí dậy lên mùi thịt hun khói cùng tiếng lộp bộp của trứng ốp, Hường Phù Sinh càng đói sôi lên.

“Lại ăn sáng nào.” Tiếng Lâm Sóc vọng ra. Hường Phù Sinh để điện thoại hẳn lại trên bàn, nhanh nhẹn đứng dậy.

Trên bàn đã bày xong thức ăn, thịt hun khói, trứng rán, thêm bánh mì Pháp cắt lát, một ly sữa tươi, bữa sáng kiểu thường thấy.

“Vẫn thế không đổi kiểu đi chút nào.” Hường Phù Sinh nhướn mày nhưng vẫn cứ ngồi xuống.

“Hai năm nay chẳng có ai đáng để tôi phải mất công như thế.” Lâm Sóc hơi hột lên tiếng, kéo ghế ngồi xuống đối diện với Hường Phù Sinh.

Hường Phù Sinh đang nhai bỗng dừng lại, nuốt miếng thức ăn xuống, ngược lên nhìn về phía đối diện.

Đôi tay cầm dao nĩa thoăn thoắt cắt thức ăn, ánh mắt hắn chỉ dán vào chiếc đĩa, hàng lông mi dày và dài, từ chỗ cô nhìn sang vừa đẹp tạo thành một đường cong hoàn hảo. Hắn làm bất cứ việc gì cũng vô cùng xuất thần, đến ngay cả việc ăn cũng vậy, yên lặng, không nhiều lời.

Đây là một điểm cô thích ở hắn, không dễ dàng để lộ sự sắc sảo của mình, cũng luôn biết cách che giấu cảm xúc. Cô cũng nể phục cả thủ đoạn lẫn sự độc ác nơi hắn. Chỉ không ngờ, hắn lại dùng những thủ đoạn ấy với mình.

Cô ngấm hần tới gần người khiến kẻ đối diện không nhịn được, buông dao nĩa xuống nhìn lại.

“Vừa nãy có ai kêu đói mãi, khiến tôi phải nhảy từ trên giường xuống lao vào bếp? Sao, bây giờ hết đói rồi ư?”

Đôi mắt hắn chăm chú như muốn nhìn thấu cô. Cũng đúng, giữa hai người họ đã rất lâu không thể bình yên bên nhau, giờ đây đối với người kia có chút cảnh giác cũng không có gì là lạ.

Hường Phù Sinh chống cằm hỏi: “Lâm Sóc, anh đang sợ à?”

“Sợ?”

“Đúng, anh có sợ tôi hủy đi sự nghiệp anh mất bao công sức gây dựng không?”

Lúc nói, cô khẽ nhắm mắt, trông như một con mèo lười, khác xa cô gái thường ngày tuy thỉnh thoảng nổi khùng nhưng bên trong hoạt bát lanh lợi.

Lâm Sóc nhếch môi: “Tôi vẫn nói câu đó, nếu em có giỏi thì cứ làm thử xem.”

“Vẫn cứ tự kiêu như thế.” Hướng Phù Sinh bĩu môi, cúi đầu ăn tiếp.

Lâm Sóc cười nhẹ, không nói thêm gì nữa.

Ăn xong bữa sáng muộn, ánh nắng bên ngoài đã trở nên gay gắt. Hướng Phù Sinh cùng Lâm Sóc dọn dẹp bát đĩa. Hai người có những kí ức không tốt lắm về nhà bếp. Cô nhớ có một lần ở bên hần trong nhà bếp, cô đập vỡ sạch những thứ có thể nhìn thấy, còn bị mảnh vụn đâm rướm máu.

Nhưng có lẽ những kí ức đau thương giữa hai người quá nhiều, giờ đây căn phòng bếp cũng không phải nơi quá cần tránh né. Ngược lại, cô còn rất thích bầu không khí yên tĩnh này.

“Hôm nay không tới công ty à?” Hướng Phù Sinh tắt máy rửa bát, hỏi.

“Không đi nữa.” Hần lắc đầu: “Mấy khi được mơ một giấc mơ đẹp, không thể lãng phí vì công việc được.”

Hướng Phù Sinh không nhận được phì cười, hàng lông mày giãn ra: “Nếu anh thật sự có thể bỏ qua công việc, chúng ta cũng không đến mức tới bước đường này.”

Im lặng giây lát, Lâm Sóc nắm lấy bàn tay đang để thông bên hông của Hướng Phù Sinh: “Tôi biết câu trả lời của anh là gì. Tôi không muốn nghe đâu.” Hần luồn những ngón tay mình vào làn tóc cô. Ánh mắt hần còn chút lưu luyến: “Tôi từng nói nhiều lời dối trá, cũng chẳng ngại nói thêm vài câu để làm vui lòng người khác. Nhưng Phù Sinh, mặc kệ em tin hay không, nhưng đối với em, tôi không muốn nói những lời đó nữa.”

Khóe môi Hướng Phù Sinh thoáng qua một nét cười. Ý của hần là, cho dù để hần chọn thêm lần nữa, giữa báo thù và cô, hần vẫn sẽ chọn như cũ. Dù câu trả lời này nằm trong dự liệu, nhưng lồng ngực cô vẫn thấy nhức nhối, rót cuộc mùi vị bị người ta ruồng bỏ chẳng dễ chịu chút nào.

“Tôi muốn ra ngoài tản nắng.” Hướng Phù Sinh buột miệng nói. Cô nghĩ hai bên có lẽ đều không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

“Vậy chúng ta ra ngoài tản bộ một lúc.”

Cô đáp một tiếng, hai người tự thay đồ rồi cùng xuống nhà. Ra khỏi thang máy, Lâm Sóc rất tự nhiên nắm lấy tay Hướng Phù Sinh, hai người sánh vai đi bộ ra công viên gần đó.

Bởi đúng vào giờ hành chính nên người đi lại trên phố không nhiều, tuy vậy con đường cũng muôn màu muôn vẻ. Hướng Phù Sinh ngẩng đầu nhìn trời, một màu xanh thẳm, khó mà tìm thấy một bóng mây. Một ngày nắng đẹp.

Không khí trong công viên rất đổi tươi mới. Chớm thu, lá rụng xào xạc, nhưng dưới ánh nắng ầm ập, không khí không đến nỗi ảm đạm. Lâm Sóc quay sang ngắm Hướng Phù Sinh. Dường như từ lúc trở về Hồng Kông, cô không có dịp nào ra ngoài dạo chơi, lúc này trông cô hào hứng vô cùng, ngẩng mặt hướng về phía mặt trời, khẽ nhắm mắt lại, khóe môi bất giác nhoẻn cười. Ánh mặt trời nóng hổi sưởi ấm gương mặt cô, khiến tâm trạng cô càng thêm phấn chấn.

Đã nhiều năm rồi hần không thấy cô như vậy, trong lòng gợn lên một nỗi niềm cũ kỹ, liền siết chặt bàn tay cô hơn một chút.

Cô chính là ánh sáng duy nhất thấp sáng cuộc sống tối tăm của hần.

“Có mang điện thoại không?” Hướng Phù Sinh đột ngột hỏi.

“Có.” Lâm Sóc sực tỉnh, rút điện thoại từ trong túi đưa cho cô.

Hướng Phù Sinh khởi động chế độ chụp ảnh, quay ống kính về phía mình: “Anh cúi xuống một chút.” Cô nín nủ vai hần.

“Em định làm gì?” Dù hỏi, hần vẫn nghe lời tiến sát lại gần bên cô.

“Chụp kiểu ảnh kỷ niệm, nào, cười một cái.” Hướng Phù Sinh nói, sau đó bấm nút chụp.

Một suy nghĩ lạ khẽ lướt qua đầu. Ngoài miệng hần hỏi: “Từ lúc nào em có sở thích này?”

Hương Phù Sinh cúi đầu chăm chú kiểm tra bức hình vừa chụp, cất lời: “Đột nhiên nghĩ ra thôi. Bạn đồng nghiệp trước đây của em rất thích chụp tự sướng, nói chung là bị tiêm nhiễm.” Cô lẩm bẩm thêm: “Hình như đặt máy hơi bị lệch, cả hai đều chỉ được có nửa khuôn mặt.”

Cô trả điện thoại lại cho hắn, Lâm Sóc liếc nhìn bức ảnh. Cả hai người trông cứ như bù nhìn, gương mặt cứng đờ.

“Trông ngốc quá.” Hắn bình luận, khoe miệng thoáng một cái nhếch mép.

“Chụp làm kỉ niệm thôi mà.” Hương Phù Sinh trả lời.

Bởi cô cũng không rõ, kết cục cuối cùng của hai người sẽ là gì. Dù vui hay buồn, cứ coi như chụp làm kỷ niệm đi, ít nhất giờ này phút này, hai người họ vẫn còn sánh bước bên nhau.

“Ra ghế đá ngồi một chút nhé?” Cô chỉ chiếc ghế sơn màu lục.

Lâm Sóc đồng ý, hai người liền đến ngồi xuống bên ghế. Hương Phù Sinh tức thì ngáp dài một cái, dựa đầu vào vai Lâm Sóc.

“Lại buồn ngủ rồi à?”

“Cho tôi tựa một chút.” Cô chỉ nói có thế. Hắn không hỏi nữa, đưa vai cho cô dựa, giang tay ôm lấy cánh tay cô.

Mặt trời chậm chậm lướt qua đỉnh đầu. Cô vẫn ngủ yên trong lòng hắn, đầu cúi xuống, thật bình yên. Dường như cô đang mơ một giấc mơ đẹp, gương mặt trông vô cùng nhẹ nhõm.

Lâm Sóc ngẩng nhìn vài ba đám mây vừa bay tới bên trời, thật muốn thời gian hãy dừng lại khoảnh khắc này.

Nhưng thời gian không thể ngừng trôi, giấc mộng dù thế nào cũng phải kết thúc.

Cô gái nằm trong lòng hắn đã tỉnh, không bằng vẻ ngái ngủ như trước, mà co quắp, bàn tay bấu chặt thắt lưng, vẻ mặt đau khổ cùng cực.

“Phù Sinh, sao thế?” Hắn nắm lấy vai cô, hỏi hộp lẩn lo lắng.

Trán Hương Phù Sinh toát mồ hôi lạnh, nói rất khó khăn: “Thuốc giảm đau... tôi cần thuốc giảm đau...”

Lâm Sóc lập tức ôm lấy cô: “Chúng ta tới bệnh viện ngay.”

Hương Phù Sinh lắc đầu, nắm chặt lấy vạt áo hắn: “Bệnh cũ thôi... uống thuốc giảm đau là đỡ liền.”

Hắn cúi đầu, ánh nhìn rất quyết liệt. Cô vẫn kiên định gật đầu.

Về tới nhà, Lâm Sóc vốn định đi lục tìm thuốc, Hương Phù Sinh liền nói trong túi của cô có sẵn. Lâm Sóc trước đó thậm chí không hề phát hiện cô mang thứ thuốc đó bên mình. Hương Phù Sinh còn nhờ Lâm Sóc lấy ra từ trong túi mình một thứ khác, đó là băng vệ sinh.

Lâm Sóc về cơ bản hiểu ra lai lịch cơn đau bất ngờ này, nhưng lại nảy sinh một nghi vấn mới. Trong ấn tượng của hắn, kinh nguyệt của cô từ trước tới nay rất ổn định, chưa từng đau tới mức như hôm nay. Cái “bệnh cũ” mà cô nói, từ đâu mà ra?

Đợi cho Hương Phù Sinh uống thuốc, thay quần áo ngủ xong, Lâm Sóc liền dìu cô về phòng nằm. Hắn ngồi, bên giường trông chừng, sắc mặt cô lúc này thật thảm hại, nhưng lại quay mặt đi không nhìn hắn.

“Em biết anh định hỏi gì.” Hắn lên tiếng, trong giọng nói toát lên vài phần lạnh lẽo. “Sau khi em trốn khỏi viện, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Hương Phù Sinh nghiêng chặt răng, bụng dưới lại dậy từng cơn đau. Cô không chịu quay đầu lại. Trong tim, một cơn đau khác dữ dội hơn bội phần đang lan tỏa.

“Lần trước em nói, thậm chí em còn vì tôi mà đi phá, phá cái gì?” Lâm Sóc giữ lấy cằm Hương Phù Sinh, ép cô phải quay lại. “Nói anh biết, Phù Sinh, em giấu tôi chuyện gì?”

“Anh nghĩ tôi giấu anh chuyện gì?” Giọng nói cô yếu ớt, ánh mắt như phủ một lớp sương mờ: “Có phải anh nghĩ, chúng ta đã từng có một đứa con, còn tôi, có phải vì muốn trả thù mà đã phá đi cái thai ấy?”

9. Chương 9: Chương 9

Đây có phải là sự thật?

Hương Phù Sinh nhủ thầm câu hỏi ấy trong đầu. Sự thật, hai chữ này còn có ý nghĩa trong câu chuyện giữa họ ư?

Hương Phù Sinh nhìn thẳng vào Lâm Sóc. Đôi môi trắng bệch khẽ nhoén một nụ cười khinh bạc: “Đúng, chúng ta từng có một đứa con. Nhưng cũng chỉ là đã từng.”

“Hương Phù Sinh!” Lâm Sóc trợn mắt, gắng hết sức kiềm chế nhưng sự u uất nặng nề tới mức dường như muốn bóp chết Hương Phù Sinh tức khắc: “Cô sao lại độc ác đến thế?!”

Hương Phù Sinh cắn chặt răng, ghì lại cơn đau nhói buốt, cố giữ nụ cười: “Lâm Sóc, cuối cùng anh cũng biết đau rồi sao? Nói để anh biết, hại chết đứa nhỏ, cả tôi và anh đều có phần!”

Giọng nói của cô không lớn lắm, nhưng vang vọng hồi lâu trong phòng. Lâm Sóc nhìn cô chăm chăm, ngăn ngừa cúi xuống, kéo cô lại gần. Hắn thở một cách nặng nề: “Hương Phù Sinh, cô giỏi lắm! Tự làm hại mình để khiến tôi phải đau đớn ư? Cô điên rồi!”

“Phải, tôi điên từ lâu rồi, cả Hồng Kông này đều biết, tôi phát rồ vì anh. Tôi giết đứa con của anh, bắt anh phải hối hận! Bắt anh phải đau đớn! Câu trả lời này anh hài lòng chưa?”

Bàn tay Lâm Sóc siết chặt chiếc ga trải giường. Hắn đột nhiên đứng dậy, gạt đổ hết những đồ vật trang trí trên đầu giường xuống đất. Ngọn đèn ngủ rơi xuống vỡ tan, phát ra âm thanh ghê người.

Hắn không nói gì nữa, quay người bước nhanh khỏi phòng, để lại một đồng ngỗng ngang trên mặt đất.

Hương Phù Sinh thu lại ánh nhìn, ngăn ngừa trông lên trần nhà, sức lực toàn thân trong phút chốc như bị rút cạn, chỉ còn cơn đau từng hồi từng hồi ập tới nhấn chìm cô xuống.

Cô chưa từng nghĩ sẽ nói với hắn chuyện đứa bé, bởi cô không thể chịu được mỗi khi nghĩ về nỗi đau ấy.

Tất cả do hắn mà nên, vậy mà giờ đây, hắn nói cô độc ác, cô điên cuồng.

Trong căn phòng im lặng chết chóc đột nhiên vang lên một tràng cười. Cô đưa tay bịt kín hai mắt, cười gượng gạo.

Những kí ức, hết chuyện này tới chuyện khác lần lượt vén màn. Hương Phù Sinh càng cười càng dữ dội.

Lâm Sóc rất giỏi che giấu mọi chuyện. Hương Phù Sinh bị hắn bịt mắt suốt bao năm nay, tới tận khi bà Ngu Diễm qua đời, tất cả hình hài tảng băng sự thật mới dần trôi lên mặt nước.

Trong câu chuyện này, hắn đã sắp đặt mọi thứ một cách tinh vi khiến cô phải thất bại thảm hại.

Hương Phù Sinh nhớ rất rõ, mẹ cô mất vào một ngày đầu hạ, thời tiết đã thoảng hơi nóng bức. Sắp tốt nghiệp, công việc bài vở rất bận, nhưng trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, tình trạng hoàn thành khóa luận của cô không mấy khả quan.

Bề ngoài, cô là vợ sắp cưới của Hạ Thiệu Phong, nhưng cô và Lâm Sóc vẫn chưa thực sự đoạn tuyệt quan hệ. Hắn thường tới trường thăm nom, đưa đón, giúp cô giải quyết một số việc vặt. Có điều sau khi bà Ngu Diễm mất, Lâm Sóc đột nhiên mất tâm mất tích suốt mấy ngày. Hương Phù Sinh đang lúc đau đớn cùng cực, lại bận chuyện hậu sự của mẹ, cũng không có thời gian để ý tới.

Ngoài Hương Phù Sinh, sự ra đi của bà Ngu Diễm đối với ông Hương Hằng cũng là một đả kích to lớn. Mặc dù năm đó bệnh của bà tái phát nhiều lần, ông là người hiểu rõ hơn ai hết, bà có thể ra đi bất cứ lúc nào. Nhưng nói cho cùng, ông đã cưng chiều bà cả một đời.

Suốt mấy ngày đêm ông không ngủ, người gầy rộc đi.

Người cha vĩ đại trong mắt Hướng Phù Sinh lúc ấy dường như cũng lúng túng y như cô vậy.

Ảnh hưởng từ cái chết của bà Ngu Diễm không chỉ có thế. Khi còn sống, mặc dù không nhúng tay vào việc làm ăn, nhưng bà nắm giữ không ít cổ phần của nhiều công ty. Bà mất đi, giá cổ phiếu của các công ty này bị ảnh hưởng không nhỏ. Ông Hướng Hằng không thể không gồng mình để giải quyết những rắc rối ấy.

Đó là khoảng thời gian nhà họ Hướng yên tĩnh khủng khiếp, không còn những tiếng cười như trước. Bạn bè gọi đi chơi, Hướng Phù Sinh đều từ chối, chỉ cắm đầu vào tập luận văn, cố quên đi nỗi buồn. Ông Hướng Hằng rất hiếm khi ở nhà, hai cha con ít có cơ hội ăn cùng một bàn. Không có bà Ngu Diễm làm chất kết dính, cả gia đình bỗng dưng tiêu tán.

Hướng Phù Sinh tưởng rằng, thứ hai cha con họ cần chỉ là thời gian. Ngày qua ngày, thời gian lâu dần, con đường phía trước thế nào cũng mở ra một lối thoát

Thế nhưng, sự việc không đi theo hướng mà cô mong muốn.

Trong vụ chuyển nhượng một công ty con nằm trong cơ cấu Lợi Hằng, đối tác bên ngoài bàn chuyện mua bán, nhưng thực tế muốn lợi dụng thời cơ thu mua để điều tra tình hình tài chính nội bộ của công ty con, muốn gỡ trò để chiếm lợi.

Không còn cách nào khác, ông Hướng đành thí tốt để giữ hậu, đem tài sản tư hữu có giá trị của công ty con rao bán, khiến phía đối tác từ bỏ ý định thu mua. Dù thành công nhưng công ty con cũng trở thành chiếc hũ rỗng, giá cổ phiếu của Lợi Hằng theo đó sụt giảm.

Rất may Lợi Hằng có nền tảng vững chắc, mới chỉ như thế chưa đủ lật đổ cả một tập đoàn lớn mạnh. Hướng hồ ông Hướng Hằng trước nay là người không dễ đánh lừa, ông cho người điều tra công ty đối tác, qua vài lần quanh co, cuối cùng tìm ra công ty đứng phía sau. Đó là một công ty Indonesia, ông chủ ẩn mình sau bức màn không ai khác, chính là Lâm Sóc.

Ông Hướng Hằng mang chuyện này ra nói với Hướng Phù Sinh. Cô lúc này vẫn còn đắm chìm trong nỗi đau mất mẹ, mất một thời gian không liên lạc gì với Lâm Sóc. Ban đầu cô không tin, muốn gọi điện cho Lâm Sóc hỏi rõ ràng. Hắn yêu cô như vậy, nhất định sẽ không lừa cô.

Cô gọi, gọi, gọi. Đầu dây bên kia chỉ có tiếng hộp thư tự động trả lời. Một ngày, hai ngày, cô dần trở nên hoảng hốt. Cô tới công ty tìm gặp nhưng hắn đã cho dời nơi làm việc đi chỗ khác.

Đây đâu phải lần đầu cô tới công ty hắn. Thi thoảng cô vẫn tới đó hẹn hắn đi ăn. Nhưng lần đó, cô bị bảo vệ giữ lại ngoài cửa, dù thế nào cũng không cho vào. Cô cảm thấy thật vô lý, tranh cãi một hồi, tới khi vào được bên trong, lại bị kẹt ở đại sảnh. Cô chầu chực hết lần này tới lần khác, nhưng lần nào cũng bị ngăn cản.

Hắn không chịu gặp cô, không một lời giải thích, không một lý do.

Tất cả mọi thứ dường như ngầm mách bảo cô rằng, lời cha nói là sự thật.

Nhưng làm sao cô có thể tin đó là sự thật? Cô đã trao cho hắn tất cả con người mình... Những thân mật đó, chẳng lẽ đều là giả ư?

Cô không ngừng nói với mình, phải bình tĩnh. Cô nghĩ ra biết bao lý do để tự thanh minh cho hắn.

Cô đã mơ mãi giấc mơ hoang đường nức cười ấy, đến tận ngày cô gặp Lâm Sóc ở văn phòng Lợi Hằng, tận mắt xem đoạn clip ân ái của cô và Lâm Sóc từ máy tính cha mình.

Khoảnh khắc ấy, cô giống như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, trời đất như đổ sụp quanh chân.

Cô nghe không rõ Lâm Sóc và cha nói với nhau những gì, thậm chí không còn đủ sức đứng vững.

Cô không thể nghĩ thêm gì nữa, nghĩ xem bản thân rốt cuộc đã phạm tội nghiệt gì, nghĩ xem người tình tưởng như yêu thương nhất đang đứng trước mặt mình thực ra là loại người nào đây?

Khi cha ngã xuống ngay trước mắt Hướng Phù Sinh mới sực tỉnh. Cô hoảng hốt thét lên, mong hắn giúp đỡ, nhưng hắn chỉ nói với cô một câu, hắn lực bất tòng tâm.

Hắn dùng ánh mắt lạnh lẽo cúi xuống nhìn cô, lúc đó đang sợ hãi và đầy thảm hại.

Trái tim cô trong chốc lát bị đâm xuyên một nhát dao tàn nhẫn.

Cô chợt hiểu, hóa ra tất cả mọi yêu thương chỉ là giả tạo, hóa ra, hẳn đã sớm có mưu đồ, hóa ra, cô là món đồ chơi trong tay hắn.

Xe cứu thương tới, cha được đưa vào bệnh viện. Cô ngồi trên băng ghế dài trước phòng cấp cứu rất lâu. Cô cứ nghĩ mọi chuyện sẽ giống như trong các bộ phim truyền hình, cứ kiên trì chờ đợi, thế nào mọi việc cũng trở lại bình an.

Nhưng khi bác sỹ bước ra từ phòng cấp cứu, họ lại nói với cô rằng: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Do bệnh tim bộc phát, cha mất đột ngột, không trấn trối lại điều gì. Hướng Phù Sinh gắng sức nhớ lại, sự nhận ra câu nói cuối cùng ông nói với mình chính là: “Tôi đã nuôi dạy ra một đứa con gái ngoan thế này sao? Bị người ta lừa tới nước này mà vẫn không chịu tỉnh ngộ.”

Mọi thứ tới quá nhanh, chúng giáng thẳng vào cô không khoan nhượng.

Hôm đó cô ngồi bệt trên sàn gạch trắng bệnh viện, rất lâu không thể đứng lên. Cô cảm thấy đất trời như mất đi mọi màu sắc, chẳng còn ranh giới ngày đêm nữa. Tới khi Hạ Thiệu Phong và bà Dương Uyển Đình đến bệnh viện, dưới sự giúp đỡ của họ, cô mới đỡ dần đứng dậy làm nốt thủ tục.

Mới nửa mùa hạ trôi qua, cô đã phải tiễn đưa cả cha lẫn mẹ. Kể từ ấy dưới bầu trời bao la này, cô không còn chỗ dựa nào nữa.

Cô không có nhiều thời gian để hồi phục, bởi sự ra đi của ông Hướng Hằng dẫn tới cổ phiếu Lợi Hằng rớt giá nghiêm trọng. Chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị để trống, các cổ đông đứng ngồi không yên. Trước mắt Hướng Phù Sinh không chỉ là chuyện liên quan đến Lợi Hằng, mà còn là sự sinh tử tồn vong của nhà họ Hướng.

Hướng Phù Sinh là người thừa kế toàn bộ tài sản của ông Hướng Hằng, nhưng không ai tin một cô bé vừa tốt nghiệp đại học có đủ bản lĩnh để chủ trì đại cục. Có điều, Hướng Phù Sinh và Hạ Thiệu Phong có hôn ước, thế lực nhà họ Hạ đứng sau, chưa ai dám có động thái liều lĩnh. Hướng Phù Sinh nhận trách nhiệm của một vị chủ tịch, có thể sẽ khiến Lợi Hằng phải trải qua một thời kỳ chuyển giao đầy khó khăn.

Trong suốt thời gian này, Hướng Phù Sinh không hề trông thấy Lâm Sóc. Cô có thể đứng vững không ngã xuống đã là gắng gượng đến cực hạn. Nhưng Lâm Sóc, hẳn không để cô có cơ hội góc đầu dây.

Vào ngày an táng ông Hướng Hằng, một tin tức bất chợt bùng lên dữ dội trên các phương tiện truyền thông: Hướng Phù Sinh và Lâm Sóc từ lâu đã có tư tình, cầm chừng lên đầu Hạ Thiệu Phong.

Chứng cứ kèm theo chính là những bức ảnh thân mật của hai người ngày trước.

Tất cả sự tôn nghiêm mà một tang lễ cần có đều bị phá tan tành, phóng viên các báo bu đầy bên ngoài khu vực làm lễ. Cửa kính ô tô mà Hướng Phù Sinh ngồi bị đập vỡ, dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, cô phải rất cố gắng mới vào được bên trong.

Vừa đặt chân vào tới nơi, cô liền trông thấy Lâm Sóc giữa đám đông quan khách tới viếng.

Hai tay hắn đút trong túi quần, nhìn cô từ xa, vẫn đôi mắt ẩn hiện nụ cười mà cô đã từng mê đắm.

Cô không tìm được phát run, chỉ hận không giết chết hắn ngay được.

Hắn điềm nhiên bước tới, kề sát tai cô, nói bằng giọng nhẹ nhàng:

“Xin đừng quá đau buồn.”

Đó là lần đầu tiên sau khi cha qua đời, Hướng Phù Sinh gặp hắn.

Cô đứng yên, gồng hết sức thẳng lưng, nén chặt cơn giận, thầm cảm thấy may mắn vì vẫn còn một cặp kính đen che đi khuôn mặt tiêu tụy, khiến mình trông không quá thảm hại.

“Cút đi!” Cô hít một hơi thật sâu, mãi mới thốt lên lời.

“Cút đi?” Lâm Sóc khẽ cười ra tiếng. “Phù Sinh, em có biết không, tôi đợi ngày này rất lâu rồi. Phải tận mắt trông thấy ngài chủ tịch nhập thổ tôi mới đi.”

Hương Phù Sinh nắm tay lại thật chặt: “Lâm Sóc, anh có nghĩ cho tôi không, dù chỉ một chút?”

“Có, dĩ nhiên là có.” Hấn thối cười, nhưng khoe miệng vẫn nhếch lên tàn nhẫn. “Nếu không, việc gì tôi phải xuất hiện ở đây, em nghĩ có phải không?”

Từng chữ từng chữ hấn thốt ra giống như cây kim đâm vào trái tim sớm đã đầy vết thương của Hương Phù Sinh.

“Tại sao lại thế?” Cô ngẩng đầu lên, nhìn hấn qua cặp kính râm, cố tìm kiếm một nguyên do dù chẳng còn nhiều ý nghĩa: “Tại sao phải làm như vậy?”

“Thà ta phụ cả thiên hạ, còn hơn để cả thiên hạ phụ ta.” Hấn thản nhiên. Nhưng đó là một mạng người! Một gia đình đã vì hấn mà tan nát, một cô gái đã dốc lòng yêu hấn đến thế...

Hương Phù Sinh vùng tay lên liền bị hấn nhanh hơn tóm được. Cánh tay đàn ông quá mạnh, Hương Phù Sinh không thể nào thoát ra, chỉ đành trơ mắt nhìn hấn cười đắc thắng.

Bao nhiêu phần nộ, bao nhiêu ai oán nén chặt nơi đáy lòng những ngày qua đột nhiên bùng phát, Hương Phù Sinh gần như phát điên, lao vào hấn quát lớn: “Lâm Sóc! Bỏ tay ra! Anh rút cho tôi! Thế nào cũng có ngày anh chịu quả báo!”

Cô thuận thế đưa cánh tay kia lên đẩy, lại bị hấn tóm lấy lần nữa. Lâm Sóc nhoẻn một nụ cười nửa miệng: “Em mắng thì mắng to thêm chút nữa. Tốt nhất là để tất cả khách đến viếng đều thấy, em chẳng qua là một con điên.”

Hương Phù Sinh nghe xong, mau chóng nín lặng, quả nhiên thấy những khách khứa gần đó đều lữ lượt quay lại nhìn mình.

Lòng cô trầm xuống, cảm giác mỗi một không ngừng lan ra. Hấn vẫn dễ dàng điều khiển cảm xúc của cô như trước, chỉ vài ba câu đã có thể làm cô tức điên.

“Thật ra để họ chứng kiến càng tốt, tiếp theo tôi đang muốn mượn họ làm chứng.”

Lâm Sóc đột ngột siết mạnh tay, kéo cô vào lòng, giật cặp kính đen ra, cúi xuống hôn riết lấy cô.

Nếu gọi đó là hôn, chi bằng gọi là uy hiếp. Hấn ngấu nghiến bờ môi cô, chẳng còn chút nồng nàn hay trân trọng, cánh tay ôm eo cô như một chiếc kim siết chặt. Sau một thoáng hoảng hốt, cô lấy hết sức bình sinh định đẩy hấn, định cắn hấn, nhưng Lâm Sóc đã buông tay sớm hơn.

Hấn không phải muốn hôn cô, mà chỉ muốn những người có mặt đều biết Hương Phù Sinh thật sự có qua lại với Lâm Sóc, thật sự bôi tro trát trấu vào thể diện nhà họ Hạ. Hấn đẩy cô và nhà họ Hạ về hai phía đầu sóng ngọn gió, mục đích cuối cùng là khiến nhà họ Hạ hủy hôn.

Hương Phù Sinh hận, hận bản thân trước đây quá ngu ngốc không biết cảnh giác, càng hận sao lúc này lại nhìn thấu dã tâm của hấn đến thế.

Ván cờ này ngay từ lúc bắt đầu cô đã chịu thất thế, giờ đây dù có cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp được nữa. Quả nhiên, Hương Phù Sinh bắt gặp ánh mắt của bà Dương Uyển Đình. Thấy cô nhìn lại, bà chỉ lạnh lùng quay đi.

Hạ Thiệu Phong đứng cạnh mẹ, biểu cảm trên mặt càng phức tạp gấp nhiều lần.

Mượn rồi. Hương Phù Sinh biết tất cả đã mượn.

“Hay là đeo kính lại đi, mắt em sưng như hạt hạnh đào ấy.” Lâm Sóc lại đổi giọng dịu dàng, cẩn thận đeo lại kính cho cô, tiện tay ôm cô vào lòng, kéo về phía đám đông.

Bước chân cô loạng choạng. Những ánh mắt hoặc xem thường hoặc thương hại như những lưỡi dao đang từng xéo cô từng chút một.

Lâm Sóc dường như cảm nhận được, ôm cô chặt hơn, hấn kề sát bên tai cô cảnh tỉnh: “Nếu như bây giờ em vùng ra, sợ rằng cha em hôm nay chẳng thể nhập thổ được.”

Cô cắn chặt môi dưới, chặt đến nỗi sắp bật máu. Bàn tay cô nắm lại, móng tay găm sâu vào da thịt. Cô sẽ không nổi giận thêm lần nữa.

Buổi lễ diễn ra theo đúng trình tự: Đọc diếu văn, hạ táng, bạn bè thân thiết tới đặt vòng hoa, sau đó là lấp đất. Cả quá trình đó, Lâm Sóc luôn đứng bên Hường Phù Sinh. Cô không hề khóc, chỉ lặng người đi.

Duy nhất lúc rải hoa hồng trắng, đáng lẽ chỉ cần quỳ, nhưng Hường Phù Sinh lại ngã khuỵu, gần như ngồi bệt xuống đất. Lâm Sóc rất tổn sức mới dìu cô đứng dậy được. Cô không đẩy hẳn ra, nhưng ánh mắt chỉ dán vào tấm bia mộ.

Hường Phù Sinh từng tưởng rằng, mình và Lâm Sóc sẽ có chung một tương lai. Vậy mà giờ phút này, Hường Phù Sinh thậm chí còn không biết tương lai mình ở đâu.

Cô đã ngây thơ cho rằng, sự tàn nhẫn của Lâm Sóc có một giới hạn nào đó. Sau này, hẳn ngược lại phá tan hết giới hạn này tới giới hạn khác, ép cô không còn đường lui.

Ba ngày sau đám tang, nhà họ Hạ tuyên bố hủy hôn. Tin ấy Hường Phù Sinh không được nghe từ miệng bà Uyển Đình hay Hạ Thiệu Phong, mà đọc được trên báo.

Phải, nhà họ Hạ không nói với cô, mà trực tiếp công bố với báo giới.

Hường Phù Sinh từ một đại tiểu thư danh giá cao sang, chớp mắt trở thành chiếc giày rách mà cả Hồng Kông đều biết đến.

Báo chí dùng giọng điệu lâm li bi đát để tường thuật lại mọi chuyện. Cô bị đem ra chà đạp không thương tiếc. Câu chuyện vốn đã không vẻ vang gì lại càng bị bôi nhọ thảm hại...

Hường Phù Sinh nhốt mình trong nhà suốt một tuần, không làm gì hết, chỉ ngấm mắt trời mọc rồi lặn.

Cổ phiếu công ty xuống giá hết lần này tới lần khác, di động của Hường Phù Sinh reo đến muốn nổ tung. Các cổ đông nhao nhao đòi mở cuộc họp, mục đích bên trong chẳng qua muốn cô biết điều lui về hậu trường, hoặc bán cổ phần mà cứu lấy Lợi Hằng.

Hường Phù Sinh mặc dù đã sức cùng lực kiệt nhưng Lợi Hằng là thứ duy nhất cha để lại, cho dù có phải thỏa hiệp, cô cũng không thể để Lợi Hằng rơi vào nguy khốn.

Cô nén lại đau thương, ăn mặc chỉnh tề tới dự cuộc họp cổ đông. Mở cửa phòng họp, cô trông thấy Lâm Sóc đang ngồi trên chiếc ghế mà trước đây cha vẫn ngồi, chống cằm an nhiên ngắm nhìn vẻ mặt thảng thốt của mình.

“Ai nói cho tôi biết, tại sao kẻ dùng thủ đoạn bỉ ổi thu mua công ty con, hại chết chủ tịch lại có quyền ngồi ở đây?” Giọng nói cô không lớn, nhưng rành rọt từng chữ một.

Lâm Sóc không đáp, một cổ đông ngồi bên cất tiếng: “Lần trước chúng tôi đã đề nghị cô Hường tới dự đại hội cổ đông, cô không tới, hội nghị lần đó đã thông qua việc ông Lâm được phép tham dự cuộc họp cổ đông rồi.”

“Hắn lấy đâu ra nhiều cổ phần như vậy, lại dựa vào cái gì mà dám ngồi ghế chủ tịch?” Hường Phù Sinh cao giọng.

Lâm Sóc ung dung cất tiếng: “Cô Hường, có phải vì cha mới mất, cô chịu đả kích quá lớn nên đầu óc trở nên lẫn lộn rồi? Lợi Hằng là một công ty cổ phần, dĩ nhiên thu mua cổ phiếu không phải chuyện gì khó.”

“Lâm Sóc, đừng cố thử thách lòng kiên nhẫn của tôi!” Đầu Hường Phù Sinh nóng ran, cô ném túi xách sang một bên, gây ra một âm thanh khá lớn.

“Em nên chú ý kiểm chế mình, đang trong cuộc họp đây.” Lâm Sóc cười nhạt, tỏ vẻ nhắc nhở một cách thiện chí.

“Nhất định phải làm đến nước này ư? Anh nhất định phải nhìn thấy tôi chết mới hài lòng?” Hường Phù Sinh vừa hỏi dồn vừa bước tới trước mặt Lâm Sóc.

“Là ai nói yêu tôi, rồi lại đâm sau lưng tôi? Là ai?” Cô giơ tay, hung hãn đẩy hẳn một cái.

Bàn tay Lâm Sóc giữ chặt mép bàn, trong khoảnh khắc mắt hắn tối lại. Hắn đột ngột đứng dậy. “Hương Phù Sinh, cô quyết tâm làm âm lên phải không?”

Hương Phù Sinh khom người, đẩy mạnh chiếc ghế cả hội trường vang vọng một âm thanh ghê rợn.

“Lâm Sóc, có giỏi thì hôm nay anh giết tôi đi! Nếu không, sớm muộn cũng có một ngày tôi giết chết anh!” Hương Phù Sinh chỉ tay vào mặt hắn nói.

Lâm Sóc nắm chặt bàn tay cô, cười nhạt: “Sao? Cô tưởng tôi không dám ư?” Hắn xô mạnh cô qua một bên, cả người cô đập mạnh vào mép bàn, sống lưng va phải chân ghế, đau ê ẩm.

“Nhưng thật đáng tiếc, tôi không chấp người thần kinh không bình thường.”

“Anh nói ai thần kinh không bình thường?”

“Tất cả những người ngồi đây đều trông thấy, cô làm loạn vô lý, đảo lộn thị phi, gào thét âm ỉ, chẳng lẽ còn không phải là thần kinh không bình thường?”

Lâm Sóc khoanh tay, cúi xuống nhìn cô.

“Tôi sẽ kiện anh tội phỉ báng.”

“Kiện đi. Tôi cũng đang muốn tìm người giúp cô làm một tờ xác nhận bệnh án.”

Lâm Sóc là con cáo già, còn Hương Phù Sinh đã chẳng còn sức lực mà đáp trả. Từng cơn đau buốt sau lưng chạy lên não, còn trước mắt toàn những nụ cười khinh bạc của đám cổ đông. Cuồng nộ, hối lỗi, lo lắng, tuyệt vọng... Những cảm xúc tiêu cực bủa vây, nhấn chìm cô xuống đáy sâu bóng tối. Cô cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm.

Có lẽ đã tới giới hạn rồi. Cô không còn gắng gượng thêm được nữa, cứ thế chậm chậm gục xuống, mất đi tri giác.

10. Chương 10: Chương 10

Trong bóng tối, Hương Phù Sinh bị những tiếng cười chế nhạo bao vây, dưới chân là một vùng bùn không đáy. Cô ngẩng lên, dường như trên đỉnh đầu có ánh sáng, cô đưa tay với, đột nhiên bị ngàn vạn cánh tay níu lấy.

Những cánh tay kéo cô lún sâu xuống bùn. Cô không ngừng chìm xuống, tiến gần tới cái chết.

Lớp bùn đặc quánh liên tục dâng lên, từ mắt cá tới đầu gối, rồi tràn qua bả vai lúc nào không hay.

Cô vùng vẫy nhưng không thể động dậy, đành giương mắt nhìn thứ chất lỏng đặc quánh đó dần nhấn chìm mình. Bùn tràn qua mũi, khiến cô nghẹt thở.

Hét lên một tiếng kinh hãi, cô ngồi bật dậy, mở choàng mắt, nhìn thấy những vật dụng quen thuộc trong phòng mới dần dần hoàn hồn. Lưng cô ướt đầm mồ hôi, trái tim còn buốt đau vì nỗi sợ.

“Tĩnh rồi à?” Một giọng đàn ông đập tan bầu không gian tĩnh lặng trong phòng.

Hương Phù Sinh đỡ đầu quay lại nhìn. Hắn ở đó, vắt chân chữ ngũ ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào cô. Sau đôi mắt ấy ẩn chứa những tâm tư mà cô không thể đoán được.

“Ai cho phép anh vào đây? Đây là nhà tôi, cút ra mau!” Hương Phù Sinh chỉ ra cửa quát.

Lâm Sóc chẳng hề có ý định đứng dậy, cứ nhìn cô như nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Thấy hắn không chịu đi, Hương Phù Sinh tung chăn xuống giường định túm lấy hắn, nhưng đôi chân vừa chạm đất liền mềm nhũn. Lâm Sóc nhanh chân chạy tới đỡ cô dậy. Cũng đôi bàn tay ấy, trước đây đã từng mang tới bình yên, thì nay lại khiến cô rùng mình.

“Vẫn cứ liều mạng như thế.” Lâm Sóc lắc đầu, giọng nói dịu dàng vô biên. “Em thế này cần có một người ở lại chăm sóc mới được.”

Hương Phù Sinh xô hẳn ra, lùi lại một bước. Cô chợt chú ý tới đầu gối của mình. Do sàn phòng họp không trải thảm, nên cú ngã đã để lại một vết bầm xanh tím, sau thất lưng cô cũng còn âm ỉ đau.

“Tôi không cần anh ở đây giả mèò khóc chuột! Nếu anh không ra, tôi báo cảnh sát đấy!”

Lâm Sóc nhếch môi nói: “Tôi không đến đây để tỏ vẻ từ bi, tôi tới để bàn công việc. Em đã tỉnh, có lẽ nên nói chuyện với bác sỹ kiểm định lại thần kinh một chút.”

“Anh nói cái gì?”

“Tôi đã mời một bác sỹ kiểm định thần kinh cho em.”

Lâm Sóc bước một bước về phía Hương Phù Sinh, rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Hẳn khe vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô, vô tình chạm phải vết thương do cuộc xô xát hôm nọ.

“Đừng sợ, cho dù kết quả có ra sao, tôi cũng sẽ không rời xa em.”

Hương Phù Sinh đột nhiên rùng mình, giọng cô hơi lạc đi: “Anh không có quyền làm như vậy. Tôi sẽ gọi luật sư.”

“Luật sư?” Lâm Sóc cười nhạt hạ giọng thì thầm vào tai Hương Phù Sinh: “Em thấy, nếu luật sư của em biết được đối thủ của anh ta là luật sư lừng danh Lê Chí Thành, liệu anh ta có xuất hiện?”

“Lâm Sóc, anh...” Một nỗi tuyệt vọng chậm chạp thôn tính trái tim Hương Phù Sinh. Hẳn thật sự ngăn chặn tất cả mọi đường xoay sở của cô.

“Tôi nói rồi, không cần phải sợ, Phù Sinh. Làm theo lời tôi nói, tôi sẽ không bạc đãi em đâu. Hiểu không?”

Hắn bọc kín sự độc ác của mình trong một lớp mặt đường. Cười đó, rồi lạnh lùng đẩy cô vào máy chém, hết lần này tới lần khác.

Báo cáo kết quả kiểm định đã có, chẩn đoán cô mắc chứng cáu giận do áp lực quá độ, một bệnh lí mà người bệnh có biểu hiện đặc trưng là phát tiết tình cảm cao độ hoặc sụt giảm cảm xúc đột ngột thất thường. Bác sỹ đề nghị nhập viện điều trị.

Tin tức mau chóng lan truyền. Với những hành vi kích động của Hương Phù Sinh tại cuộc họp hội đồng quản trị, một kết quả chẩn đoán như vậy khiến giới truyền thông không quá nghi ngờ. Một cô gái đang đau đớn vì mất cả cha lẫn mẹ, lại bị từ hôn, bị tung ảnh thân mật với người đàn ông khác, chắc chắn đã chịu một dả kích rất lớn, cho dù thần trí trở nên không còn minh mẫn cũng là bình thường.

Lại thêm người đứng sau lưng đưa đẩy, dư luận xuất hiện một luồng ý kiến mạnh mẽ, người thờ ơ, người sùng sốt, nhưng ai cũng nói Hương Phù Sinh phát điên rồi.

Những tai ương và đau khổ đến với cô, qua miệng kẻ khác, chẳng qua chỉ là câu chuyện làm quà khi trà dư tửu hậu, nói xong rồi thôi, ai về việc nấy. Nỗi đau thật sự, chỉ mình cô gánh chịu.

Hương Phù Sinh không cảm thấy kinh ngạc với kết quả chẩn đoán, cô hiểu bản thân mình lúc này rất hận, rất kích động, rất đau, rất cần nơi phát tiết để tìm ình một lí do tiếp tục tồn tại. Nhưng cô cũng hiểu rõ, mình không hề điên.

Có điều, Lâm Sóc muốn cô làm một kẻ điên, cô không cách nào trốn thoát khỏi danh phận đó.

Cô không có khả năng bác bỏ, bởi chẳng ai tin lời một người điên.

Hội đồng quản trị bức bách Hương Phù Sinh từ chức chủ tịch, còn Lâm Sóc thì tới đặt trước mặt cô một tờ giấy ủy thác và một cây bút. Hẳn muốn cô ủy nhiệm toàn bộ cổ phần của mình cho hắn quản lý.

Thế gian luôn tồn tại những điều không công bằng và hoang đường như vậy, Hương Phù Sinh từng nhờ vào quyền lực và tài trí của cha mà đứng ở vị trí cao trong xã hội, tránh khỏi những bất công thường gặp của những kẻ yếu. Còn lúc này đây, cô đã thành hòn đất bên đường, đành phải đối diện với hiện thực tàn khốc, với một vận mệnh hoang đường.

Cô cầm cây bút trên tay, chần chừ hồi lâu. Không phải bởi nội dung của văn kiện, mà chỉ bởi cây bút. Thân bút màu đen, không trang trí nhiều hoa văn phức tạp. Cây bút này, chính nó sẽ quyết định con đường tương lai của cô khó khăn thế nào.

“Luật sư vừa mang tới, ký đi.” Hấn đứng bên, nói bằng ngữ điệu không nhanh cũng không chậm. Có lẽ vị thế của kẻ thắng là như vậy, ở trên cao nhìn xuống, tự tin nắm thế thượng phong.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn hấn uất hận. Cô ném cây bút, đứng dậy đi tới, giơ tờ giấy ủy thác ra trước mặt hấn. Cô bắt đầu xé, từng trang từng trang một, càng xé càng nhanh, rồi ném đồng giấy vào mặt hấn. Những mảnh giấy rơi đầy trên vai Lâm Sóc, bay lả tả xuống đất.

Gương mặt Lâm Sóc tối sầm, nhưng hấn không nổi giận. Hấn thở dài, phất tay ra hiệu người làm mang tới một tập văn kiện giống y hệt, đưa ra trước mặt cô.

“Đừng có lãng phí giấy. Tôi lãng phí thì được, em thì không.”

Vẻ thản nhiên của hấn khiến cô có cảm giác như bị hút sạch linh hồn, ngồi đó chỉ còn là một chiếc vỏ trống rỗng. Hấn ngồi xuống sô pha, đặt tờ giấy ủy thác ngay ngắn, không nói gì nữa, chỉ chờ đợi.

Cô không còn dũng khí để tranh cãi nữa, bởi cô biết điều đó vô ích. Cứ tiếp tục chống cự, không những không có ý nghĩa, mà còn liên lụy đến Lợi Hằng. Hấn nói đúng, cô không có quyền lãng phí thêm nữa.

“Cho tôi hai ngày.” Giọng nói Hường Phù Sinh mệt mỏi đến kiệt quệ. Nhoén một nụ cười, cô lặp lại lần nữa: “Cho tôi hai ngày.”

Có lẽ hấn tin rằng, cho dù kéo dài thêm hai ngày nữa, cô cũng chẳng làm gì được mình. Thở dài, hấn đồng ý.

Trước khi rời khỏi, Lâm Sóc cúi xuống xoa đầu Hường Phù Sinh, dịu dàng nói: “Phù Sinh, hãy chọn lựa cho đúng đắn. Tôi nghĩ chắc em không muốn đến nhà thương điên đâu.”

Cô không thể lột tả được nỗi đau trong tim vào khoảnh khắc đó. Đau đến nỗi cảm giác như phải moi trái tim ra mà vứt đi mới thở nổi.

Hấn đi rồi, một mình cô ngồi trên sô pha rất lâu...

Hường Phù Sinh gặp phải biết bao biến cố, từ đầu chí cuối chẳng có ai tới thăm. Chính cô cũng nhốt mình trong phòng, không muốn gặp ai. Vậy mà ngày thứ hai sau khi cự tuyệt kí giấy ủy thác, Lara tới thăm cô.

Hường Phù Sinh không nén được khóc một trận như mưa trút nước trước mặt cô bạn thân. Đúng là chưa tới thời khắc nguy nan, chưa biết ai là bạn bè thực sự.

Mặc dù gia thế Lara cũng thuộc hàng hiển hách, nhưng muốn giúp Hường Phù Sinh vẫn là chuyện hoang đường. Hơn nữa cho dù Lara đồng ý mạo hiểm đứng ra đấu tranh vì Phù Sinh, gia đình cô ấy cũng sẽ không đồng ý.

Huống hồ, hiện giờ bà Dương Uyển Đình khoanh tay bàng quan, chẳng có ai dám hấp tấp nóng vội.

Cơ hội trở mình đối với Hường Phù Sinh lúc đó mà nói là một điều quá đổi xa xỉ. Lara khuyên cô ký vào giấy ủy thác, phải vượt qua cửa ải trước mắt đã.

Sau khi Lara ra về, Hường Phù Sinh ngồi nhìn phần ký tên ở trang cuối của tập giấy ủy thác, hoảng hốt hồi lâu.

Hai ngày sau, Lâm Sóc đến, Hường Phù Sinh bèn mang giấy ủy thác ra. Hấn lật đến trang ký tên, trông thấy một chữ “Sinh”, màu mực hơi nhòe, như vết tích một giọt nước mắt đã rơi xuống và khô đi.

Hấn ngẩng lên nhìn, thấy trong khóe mắt cô còn hoe đỏ.

Lâm Sóc chau mày, kéo cô vào lòng nói: “Rồi mọi việc sẽ ổn cả thôi.”

“Tại sao...” Hường Phù Sinh lẩm nhẩm, “Tại sao...” Cô có quá nhiều nghi vấn, quá nhiều nỗi bất bình, đến nỗi chỉ có thể thốt lên được hai chữ đó.

Hấn ôm chặt lấy cô, khẽ thì thầm vào tai cô: “Phù Sinh, từ nay về sau em chỉ có mình anh thôi.”

Đây liệu có thể xem là câu trả lời?

Hướng Phù Sinh đã không còn sức để nghĩ thêm. Cô mơ hồ nhìn những vật dụng bày trí cách đó không xa, mặc hần ôm lấy.

Hắn cướp đi tất cả, biến cô thành con kim tước trong lồng, một con chim tội đồ nằm trong tù ngục, chờ được quăng cho chút thịt vụn để tồn tại qua ngày.

Đúng vậy, chính thế.

Trời lúc này đã vào cuối hạ, những ngày rực rỡ nhất đã trôi qua, mọi sự sống dường như đang tới hồi tàn lụi.

Biệt thự nhà họ Hướng đổi sang họ Lâm. Hướng Phù Sinh mất gia đình, đến nơi trú ngụ cũng mang tên kẻ khác.

Cô và hần cùng sống dưới một mái nhà, ngôi nhà đã từng là nơi cô trở về, giờ lại là cơn ác mộng.

Cô hầu như không ra ngoài, cơm bữa ăn bữa không, cơ thể gầy đi nhanh chóng. Hần thì ân cần chăm sóc, chuẩn bị cho cô thật nhiều quần áo lăn đồ dùng xếp đầy phòng thay đồ và nhà kho.

Hần càng cho cô đủ đầy vật chất, càng hay mỉm cười dịu dàng với cô bao nhiêu, cô càng hận hần bấy nhiêu.

Ngày thứ năm kể từ khi Lâm Sóc dọn vào, Hướng Phù Sinh cảm thấy không thể chịu nổi nữa.

Canh tổ yến hần tự tay mang lên, cô hất đi. Nước canh nóng vẩy đầy quần áo hần. Cô điên cuồng hét lên: “Lâm Sóc, anh còn muốn thế nào nữa? Nếu đã quan tâm tới tôi, sao còn đối xử với tôi như vậy, sao lại cướp hết những thứ quý giá của tôi? Anh thắng rồi! Anh thắng rồi đó!”

Cô đẩy hần ra, điên cuồng nắm lấy áo hần, nước canh dầy ra đầy tay, nhưng cô chẳng hề để ý. “Anh thả tôi ra đi! Tôi sẽ trao hết, trao hết mọi thứ anh muốn! Đừng bắt tôi phải trông thấy anh nữa được không?”

Hần mặc cô đánh, chỉ lùi dần lùi dần, tới khi thấy cô gào thét mệt rồi mới nhìn cô mà nói: “Xin lỗi, nhưng anh không thể để em đi.” Có một thứ tình cảm nồng nàn dù cố nén, dường như đang cuộn cuộn trong đôi mắt tối sẫm kia.

Đáng tiếc, tất cả những gì Hướng Phù Sinh trông thấy chỉ là sự độc ác. Khóe mắt cô long lanh một giọt lệ.

Cô quỳ xuống, chậm rãi, bẽ bàng. Hai đầu gối đập xuống mặt sàn, thứ âm thanh rung động ấy khiến con người Lâm Sóc càng tối lại.

“Xin anh, thả tôi ra đi.” Cô cúi đầu, chỉ thấy từng giọt nước mắt rơi tí tách trên đất.

Mặt sàn cứng và lạnh. Bàn tay cô nắm chặt, ép sát hai bên người. Có lẽ chỉ hai người họ hiểu rõ, một Hướng Phù Sinh kiêu ngạo nhường ấy, phải ở vào khốn cảnh nào mới chịu uốn gối thế này.

Cô đã bị đánh gục, hoàn toàn.

Lâm Sóc kéo cô đứng dậy, sát khí trên người hần nặng nề hơn bao giờ hết: “Hướng Phù Sinh, ai cho em quỳ?”

“Không sai, giờ em thân bại danh liệt là vì tôi. Nhưng có bao giờ em nghĩ tới, cuộc sống xa xỉ trước đây là do cha em dùng thủ đoạn gì mang về không? Cha em hại tôi nhà tan cửa nát, tôi chỉ tới đòi những gì thuộc về mình. Thắng làm vua thua làm giặc, chẳng trách ai được.”

“Tôi thua, tôi nào dám oán trách.” Hướng Phù Sinh lẩm bẩm tự giễu. “Là tôi ngu dại, mới tin anh yêu tôi.”

“Hướng Phù Sinh.” Lâm Sóc siết chặt như muốn nghiền nát cánh tay cô. “Em nghĩ tại sao hiện giờ em vẫn được ở lại đây?”

“Tình yêu xưa nay đâu phải vạn năng. Em cũng từng nói yêu tôi, bây giờ thì sao? Có lẽ chẳng muốn ở bên tôi thêm một phút giây nào nữa.” Hần lại tiếp tục: “Tôi đã làm những việc này, chưa bao giờ mong được tha thứ. Em muốn tôi trả giá, muốn hận tôi, thế nào cũng được, nhưng đừng nghĩ đến việc rời xa tôi, trừ phi ngày nào đó tôi chết.”

Hương Phù Sinh ngẩng lên, nhìn Lâm Sóc như thể nhìn một kẻ điên. Gương mặt xinh đẹp vẫn còn vương nước mắt bỗng nở một nụ cười: “Người đời đều cười tôi điên, hóa ra, anh mới là kẻ điên.”

Ánh mắt Lâm Sóc lóe lên một tia u tối. Hắn không thích cảm giác này, rõ ràng có cô trong vòng tay mà như xa tận chân trời. Hắn cười nửa miệng, giọng lạnh tanh: “Nếu em muốn tôi điên, tôi sẽ điên cho em xem.”

Hắn kéo cô tới căn phòng gần vườn hoa, đẩy cô ngã ra giường, nằm đè lên. Hắn ôm lấy cô, chiếm hữu cô.

Hương Phù Sinh cắn chặt cánh tay, ngoảnh mặt về phía khu vườn. Những cảnh sắc rực rỡ muôn tía ngàn hồng ngoài kia mờ ảo trong tầm mắt.

Trái tim thiếu nữ nay đã hoàn toàn hóa thành tro bụi. Thứ tàn tro độc được không mùi không vị lẫn sâu vào tim hắn.

Cô hận, cô đau. Còn hắn giận, hắn yêu.

Có lẽ càng là thứ không thể nắm bắt, người ta càng liều mạng níu giữ.

Cho nên dù thấy gương mặt người con gái mình yêu đã đầm đìa nước mắt, Lâm Sóc vẫn cố chấp nắm chặt eo cô, không ngừng cử động.

Những tiếng rên rỉ của cô nghẹn ngào, vỡ ra trong cổ họng, lúc gấp gáp, lúc đứt đoạn. Những ngón tay thon thả ghì chặt tấm ga giường. Cô thấy hổ thẹn với thứ khoái cảm không ngừng truyền tới. Thứ dơ bẩn không chỉ là bàn tay dính canh tổ yến, mà là cả thân xác này.

Cô bắt đầu kháng cự, thậm chí cắn vai hắn chảy máu. Trong cơn tức giận, hắn đánh mất hoàn toàn vẻ ôn hòa thường ngày, hắn ghì chặt hai tay cô lên đỉnh đầu, không cho cô bất cứ cơ hội phản kháng nào nữa.

Ngày hôm đó như một cơn ác mộng dài vô tận. Hắn muốn cô, hết lần này tới lần khác. Cô tưởng mình sẽ chết trong chốc lát, nhưng cuối cùng lại vẫn vượt qua.

Cả người cô rã rời nhưng nhắm mắt mãi mà không tài nào ngủ được. Hắn nằm ngay ở đó, bên cạnh cô. Người đã từng là hơi ấm của cô, nay trở thành nguồn cơn của mọi nỗi bất an lo sợ.

Mở to mắt, cô thần thờ nhìn ra ngoài sân, cho tới khi ánh trăng nhạt nhòa, tới khi mặt trời lại lần nữa thấp sáng khu vườn.

Những tán cây bên ngoài khẽ lay động theo chiều gió. Cô giơ tay định bắt lấy một ánh nắng chiếu vào phòng qua tấm cửa kính, nhưng chỉ nhìn thấy vết tích tím bầm của cuộc giao hoan. Nhớ lại ngày hôm trước, cô bỗng thấy lồng ngực nhức nhối, cổ họng quặn thắt từng cơn.

Quần tấm chắn mỏng quanh thân, khó nhọc bước xuống giường, Hương Phù Sinh lê bước tới bên cửa sổ, kê tay vào tấm kính, cuối cùng cũng cảm thấy chút ấm áp.

“Em đang làm gì thế?” Một giọng nói cất lên phía sau. Hương Phù Sinh đứng bất động, nỗi sợ hãi từ dưới chân lan ra khắp cơ thể.

Hắn từng bước từng bước lại gần phía sau, cô không dám ngoảnh đầu nhìn, mãi tới khi hắn kéo cô quay lại, thô bạo đè cô lên tấm cửa kính. Con người hắn sáng quắc, nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười: “Sao, định chạy à?”

“Lâm Sóc...” Cô nghe thấy giọng nói run rẩy, tiếng van lơn vô nghĩa của chính mình: “Tha cho tôi đi.... Có được không...”

Lâm Sóc cụp mắt, những ngón tay mảnh dẻ khẽ lướt trên khuôn mặt Hương Phù Sinh rồi dừng lại mân mê chiếc cằm của cô. Một lát, hắn cười nhẹ lên tiếng: “Em quên rồi sao? Tôi đã hứa với em, sẽ không bao giờ rời xa em.”

Đứt lời, hắn ôm ghì lấy cô, giật mạnh tấm chắn mỏng. Hắn lột trần thân xác lẫn trái tim cô khỏi chiếc vỏ tôn nghiêm của nó. Hắn ghì chặt cô lên tấm cửa kính. Còn cô, chỉ dần dần nhắm mắt lại.

Trước đây khi còn yêu nhau, hắn tuy rất nồng nhiệt nhưng luôn tỏ ra dịu dàng, coi cô là búp bê sứ, nâng niu trân trọng. Khi trở mặt rồi, tất cả đều tan vỡ, kể cả trong giây phút cô quỳ trước mặt hắn, tận đáy lòng cô cũng chẳng còn lại dù chỉ một tia hi vọng mong manh.

Giờ này phút này, Lâm Sóc đã khiến Hường Phù Sinh hiểu rằng, những mộng mơ trong tim cô thật đáng cười biết bao. Hắn bình thần dần cô vào chân tường, chưa từng phải nhủu mảy suy nghĩ.

Nếu cô muốn sống, chỉ có cách tự mình tìm đường. Nghĩ về hắn, cô đau đớn đến tan nát cõi lòng.

.....O.....

Mấy ngày sau đó, Hường Phù Sinh trở nên trầm lặng. Những lúc hắn đòi hỏi, cô không van xin, thậm chí không thêm phản kháng. Được mấy ngày, chính Lâm Sóc cũng cảm nhận được sự lãnh đạm từ cô. Người như Lâm Sóc luôn thích được chinh phục. Đáng vẻ bất cần, buông xuống của cô khiến hắn thay đổi thái độ.

Hắn giả vờ xoa dịu, tự mình xuống bếp nấu ăn. Thực đơn toàn là những thứ trước đây đã từng làm cho cô. Hắn rất cố gắng tỉ mỉ, chăm chút. Vậy mà cô chẳng mảy mảy lòng. Cô không làm ầm lên, cũng không hắt dỗi, nhưng chỉ cần đó là thứ hắn nấu, cô thà chết đói cũng không ăn.

Lâm Sóc thấy vậy cũng không ép Hường Phù Sinh phải chấp nhận. Hường Phù Sinh cảm thấy thật khó nắm bắt tâm tư người đàn ông này. Hắn là kẻ ra tay không để lại dấu vết, có khi lại kiên nhẫn vượt xa người thường.

Lâm Sóc có sức nhẫn nại phi thường, nhưng Hường Phù Sinh thì khác. Sự kiên trì của cô có giới hạn. Đối với cô, mỗi ngày ở bên hắn là một ngày chịu cực hình. Cô biết Lâm Sóc có bản lĩnh đổi trắng thay đen nên rất sợ thời gian sẽ bào mòn những oán hận, sợ bản thân sẽ bị khuất phục bởi thói quen. Cô không thể để mình tiếp tục sinh tồn trong hoàn cảnh này thêm nữa.

Hôm đó, Lâm Sóc đứng trong bếp nấu canh. Hường Phù Sinh đuổi người làm ra ngoài, bước vào bếp, nói bằng giọng lạnh lùng:

“Tôi muốn ra ngoài đi dạo.”

Lâm Sóc không quay lại, tự mình múc một muôi canh đưa lên miệng nếm. Lát sau, hắn lắc lắc đầu, lãnh đạm đáp: “Không được.”

“Anh không có quyền cấm tôi.”

“Em không được phép ra ngoài một mình.”

Lâm Sóc đặt thìa canh xuống, quay người lại. Trán hắn gợn nếp nhăn như đang cố nín nhịn điều gì. Hắn tựa vào bên kệ bếp, khá lâu mới cất tiếng: “Phù Sinh, em tưởng anh không biết em đang nghĩ gì sao? Cho dù bây giờ anh chặt gậy chân tay em, em vẫn sẽ muốn bỏ trốn. Em không phải con kim tước, không nên bị nhốt trong lồng, mặc người ta trêu chọc”

“Nếu đã biết thế sao còn làm như vậy? Giày vò tôi, anh vui lắm phải không?”

“Em như bây giờ anh vui được ư?” Nụ cười nửa miệng biến mất trên khóe môi Lâm Sóc. Hắn nhìn đắm đắm vào mắt cô: “Chính vì hiểu em, anh mới không để em đi. Hai ta đều biết, một khi bước chân ra khỏi cánh cửa này, em sẽ không bao giờ quay đầu lại.”

“Nên anh mới ngông cuồng định dùng thời gian khiến tôi quên dần tội ác của mình, vọng tưởng dùng những thủ đoạn trước đây dụ tôi hồi tâm chuyển ý?” Hường Phù Sinh cười nhạt.

“Em nghĩ thế nào tùy em. Anh nói rồi, anh sẽ không buông tay, trừ khi ngày nào đó anh chết.”

Cô nhìn hắn đầy nghi ngờ. Hắn đứng đó, vẫn vẻ mặt lãnh đạm như xưa. Cô cười ngọt hơn, nhưng ánh mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo: “Lâm Sóc, anh tưởng tôi không dám giết anh à?”

Hường Phù Sinh lững thững bước tới bên kệ bếp, chợt gạt mạnh một cái. Tất cả bát đĩa rơi xuống, gây ra một tiếng đổ vỡ kinh hoàng. Dưới chân hai người ngổn ngang những mảnh vỡ sắc nhọn.

Lâm Sóc quát mắt, tóm lấy tay cô quát: “Hường Phù Sinh, em làm cái gì vậy?”

Hường Phù Sinh cầm chai rượu gần đó lên, đập thẳng xuống mặt bếp. Chiếc chai vỡ ra tạo thành một đầu nham nhở, rượu trong chai chảy ra lênh láng. Có lẽ không thể tin Hường Phù Sinh dám làm thật, nên khi thấy chiếc chai vỡ rạch một nhát dài trên cánh tay mình, Lâm Sóc vẫn khư khư giữ lấy tay cô. Tới khi cảm giác đau đớn lan ra, hắn mới bắt giác buông tay, nhìn cô thẳng thốt.

Hương Phù Sinh nhìn vết thương sâu hoắm đang chảy máu ròng ròng trước mắt, nhất thời cũng ngẩn người. Bàn tay nắm chặt chai rượu dừng sững trên không. Thù hận tích lũy quá lâu khiến cô xuống tay không hề do dự, nhưng khi thấy máu, cô bắt đầu trở nên run sợ.

Ánh mắt Lâm Sóc như muốn lao ngay vào cắn xé thứ trước mặt. Thấy thế, bỗng dưng cô không muốn hạ chai rượu xuống nữa. Cô loạng choạng lùi lại, nắm thật chặt chai rượu trong tay. Hắn giơ cánh tay chưa bị thương định tóm lấy chiếc chai, nhưng cô liều chết không chịu buông.

Xô xát một hồi, Lâm Sóc cuối cùng cũng đoạt được chai rượu, nhưng trên bụng lại bị rạch thêm một vết nữa. Hắn một tay giành lấy chiếc chai vỡ, một tay thuận thế đẩy Hương Phù Sinh ngã nhào. Dưới đất đầy những mảnh vỡ sắc nhọn, không kịp chú ý, cô bị một mảnh sành đâm lút giữa lòng bàn tay.

Cô đau đến thấu tim. Trở tay lên xem, chỉ thấy toàn là máu. Lâm Sóc đứng nguyên tại chỗ, cánh tay bị thương thông một bên, máu theo ngón tay nhỏ xuống thành giọt. Hắn nhìn cô bất động.

Bỗng chốc, nhà bếp rơi vào sự im lặng chết chóc. Chỉ có tiếng thở nặng nhọc của cả hai lan đi trong không gian.

Ánh mắt Lâm Sóc lạnh đến gai người, Hương Phù Sinh chưa bao giờ trông thấy hắn như vậy. Lát sau, hắn lên tiếng.

“Lần sau nếu muốn giết tôi, đừng đâm vào đây.” Lâm Sóc đánh mắt về phía cánh tay bị thương. Hắn cầm chiếc chai vỡ chỉ vào trán mình: “Nếu muốn ra tay, phải ra tay ở đây.”

Hắn nở một nụ cười nửa miệng: “Còn nữa, nhớ lấy, thay cái này bằng một thứ tốt hơn. Trong bếp có rất nhiều dao, dễ dùng hơn chiếc chai mẻ này nhiều.”

Nói xong, hắn vung tay. Chỉ nghe một tiếng “Choang”, chai rượu vỡ thành vô số mảnh nhỏ. Lâm Sóc quay đầu, bước mau khỏi cửa nhà bếp.

Trong căn bếp hỗn loạn, chỉ còn trơ lại Hương Phù Sinh ngồi bệt trên mặt đất. Cô dụi mắt vào đầu gối, co ro. Dòng máu đỏ tươi từ bàn tay dần nhuộm đỏ bộ quần áo trắng muốt.

Nồi canh Lâm Sóc nấu dở đang sôi ùng ục, mùi thơm lan tỏa cả căn phòng, những tiếng sôi lộp độp gấp rút như ám ức vì bị lãng quên.

11. Chương 11: Chương 11

Cho tới khi bác sỹ tới để xử lý vết thương cho hai người, Hương Phù Sinh mới được đưa từ trong bếp ra ngoài. Vết thương của cô rất sâu, nhưng may mắn không động vào xương cốt. Vết thương trên cánh tay Lâm Sóc ngược lại rất nghiêm trọng, không thể cầm được máu, nhưng hắn nhất quyết không chịu đi bệnh viện, còn dặn dò người làm giữ kín tuyệt đối chuyện cãi vã của hai người, chỉ coi như sự cố.

Phòng bếp nhanh chóng được dọn dẹp chỉnh tề sạch sẽ như thường ngày, chỉ có trên cửa ra vào vẫn còn những vết trầy xước, như một minh chứng cho cuộc tranh chấp đã từng xảy ra. Có điều, cửa có thể sơn lại, hoặc có thể đổi hẳn chiếc mới, còn lòng người, những tổn thương cả hai để lại cho nhau, cần bao nhiêu thời gian mới có thể thật sự lành lặn, nguôi ngoai?

Hương Phù Sinh chẳng còn hơi sức để nghĩ nữa, vết thương trong lòng bàn tay đau nhức liên tục khiến tâm tư cô cũng bị khuấy động theo. Cô cuộn tròn trốn ở góc phòng, tự nhốt mình trong bóng tối.

Những liều lĩnh và manh động trước đó giờ đã biến mất không còn chút dấu vết, nhường chỗ cho nỗi sợ hãi tràn ngập. Hắn nhất định sẽ báo thù. Hắn thế nào cũng có cách khiến cô càng đau khổ, càng đứt ruột đứt gan.

Dù cô chẳng thể nghĩ ra mình còn gì để mất, nhưng cô biết hắn là kẻ có khả năng tạo ra một địa ngục không đáy để đầy ắp những kẻ mà hắn muốn trả thù.

Cô uất ức, cô sợ hãi, cô cô độc, cô oán hận và cũng bất lực. Muốn mượn nước mắt để giải sầu, nhưng dường như khóe mắt đã cạn khô.

Giờ khắc đó, cô hiểu ra rằng, khi nỗi đau quá lớn, người ta muốn khóc mà nước mắt không thể rơi.

Cô chỉ có thể cố gắng thu mình lại nơi góc phòng, lắng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Không biết đã bao lâu trôi qua, mí mắt nặng trĩu tới mức không thể mở nổi, cô cứ ngồi nguyên như thế mà ngủ.

Trong khoảng không mơ hồ, dường như cô nghe thấy vài âm thanh, nhưng không biết đó là mơ hay thật. Cho tới khi cảm giác đau kịch liệt từ hông truyền tới, cô mới mở mắt ra, phát hiện mình đang bị người khác giữ nằm trên chiếc đi-văng phòng khách. Chiếc máy xăm mình đang chuyển động với vận tốc kinh hoàng. Cô định vùng vẫy, nhưng lại bị hai tên trợ thủ giữ chặt.

Nghiêng mắt, cô trông thấy Lâm Sóc đang đứng bên cạnh, cánh tay băng đầy vải trắng, sắc mặt trắng nhợt nhưng đôi mắt vẫn ánh lên những tia sáng le lói. Chỉ là giờ phút này, trong ánh mắt đó hoàn toàn là lãnh đạm.

“Anh định làm gì?” Cô chồm người về phía hắn, hét lên, cảm giác đau âm ỉ lan ra khắp người.

Khóe miệng hắn nhoẻn một nụ cười lạnh lẽo: “Đợi xăm xong, em tự mình xem là biết.”

Sự tàn nhẫn bén nhọn đó khiến Hường Phù Sinh bỏ cuộc, không tranh luận thêm. Cô sớm đã biết rằng, cho dù có cầu xin hay phản kháng, cuối cùng cũng vô ích.

Hắn hết lần này tới lần khác xé nát sự tôn nghiêm của cô ra làm trăm mảnh.

Khi cảm giác đau sau hông qua đi, đám trợ thủ thả tay ra, Hường Phù Sinh vẫn nằm dài trên đi-văng, không thể cử động. Cô nhắm mắt, cắn chặt môi dưới. Lâm Sóc bước tới phía trước, quỳ xuống, lấy tay quệt những giọt mồ hôi trên trán cô.

Hắn nhìn chằm chằm hình xăm trên hông cô, lẩm bẩm: “Có lẽ sự lựa chọn giống như hiệu ứng cánh bướm [1]. Đã xảy ra một chuyện, thì những chuyện kéo theo sau đó sẽ không thể không chế được. Bất luận đúng sai ra sao, chỉ có cách đi tới cuối con đường, không thể quay đầu lại.”

[1] Nghĩa tương đương phản ứng dây chuyền, quan hệ nhân quả.

Cô không hiểu hắn định nói gì, càng không muốn hiểu.

“Lâm Sóc, tôi không bao giờ cần tình yêu của anh nữa.” Hường Phù Sinh vẫn nhắm nghiền đôi mắt, chậm rãi nói như một lời thề dài của thiên thần, cuối cùng bị rơi xuống cõi trần gian dơ bẩn.

Đều chẳng còn quan trọng nữa. Vết xăm sau hông không còn quan trọng, hắn yêu hay hận cô không quan trọng, đáy cùng địa ngục ở đâu không quan trọng, tất cả mọi thứ trên đời này đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cô đã vậy rồi, có gột rửa thế nào cũng không trở về tình khôi như trước. Thế nên, chẳng cần mong mỗi được rửa tội.

Hắn nghe xong, im lặng.

Hắn hiểu cô vô cùng, sao lại không biết mỗi việc mình làm sẽ đẩy cô tới bước đường nào. Dù thế hắn vẫn làm, vẫn ép cô, khiến cô tổn thương, tự tay đẩy cô tới bờ vực thẳm.

Ban đầu là vì hận, vì mưu đồ, nhưng về sau là vì những cuồng điên mà hắn biết mình không thể cứu vãn được.

Hắn đã bao giờ nếm trải mùi vị của sự bỏ cuộc? Một kẻ luôn thắng, làm sao chịu được việc mình phải thua?

Không phải hắn chưa từng phân vân lựa chọn, chỉ là hắn không hiểu nên chọn lựa thế nào.

Lâm Sóc cuối cùng cũng rời khỏi phòng. Hường Phù Sinh mở mắt ra, bầu trời bên ngoài đã sập tối. Cô không biết lúc này là mấy giờ, thậm chí không thể nhớ ra hôm nay là ngày nào tháng nào năm nào. Thực sự cô rất muốn ghi nhớ ngày hôm nay, chỉ đáng tiếc, cô không thể nhớ nổi.

Chỗ đau sau hông giống như vết bỏng mới, thử chạm vào, cảm thấy vừa nóng rát vừa đau đớn. Cô ngồi dậy lê bước vào nhà tắm, trút bỏ bộ quần áo ngủ, đứng trước tấm kính.

Cô gái trong gương tóc đã rất dài, để xòa trước ngực từng lộn từng lộn đen, rủ dài cả phía sau lưng. Thân hình cô ta gầy yếu, giống như một cái cây đã chết khô. Khuôn mặt góc cạnh, xanh xao, sắc đẹp và tuổi xuân dường như chỉ còn là phù hoa trong quá khứ.

Xoay người đi, cô cuối cùng cũng nhìn rõ hình xăm sau hông. Chỉ đơn giản hai chữ: “Lâm Sóc”

Một cảm giác buồn nôn phút chốc vây chặt lấy cô. Cô bụm miệng ngồi sụp xuống sàn, nôn khan từng cơn, nhưng chẳng nôn ra gì. Cả người cô không tìm được phát run. Ngước mắt lên, cô liền nhìn thấy bản thân mình trong gương, thậm hại không tả xiết. Bàn tay trái bằng kính vải xô mở ra, bên trong rướm rướm một vết máu đỏ tươi.

Thình lình, giống như bị một điều gì đó thức tỉnh, cô đứng dậy lao tới giá để các đồ dùng trong nhà tắm, bắt đầu lục tung lên.

Các đồ vật rơi ngổn ngang trên đất, cô vẫn không dừng tay, cho tới khi nhìn thấy trong góc một hộp lưỡi dao cạo. Cô vội vã mở ra, rút lấy một cái. Lưỡi dao cạo không lớn, rất mảnh nhưng cũng vô cùng sắc bén, dưới ánh đèn lóa lên một tia sáng lạnh lẽo.

Cô gơ cổ tay lên. Trên làn da trắng bóc, nhìn thấy rất rõ những mạch máu li ti. Một cách vô thức, cô đặt lưỡi dao cạo lên da, nhẹ nhàng rạch một đường. Làn da trắng bóc khẽ tách ra một vệt dài. Máu từ từ len qua chỗ nứt đó, trào ra.

Một cảm giác đau âm ỉ khiến cô khẽ nhúm mày, giống như bị ma nhập, cô bất giác cảm thấy như vậy chưa đủ, liền mạnh tay rạch thêm một đường vào vết rạch vừa xong. Vết cắt lần này rất sâu, máu lập tức xối ra ngoài.

Không hiểu tại sao, đáng lẽ phải đau đớn lắm, nhưng cô lại chẳng có cảm giác gì. Cô dờ dẫm bước tới bên bồn tắm, xả nước, rồi ngồi vào trong. Nước chậm chậm dâng lên, ngập qua cánh tay đang buông thông bên người. Cô nghĩ, như thế có lẽ máu sẽ không thể ngừng chảy.

Phải, cứ để máu chảy mãi. Chảy cạn rồi, chảy đến mất hết cảm giác, sẽ không còn phải đau đớn nữa.

Cô nằm dài trong bồn tắm, nước dần dần tràn qua gáy, nhấn chìm bờ môi, lại sắp sửa dâng qua mũi. Cô sợ nước biết bao, nhưng lúc này, chẳng còn một chút nào là sợ hãi.

Cô đã quá mệt mỏi, đâu còn sức lực để oán hận hay báo thù. Nếu như kết thúc là đây, cô chấp nhận, chấp nhận vận mệnh bi thảm của mình.

Chỉ có điều cô không rõ, nếu như cô thật sự chết vì hấn, liệu hấn có may mắn hối hận?

Nước nhấn chìm cả cơ thể, khiến cô cảm thấy mình lâng lâng. Mở to đôi mắt, chỉ thấy một vùng mờ mờ lung lung, nhưng thấy rõ ràng ánh sáng khúc xạ của ngọn đèn tạo thành một vệt lung linh, quấn quanh loang lổ những tia máu.

Ánh nhìn của cô mơ hồ dần. Bỗng, trong đáy lòng cô dấy lên một cảm giác không cam tâm, nhưng chân tay xương cốt chẳng còn chút sức lực nào mà động đậy, ý thức dường như cũng dần dần mất đi.

Trước khi ý thức hoàn toàn tiêu biến, cô bỗng có chút tiếc nuối, thật muốn được tận miệng nói với hấn, nếu có tới thăm trước nấm mồ xanh, hãy nhớ mang theo một bó hoa bách hợp.

Cô vẫn rất yêu hình ảnh hấn cầm bó hoa bách hợp, tinh khôi trong trẻo giống như lần đầu gặp nhau...

.....O.....

Được cứu ngay trước khi bước qua quỷ môn quan, hơn ba năm sau, Hương Phù Sinh không khỏi kinh hãi trước hành động của mình năm đó. Có lẽ khi con người ta đã tuyệt vọng tới cùng cực, thậm chí đến sinh mạng cũng không màng tới nữa.

Cô đã không còn nhớ về mặt và hành động của Lâm Sóc khi cô tỉnh dậy, hoặc có thể không phải cô không nhớ, mà là cố hết sức quên đi, coi như chẳng biết đến những ân cần chăm sóc của hấn với mình, bởi tình cảm của hấn, cô nhận không nổi.

Khi mới tỉnh lại, bệnh viện vừa làm cấp cứu xong, cô được chuyển vào phòng bệnh, chuẩn bị làm một loạt xét nghiệm. Mặc dù khi vừa tỉnh lại, Hương Phù Sinh hầu như chẳng còn chút sức lực nào, nhưng vừa chính thức chuyển vào phòng bệnh cao cấp, cô đã muốn trốn thoát.

Lâm Sóc rời khỏi, Hương Phù Sinh chẳng may do dự rút phăng đầu kim ống truyền nước, leo xuống giường. Chân vừa chạm đất đã mềm nhũn, cô ngã nhào, có điều chẳng còn thì giờ để ý nữa.

Cô chạy trốn, chạy trốn trong hoảng loạn. Đã biết bao lần vấp chân ngã xuống, nhưng rồi lại chống đất, vịn tường mà đứng lên. Cô chạy mãi, chạy mãi, không dừng lại dù chỉ một giây. Chạy nhiều đến nỗi toàn thân nhức nhối đau, tưởng như chỉ giây sau thôi sẽ gục xuống không thể gượng dậy, vậy mà ý chí đã chiến thắng tất cả, điều khiển đôi chân tiến lên phía trước như một cái máy.

Cả quãng đường dài đến thế, gian khổ đến thế, cô vẫn cắn răng mà băng qua. Cô loạng choạng lao đi, thoát khỏi bệnh viện.

Nếu không phải vì nỗi uất ức, nỗi thù hận không dễ gì nhạt phai, cô sẽ không thể có được sức mạnh to lớn đến nỗi vượt qua sự đau đớn thể xác, vượt qua tất cả mọi điều ngáng trở bản thân như thế.

Trốn khỏi bệnh viện, cô vẫn không dừng lại. Cô biết chỉ thế không đủ, liền tới Đại lục, ngồi tàu hỏa, chuyển sang xe bus, cuối cùng phiêu bạt tới thành phố nhỏ bé chẳng mấy tên tuổi kia.

Trên đường vất vả, vừa đặt chân xuống đất, cô liền đổ bệnh. Cũng nhờ trận ốm đó mà cô phát hiện, mình đã mang thai.

Hấp thu một lượng lớn thuốc vào cơ thể, tình trạng sức khỏe ở mức báo động, không được hưởng bất cứ trợ cấp hay bảo hiểm nào, mối thù cha mẹ giày vò tâm can. Tất cả, tất cả đã quyết định vận mệnh của đứa trẻ ấy.

Nếu nó ra đời, vừa không thể có một thân thể khỏe mạnh, vừa không thể có một gia đình hạnh phúc.

Nhưng Hương Phù Sinh lúc ấy không lập tức quyết định bỏ cái thai. Cô đã quá mệt mỏi, cả thể xác lẫn tinh thần, biết rõ bản thân không thể gánh vác thêm một đứa trẻ, biết rằng con đường phía trước còn đầy rẫy hiểm nguy bất trắc, nhưng cô vẫn do dự không thôi.

Không phải vì trong lòng cô còn sót lại chút ít hi vọng nào về Lâm Sóc, hoặc bởi bất cứ tình cảm gì giữa hai người, mà là vì trong mắt cô, sinh mệnh nào cũng nên được quyền lựa chọn. Mặc dù cho tới nay, cô cũng chưa từng có nhiều tiếng nói trong việc lựa chọn cuộc sống mà mình mong muốn, nhưng cô không muốn tùy tiện tước đi một sinh mạng, tước đi cả cái quyền mở mắt ngắm nhìn thế giới của đứa bé...

Vậy mà trong lúc cô còn chưa kịp đưa ra quyết định cuối cùng, đứa trẻ đã mất đi, bởi cơ thể cô quá yếu, không chịu mang nổi nó.

Giống như định mệnh đã quyết tâm xóa sổ sợi dây cuối cùng gắn kết cô với cuộc sống này. Đến điểm phúc mang thai đứa trẻ vẫn số ấy, cô cũng không được quyền lựa chọn.

Kể từ lần đó, cô mang bệnh, cả thể xác lẫn tâm hồn.

....O....

Từ nơi hỗn mang của vùng kí ức cố gắng thoát ra, Hương Phù Sinh thấy một mối rã rời.

Hắn có bao giờ biết, cô đã vượt qua ba năm như thế nào? Hắn chỉ biết trách móc, chỉ biết phẫn nộ.

Lâm Sóc ơi là Lâm Sóc, cho dù anh có khoác lên người bộ cánh ra sao, thì trong mắt tôi, sự tàn nhẫn vô tình của anh chẳng hề thay đổi.

Giờ đây, đã tới lúc cô trở thành người làm hắn nếm trải nỗi đau đớn, đắng cay.

....O....

Lâm Sóc đứng một mình tựa vào lan can ngoài ban công, môi ngậm một miếng thuốc.

Gió bên ngoài rất lớn, ban đầu cảm giác lạnh lạnh, nhưng đứng một lúc lâu, tựa hồ mất hết đi cảm giác.

Chiếc gạt tàn bằng pha lê đặt cạnh tay, bên trong đầy những mẩu đầu lọc. Từng cơn gió cuốn phăng đám tàn thuốc ra không trung, rồi sau đó rơi rụng khắp nơi.

Trước đây hắn không hút thuốc, chỉ thi thoảng ngậm một điếu xì gà cho vui miệng, về sau, vì cô ghét mùi thuốc lá, cũng không thích hắn hút xì gà, nên hắn bỏ hẳn.

Có điều, từ khi cô ra đi, không biết từ lúc nào hắn đã hút trở lại, dần dần thành nghiện.

Có lẽ muộn phiền quá nhiều, khoảng cô liêu quá rộng, đến nỗi hắn chỉ đành mượn khói thuốc để khóa lấp.

Nhớ cô, hắn sẽ châm một điếu.

Một điếu tàn rồi lại sẽ châm điếu khác, điếu khác nữa... có khi cứ thế mà qua cả đêm dài.

Hắn luôn tự hào mình không chế được bản thân, nhưng trong chuyện này, không hiểu sao hắn cứ phá vỡ giới hạn hết lần này tới lần khác.

Giống như ban nãy, hắn không khống chế nổi cảm xúc, vứt bỏ mọi lí trí, ào lên người cô trút giận.

Hắn luôn hiểu, trong chuyện này, người chịu tổn thương nặng nề nhất, chính là cô.

Người chết coi như hết, người sống tại sao phải tự giày vò đến vậy...?

Hắn từng trông thấy mẹ mình đau khổ nên hiểu rõ nỗi đau của Hương Phù Sinh.

Hắn rất hiểu cô. Cô cứ luôn tưởng rằng cuộc đời này vốn chẳng còn gì để lưu luyến, ngoại trừ nỗi uất hận và đắng cay về sự tồn tại của hắn.

Nhưng cô không hiểu hắn. Trên đời này, ngoại trừ cô, hắn đã sớm chẳng luyến tiếc điều gì.

Cho nên, chỉ cần cô muốn, hắn sẽ làm được.

Hắn nhắm mắt lại, đưa tay dập điếu thuốc vào gạt tàn, quay người đi vào.

Trong phòng, Hương Phù Sinh vẫn cuộn tròn trong chăn, sắc mặt đã hồng hào lên nhiều. Lâm Sóc ném chiếc áo khoác vừa lấy từ phòng để quần áo lên giường, bước tới định dìu cô ngồi dậy. Hương Phù Sinh hất tay hắn ra, hỏi vặn: “Anh muốn làm gì?”

“Tới bệnh viện.”

“Không đi.”

Hương Phù Sinh kiên quyết từ chối. Trong tiềm thức cô đã hình thành một nỗi sợ hãi bản năng với “bệnh viện”. Chỉ cần bước chân vào nơi đó, cô sẽ không tìm được nhớ lại quá khứ kinh hoàng, nhớ lại máu đã chảy, những bình thuốc truyền mãi không hết, những tiếng nói vô cảm của đám y bác sĩ.

Lâm Sóc phải rất khó khăn mới kiềm chế được cơn giận ban nãy, vậy mà giờ đây lửa giận lại nhen nhóm bùng lên. Hắn kéo cô ngồi dậy, gằn giọng: “Đi làm kiểm tra sức khỏe toàn diện. Cứ dùng thuốc giảm đau như vậy không phải cách lâu dài đâu.”

“Tôi nói rồi, tôi không cần.” Hương Phù Sinh ngược nhìn hắn, một nụ cười chế giễu nở trên môi. “Sao? Sợ tôi sẽ chết ư? Yên tâm, chỉ giày vò có thể này thì tôi vẫn sống được, chết không nỗi đâu.”

“Hương Phù Sinh!” Lâm Sóc cắn chặt răng, không tìm được cao giọng: “Cô nghĩ như thế là hay ho, là anh hùng lắm à? Bản lĩnh của cô có bấy nhiêu thôi à? Tưởng rằng giày vò bản thân có thể làm đau tôi ư? Tôi nói cho cô biết cô sai rồi.”

“Tôi không quan tâm cô đau đớn thế nào. Tôi chỉ không muốn cưới về một con bệnh sắp chết, rước xui xẻo vào nhà. Đừng nói với tôi cô không muốn lấy tôi, cũng đừng có giả trò gì nữa.” Lâm Sóc thả tay cô ra, đứng thẳng dậy: “Hôm nay không đi bệnh viện cũng được. Dù sao muốn thử máu cũng phải nhịn ăn đã. Ngày mai chúng ta về Hồng Kông, tôi sẽ sắp xếp đưa cô vào viện.”

Nói xong, hắn quay người định đi. Hương Phù Sinh vội cất tiếng: “Lâm Sóc, cưới tôi, anh sẽ phải hối hận.”

Hắn dừng bước nhưng không quay đầu lại. Lát sau, hắn chỉ nói lại một câu: “Tôi nay nghỉ ngơi đi”, rồi cất bước ra ngoài.

Hương Phù Sinh cảm thấy trong đầu lóe lên một ý nghĩ, hay là hẳn biết điều gì đó, nhưng ý nghĩ ấy mau chóng trôi đi.

Đêm đó, hai người ngủ hai phòng riêng.

Cuộc vật lộn đêm hôm trước cứ như chuyện vừa mới đây, nhưng đêm nay, trên chiếc giường rộng bảy thước, lẻ loi một người nằm.

Hai người họ chỉ cách nhau một bức tường, hai cánh cửa và một đoạn đường đó mà thôi. Nhưng đoạn đường đến với nhau đâu chỉ có thế. Nó là khoảng cách núi sông, là vạt cánh buồm giữa không gian bát ngát.

Lâm Sóc cầm ly rượu trên tay, đứng trước tấm cửa kính rộng. Cảnh đêm Manhattan vẫn hoa lệ như xưa nay vốn thế. Trước đây, Hương Phù Sinh rất thích đứng ở vị trí này ngắm cảnh, cô ngắm say sưa, bất luận là ban ngày hay ban đêm.

Hắn nhớ lần đầu tiên đưa cô tới căn hộ này, lúc đó hai người đã chính thức yêu nhau, nhưng cô vẫn còn rất dè dặt. Thật ra mà nói, mặc dù lớn lên trong một thế giới vương giả nhưng tính tình cô vẫn có chút bảo thủ cổ chấp.

Tới khi hắn đảm bảo mình sẽ không làm gì quá giới hạn cô mới theo hắn vào nhà. Vừa bước chân qua cửa, cô liền bị khung cửa sổ trong suốt trải rộng sát đất thu hút. Dù ngoài miệng chê hắn xa xỉ nhưng cô cứ đứng bên khung cửa ấy mãi, không chịu rời đi.

Tấm kính trong suốt in rõ bóng hình cô, những đường nét kiều diễm, đôi mắt sáng long lanh trong đêm, những ngón tay thon thả đan vào tay hắn... Bóng dáng người con gái đứng trước khung cửa sổ ngày ấy, cho đến bây giờ chưa bao giờ thôi lấp lánh trong lòng hắn.

Hắn từng dạy cô làm món trai, từng giúp cô viết luận văn, từng công cô leo núi vãn cảnh.

Cô từng nấu cháo cho hắn ăn, từng vẽ chân dung hắn, rồi như gà mắc tóc khi hắn ốm.

Thời gian hai người ở bên nhau không dài, nhưng hơi ấm cô trao thật quá nhiều. Một ánh nhìn thiết tha, một chút hơi ấm dịu dàng lan tỏa trong lòng bàn tay hắn, một chiếc bánh ga tô tự tay cô nướng, từng chút từng chút một, len lỏi vào trái tim lạnh lẽo của hắn, truyền đi những tia ấm áp và cảm giác tội lỗi mong manh.

Không thể cắt đứt, không thể buông xuôi, vì có những thứ tình cảm đã trở thành chấp niệm, không những viết thêm cho cuộc sống nhiều điều thú vị, mà có khi chính là bản thân cuộc sống và sự sống.

Đêm đó, hắn uống rượu một mình, trong lúc ngà ngà say, dường như nhìn thấy bóng dáng cô phảng phất trên cửa kính. Cô cười khúc khích, đôi mắt ngược lên.

Cô nói, Lâm Sóc, tất cả mọi người nhất định sẽ chúc phúc cho em và anh.

Chúc phúc ư? Cả đời này liệu điều ấy có đến?

Ngày hôm sau, hai người lên máy bay trở về Hồng Kông.

Đường đi mệt nhọc, vừa về tới biệt thự, Hương Phù Sinh liền lên lầu ngủ ngay. Lâm Sóc thì bận giải quyết một số công việc.

Một ngày sau nữa, Hương Phù Sinh vẫn không chịu tới bệnh viện. Lâm Sóc hết dỗ ngọt tới to tiếng, cuối cùng ép cô phải đi.

Muốn làm xét nghiệm toàn diện, cần làm thủ tục nhập viện. Hương Phù Sinh được xếp vào một phòng bệnh cao cấp, giấy dán tường màu trắng sữa, trên đầu giường bày lọ hoa, mùi hương ấm ngào ngạt.

Lâm Sóc mang tất cả những vật dụng cần thiết bày hết trong tủ cá nhân, lại sắp xếp hai vệ sĩ đứng canh, sợ cô bỏ trốn thêm lần nữa.

Hai ngày đầu nhập viện, Hương Phù Sinh không chịu làm xét nghiệm, bệnh viện mấy lần thông báo cho Lâm Sóc. Hắn cứ mặc cô không để mắt tới. Cho tới ngày thứ tư, Hương Phù Sinh cuối cùng cũng thôi làm loạn. Lâm Sóc nghĩ rằng, có lẽ cô đã biết thế nào là tốt xấu, nên cũng yên tâm.

Nhưng e rằng, suy nghĩ của Lâm Sóc chỉ đúng có một nửa.

Hướng Phù Sinh cũng là một người thông minh, cảm thấy phản kháng vài ngày không có hiệu quả, tất sẽ không tiếp tục làm chuyện tốn công vô ích. Cô hiểu con người của Lâm Sóc, khi đã hạ quyết tâm, nhất định sẽ không thay đổi. Huống hồ, sau khi trở về Hồng Kông cô cũng trải qua nhiều chuyện giầy vò, thật sự cũng thấy mệt.

Có điều, thứ thật sự làm thay đổi ý định của cô lại là một chuyện khác.

Cuộc sống trong bệnh viện đầy những quy tắc và quá đổi tĩnh lặng. Quanh đi quẩn lại trong bốn bức tường, Hướng Phù Sinh buồn chán đến phát điên. Y tá liên gọi ý cô có thể xuống bãi cỏ dưới tầng đi tản bộ cho thanh thần. Nhưng chỉ một gọi ý nho nhỏ đó cũng vấp phải sự ngăn cấm của hai vệ sĩ. Hướng Phù Sinh nổi giận, bắt họ gọi điện cho Lâm Sóc, đến lúc đó họ mới miễn cưỡng đồng ý.

Giờ đây không có sự đồng ý của Lâm Sóc, cô có muốn xê dịch một tắc cũng khó.

Xuống tầng, cô tản bộ khắp nơi. Nhìn thấy bên này có đứa trẻ được mẹ đẩy xe đẩy đi sưởi nắng, chỗ khác lại có đứa bé mặc quần áo bệnh nhân nô đùa trên bãi cỏ.

Đột nhiên, một quả bóng lăn tới chân Hướng Phù Sinh. Đang định cúi người nhặt bóng, cô bỗng nhìn thấy một cậu bé khoảng hơn mười tuổi chạy về phía mình, đôi tay bé nhỏ nhanh nhẹn ôm lấy quả bóng. Mẹ cậu bé chạy phía sau, cách khoảng hai bước chân.

“Cô Hướng, xin lỗi cô.” Người mẹ rồi rít.

Hướng Phù Sinh hơi cau mày. Người đàn bà này sao lại biết cô họ Hướng? Cô chưa kịp suy nghĩ kỹ, vệ sĩ đã tiến tới định đuổi hai mẹ con họ đi.

“Các người làm gì vậy, hay muốn tôi gọi điện cho Lâm Sóc xin phép thêm lần nữa?” Hướng Phù Sinh trợn mắt. “Chỉ là hai mẹ con họ, có thể có chuyện gì được?”

Hai người vệ sĩ hơi do dự, cuối cùng đành lùi ra xa.

“Xin lỗi, hi vọng họ không làm mẹ con chị sợ.” Hướng Phù Sinh mỉm cười với cậu bé, rồi quay sang nhìn bà mẹ, thấp giọng nói: “Xin hỏi, sao chị biết tôi họ Hướng?”

“Cô Hướng, bên kia có một nhà tránh nắng, chúng ta tới ngồi nói chuyện nhé.”

Hướng Phù Sinh gật đầu, bảo hai người vệ sĩ đứng chờ tại chỗ cũ, người mẹ cũng cho đứa bé chạy đi chỗ khác chơi. Hai người đi riêng tới nhà tránh nắng.

Vừa ngồi xuống, người phụ nữ nọ liền mở lời.

“Tôi nhận ủy thác của một người, chuyển tới cô Hướng vài câu.”

“Một người? Anh ấy biết tôi vào viện rồi à?”

“Người lúc nào cũng chú ý đến nhất cử nhất động của cô, vào bệnh viện là chuyện lớn như thế, làm sao có thể không biết. Anh ta bảo tôi chuyển lời tới cô rằng, nhất định phải giữ gìn sức khỏe, để tránh chưa hoàn thành mục tiêu đã gục ngã.”

Hướng Phù Sinh cup mắt, trầm ngâm suy nghĩ. “Ngoại trừ điều này, anh ấy còn nói gì nữa không?”

Bà mẹ đưa mắt liếc nhìn. Cách đó không xa, hai vệ sĩ đang chăm chăm quan sát họ. Bà thu lại ánh nhìn: “Phía sau cô còn hai người giám sát thế này, chắc những ngày sống ở nhà họ Lâm cũng không lấy gì làm vui vẻ. Người ấy muốn cảnh tỉnh cô rằng, có những khi cũng cần tạm lùi bước. Cho dù thế nào, cũng đừng để bản thân mình chịu oan ức.”

Hướng Phù Sinh chợt sững người. Hóa ra anh ấy hiểu cô hơn cô vẫn tưởng.

Cô mỉm cười nói: “Suy nghĩ chu toàn đến thế chẳng giống anh ấy chút nào. Vậy phiền bà chuyển hộ tôi một lời tới người ấy, trong lòng tôi đã có tính toán, cảm ơn anh ấy đã quan tâm.”

Hai người trò chuyện thêm một lúc, người mẹ liền dắt đứa trẻ đi. Hướng Phù Sinh nhìn theo bóng lưng hai người xa dần, bồi hồi suy nghĩ một lúc lâu.

Những lời nói kia cũng khá có lí. Trong chuyện với Lâm Sóc, có lẽ đã đến thời điểm nên thay đổi thái độ. Nếu cứ kiên trì giữ trạng thái đối đầu với hắn, khó tránh một ngày nào đó hắn thấy chán, hoặc thật sự nổi điên. Đối với cô mà nói quyết chẳng có lợi gì.

Lấy ngày hôm nay làm ví dụ, đến quyền tự do xuống tầng tản bộ cô cũng không có. Đám vệ sĩ chẳng qua vì mệnh lệnh của Lâm Sóc nên mới theo dõi cô sát sao như vậy. Nếu như khiến hắn lơ lửng đề phòng, cô có thể thoải mái hành động hơn rất nhiều.

Hướng hồ, gặp chuyện gì cũng lùi quá khứ ra nói, đối với chính cô cũng là một sự giãy vò. Về Hồng Kông chưa đầy nửa năm, cô đã ốm nặng một trận, nếu cứ tiếp tục thế này, sợ rằng câu nói kế hoạch chưa hoàn thành cô đã toi mạng sẽ trở thành sự thực.

Ngày sau đó, Hướng Phù Sinh giả vờ dần dần chấp thuận làm xét nghiệm và điều hòa cảm xúc của bản thân. Đường như cảm nhận thấy chuyển biến trong cô, một đêm khi tới thăm, Lâm Sóc có hỏi về hai mẹ con nọ, chắc cũng có phần thoải mái.

Hướng Phù Sinh trả lời bình đạm rằng, bà mẹ đó thấy cô tuổi còn trẻ mà sắc mặt trắng bệch nên khuyên cô vài câu. Tự cô cũng cảm thấy gần đây cơ thể hơi bất ổn, nên chấp thuận làm xét nghiệm.

Lâm Sóc không nhìn ra điều gì từ thái độ của cô, sau đó dường như cũng ngầm điều tra, nhưng không xét ra điều gì khả nghi. Sự việc đó đành tạm bỏ qua.

Hướng Phù Sinh vào viện hơn một tuần thì có kết quả xét nghiệm.

Ngày hôm đó, Lâm Sóc vào viện, cùng Hướng Phù Sinh tới phòng làm việc của bác sỹ để nghe kết quả.

Tận đáy lòng, Hướng Phù Sinh luôn nuôi một nỗi sợ bản năng với những bác sỹ mặc áo blouse trắng. Việc đi nghe kết quả xét nghiệm, đối với cô giống như sắp sửa nghe một bản án. Khi bước chân vào phòng làm việc, cả người cô khẽ phát run, Lâm Sóc liền nắm lấy tay cô trấn an.

Có lẽ vì trong lòng đang tập trung suy nghĩ việc khác nên cô không lập tức rút tay ra.

Hai người và bác sỹ ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn. Bác sỹ dường như nhìn ra tâm trạng hồi hộp của Hướng Phù Sinh, liền cười nói: “Cô Hướng, đừng lo lắng quá, cô không mang chứng bệnh nan y nào cả.”

Nghe thấy vậy, trong lòng hai người đều như trút được gánh nặng, nhưng bác sỹ lại tiếp lời: “Nhưng tình trạng cơ thể cũng không khả quan cho lắm.”

“Bác sỹ, có gì xin cứ nói, đừng ngại.” Lâm Sóc lên tiếng.

“Thể chất của cô Hướng tương đối hư nhược, các chỉ số chức năng của cơ quan nội tạng đã hơi giảm sút, cần dành thời gian điều dưỡng cho tốt. Tôi có nghe nói cô Hướng thường xuyên bị đau, thậm chí phải dựa vào thuốc để giảm đau. Nhưng chúng tôi không tìm thấy bất cứ tài liệu chẩn đoán bệnh phụ khoa nào của cô. Tôi muốn hỏi, có phải cô đã từng mang thai, hoặc từng bị sẩy thai phải không?”

Không khí trong phòng bỗng chốc ngưng đọng. Lâm Sóc đắn đo định lên tiếng nhưng Hướng Phù Sinh đã cướp lời: “Tôi sẩy thai tự nhiên vào tuần thứ mười, kéo theo tình trạng nhiễm trùng.”

“Vậy thì khó tránh.” Bác sỹ gật gật đầu, nói tiếp: “Cô Hướng, tôi rất xin lỗi, căn bệnh xuất phát từ việc cô bị nhiễm trùng sau khi sẩy thai, tôi e rằng...” Ông nhìn sang Lâm Sóc, chậm rãi nói tiếp: “Sau này muốn sinh con sẽ rất khó.”

Lâm Sóc dường như hoàn toàn không để ý tới lời của bác sỹ nữa, vội vàng nói tiếng xin lỗi, rồi kéo Hướng Phù Sinh ra khỏi phòng.

Hai người đứng đối diện nhau trên hành lang. Lâm Sóc nhìn chằm chằm vào Hướng Phù Sinh, hồi lâu mới thốt ra một câu: “Hướng Phù Sinh, là sẩy thai tự nhiên.”

Hướng Phù Sinh nhếch môi, ngheh tiếp ánh nhìn của hắn. Cô nhướn một nụ cười không mấy dễ chịu: “Đúng, sẩy thai tự nhiên.” Ánh mắt cô dần phủ một lớp sương mờ: “Tôi không hề muốn bỏ cái thai, nhưng hôm đó, tôi thấy bụng dưới đau quặn, sau đó máu chảy ra, mãi không ngừng... Tôi không biết phải làm sao... Lúc đó rất sợ... Tới khi tỉnh lại, đã có người tới nói với tôi rằng, đứa trẻ không còn...”

Cảm giác tuyệt vọng một lần nữa nhấn chìm cô, mặc dù đã hết sức khống chế giọng nói của mình nhưng vẫn không ngăn nổi những âm thanh run rẩy.

Không hề có tiền sử bị bệnh, cũng không phải do người khác cố ý hãm hại, chỉ vì cô nằm tại một bệnh viện tư nhân, không được chăm sóc đúng cách mà bị nhiễm trùng.

Lâm Sóc làm sao tưởng tượng nổi ngày ấy cô phải một mình vật lộn đấu tranh với cuộc sống thế nào. Hắn nắm chặt tay lại, nhìn Hướng Phù Sinh. Cô ngược mặt lên cao, cổ ghì cho hai hàng nước mắt dừng rơi. Trái tim hắn đau đớn đến tột cùng. Hắn thả nắm tay ra, ôm cô vào lòng.

Cô mặc ặt mình vùi sâu trong vòm ngực hắn, mắt một lúc lâu mới khó khăn cất tiếng khóc. Ngực áo ướt đầm, những tiếng khóc như lời cáo tội, như cây kiếm sắc đâm xuyên ngực hắn.

Hôm ấy, họ đứng bên nhau trên hành lang hẹp dài, rất lâu, rất lâu. Tối tận khi cô mệt nhoài tựa vào hắn mê mệt muốn thiếp đi.

Cô mơ hồ nghe thấy tiếng hắn thoảng bên tai: “Phù Sinh, xin lỗi.”

12. Chương 12: Chương 12

Nếu như lỗi lầm có thể xin được, nếu như con người ta không cần phải chạy theo những thị phi ở đời, vậy thì câu nói “đời là bể khổ” sẽ chẳng có lí do để tồn tại.

Những đạo lí này, trong lòng hai người đều hiểu rõ, nhưng chẳng ai muốn thừa nhận nó.

Phù Sinh tỉnh dậy từ cơn mộng mị, tịch dương bên ngoài đã trôi về phía trời tây. Ánh sáng trong giờ khắc tàn lụi làm căn phòng đỏ au như một bể máu. Chắc mình ngủ đã lâu lắm, cô nghĩ thầm. Chống tay xuống giường định ngồi dậy, nhưng chỉ gượng lên tới giữa chừng, cô liền cảm thấy một cánh tay mạnh mẽ đỡ mình dậy.

Ngước lên, ánh mắt cô chạm phải chiếc cằm của Lâm Sóc. Trầm ngâm một chút, cô chuyển hướng nhìn về chiếc ghế sofa pha không xa, quả nhiên thấy chiếc laptop của hắn đang mở sẵn, đặt ở đó.

Đợi cho hắn đỡ mình ngồi dậy xong xuôi, cô mới cất tiếng: “Không tới công ty không hay lắm đâu.”

Hắn tỏ vẻ không để tâm tới ý của cô, “Anh muốn ở cạnh em.”

“Tôi rất khỏe.” Cô trả lời, giọng nói ẩn chứa ý cự tuyệt.

“Phù Sinh.”

Hắn ngồi bên mép giường, trên sống mũi hờ hững một cặp kính. Có lẽ vì làm việc quá độ nên hắn bị cận nhẹ, bình thường hắn không ưa đeo kính, nói rằng cặp kính rất vướng víu. Thật ra, cô lại thích nhìn hắn đeo kính. Có lẽ vì hiếm khi được thấy nên cảm giác đẹp hơn nhiều.

“Chúng ta cứ phải như vậy mãi sao? Cứ mãi nói những lời cay nghiệt về nhau, mãi làm tổn thương, giày vò nhau, nhất định phải như thế?” Hắn hỏi, giọng nghiêm túc.

Hướng Phù Sinh nhìn hắn, cười nhạt: “Nỗi đau của tôi sâu đến đâu, chẳng lẽ anh không rõ? Từ bỏ việc tranh đấu với đời, anh có làm nổi không? Thả tôi đi, anh có làm nổi không?”

Hắn nhắm mắt lại, cúi đầu, lát sau nở một nụ cười: “Anh luôn muốn khiến em thay đổi, Phù Sinh à. Chỉ cần em ở bên anh, chỉ cần thời gian đủ dài, những thứ đã qua sẽ thực sự qua đi, chúng ta sẽ cùng tìm ra lối thoát. Trước đây anh cho là như vậy, hiện giờ, anh vẫn cứ cố chấp coi là như vậy.”

Hướng Phù Sinh lặng lẽ lắc đầu. Chấp mê bất ngộ. Trong chúng ta đã có biết bao người mất cả đời mình vì bốn chữ ấy. Chỉ vì cố chấp, chỉ vì mù quáng, chỉ vì ỉn là đúng, mà kết cuộc cuối cùng là đứng trước chân tường, hoang phế cả cuộc đời.

“Có lẽ, cứ thế này cũng không phải lựa chọn tệ nhất” Hướng Phù Sinh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời thẫm đi từng chút một. “Dù sao tôi cũng chẳng còn sức lực nào để bắt đầu một cuộc sống mới.”

Hắn xoa đầu cô, vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán ra sau tai, động tác thật tỉ mỉ chu đáo, thật âu yếm.

“Phù Sinh, anh biết em không còn tin những lời anh nói. Nhưng lần này, em lại sai rồi.”

Cuộc nói chuyện ngày hôm đó không kết thúc trong sự bất hòa như mọi khi, mà cứ thế dừng lại trong yên bình. Điều này không có nghĩa hai người đã hoàn toàn gỡ bỏ khúc mắc, nhưng cho thấy mối quan hệ giữa họ đã có bước chuyển biến. Hai người chẳng ai bảo ai đều không nhắc đến đứa bé nữa, kể cả nửa câu nói về những chuyện liên quan cũng không, thậm chí tất cả những thứ dính líu tới “quá khứ” cũng rất hiếm khi đề cập.

Họ vì chuyện quá khứ mà tranh đấu trong đau khổ, cũng vì quá khứ mà như đôi oan gia không thể tách rời, mãi luôn gắn chặt lấy nhau.

Vài ngày sau, Hướng Phù Sinh làm thủ tục xuất viện. Lâm Sóc liền đưa cô đi tiệm Trung y bốc thuốc, để cô an dưỡng nghỉ ngơi. Nhà họ Lâm vì thế mà lúc nào cũng thoang thoảng mùi thuốc Bắc. Chẳng có vị đắng nào Hướng Phù Sinh chưa từng nếm trải, nên loại thuốc này có đắng lắm cũng chẳng đáng được nhắc tới. Cô quẹt mũi một cái, ngửa cổ dốc cạn, vậy là xong.

Có lẽ vì gần đây Hướng Phù Sinh tỏ ra biết điều, cũng có lẽ vì nghe được bác sỹ nói, để tâm trạng khuây khỏa sẽ tốt cho cô hơn, hôm đó là thứ năm, Lâm Sóc không tới công ty mà đưa cô đi chơi.

Hai người bao trọn một chiếc máy bay, lại ngồi xe, tổng cộng mất nửa ngày mới tới được Giang Nam, vùng sông nước nổi tiếng ở Đại Lục. Đó là một thị trấn rất nhỏ, trước kia khi còn ở Đại Lục, Hướng Phù Sinh đã từng nghe qua nhưng chẳng có tâm tư nào mà tới thăm. Không ngờ hôm nay cô lại tới đây cùng Lâm Sóc.

Không phải cuối tuần nên khách du lịch trong thị trấn không quá đông, vậy mà vẫn có thể trông thấy từng đoàn khách thăm quan nườm nượp đi qua, đứng chật cả con đường lát đá tảng hẹp dài. Lâm Sóc không thuê hướng dẫn viên, cứ đưa Hướng Phù Sinh đi lang thang như vậy.

Lúc này trời đã vào đông, cái lạnh ở Giang Nam vô cùng tê buốt, lại thêm không khí ẩm thấp khiến Hướng Phù Sinh co rúm người. Cô liền dựa sát vào người hắn. Lâm Sóc cởi áo khoác ra choàng cho cô, hắn làm việc đó rất tự nhiên, giống như bản năng vốn có vậy.

Hai người tìm một cửa tiệm không lớn lắm nhưng sạch sẽ gọn gàng, chọn một chỗ ngồi nhìn ra cửa sổ trên gác hai, ăn một bữa giản dị. Thức ăn đơn sơ nhưng cũng đủ no, có điều cả hai đều có chút không quen mùi vị nơi này. Đáng lẽ ăn xong định đi ngay, nhưng đột nhiên trời đổ cơn mưa, giữ chân hai người lại quán.

“Không ngờ thời tiết nơi này cũng đồng đánh thất thường đến vậy.” Hướng Phù Sinh đứng trước cửa sổ lẩm bẩm một mình. Cửa sổ trông ra con sông, có một chiếc thuyền từ từ trôi dần về phía họ.

Lâm Sóc bước tới phía sau, cánh tay nhẹ nhàng lách qua người cô, khép cánh cửa lại một chút: “Lại cảm bây giờ.”

Phù Sinh quay đầu lại, đang định nói gì đó, chợt nghe thấy tiếng cô gái bàn bên vang tới: “Anh xem chồng người ta kia, dịu dàng biết mấy, cổ mà học hỏi chứ.”

Cô gái vừa cất tiếng tuổi ngoài hai mươi, nước da trắng trẻo, gương mặt trái xoan, đứng dáng dấp một cô gái Giang Nam điển hình, giọng nói cũng có phần dịu nhẹ. Chàng trai mà cô ta trách cứ mặc trên người chiếc áo lông vũ, mặt tỏ vẻ khinh khỉnh, bác lại: “Can gì đến anh? Ngỡng mộ ghen tị rồi về oán anh là sao? Em nên học đối xử tử tế với chồng mình trước đi, ở nhà đừng bắt anh rửa bát nữa, anh đội em lên đầu cũng còn được nữa là.”

“Mới nhờ anh rửa có hai cái bát mà đã ý kiến rồi. Cứ là đàn ông thì không thể làm chút việc nhà được ấy?”

Chắc là vợ chồng son đây mà, Hướng Phù Sinh nghĩ. Cô gái này ngưỡng mộ cô, còn cô ngược lại cũng ngưỡng mộ cô ấy.

Thi thoảng gặp chút trắc trở, vì những chuyện dưng cà mắm muối mà đấu khẩu, rồi lại giảng hòa ngay. Hai người ở bên nhau, chẳng phải nên như vậy sao?

Có những lúc chúng ta tưởng rằng, hạnh phúc nên là những điều thật lớn lao đẹp đẽ. Nhưng thực ra, hạnh phúc của người khác mà chúng ta trông thấy luôn chỉ là chiếc vỏ bề ngoài.

Giống như hoàn cảnh của cô và Lâm Sóc, bên ngoài là vàng ngọc gấm vóc, bên trong là ruột bòng rách nát.

Lâm Sóc nhìn đôi vợ chồng trẻ đang cãi cọ ở bàn bên, không phải không ngưỡng mộ. Hấn và Hường Phù Sinh cũng đã từng trải qua những tháng ngày như vậy, cứ tranh chấp vì những chuyện nhỏ nhặt không đâu, rồi lại bỏ qua như chưa có chuyện gì.

Plato từng nói, con người vốn dĩ trọn vẹn, chỉ vì kiêu ngạo mà bị Thượng Đế trừng phạt, chính Apollo đã chẻ con người làm hai phần. Mỗi người đều phải tìm kiếm rất khổ sở, nếu may mắn mới có thể tìm lại một nửa đã thất lạc của mình.

Lâm Sóc không tin vào trực giác, cũng không tin số mệnh, nhưng hẳn tin Hường Phù Sinh chính là một nửa của mình. Không chỉ vì sự ầm áp cô đã trao cho hẳn, mà bởi khi ở bên cô, hẳn có cảm giác bản thân mình được trọn vẹn, không còn chông chênh nữa.

“Phù Sinh.” Hấn cúi đầu gọi.

Phù Sinh thôi nhìn đôi vợ chồng trẻ, ngoảnh đầu lại, đập vào mắt cô là một chiếc hộp được bao bọc bởi lớp lông ngỗng màu xanh ngọc. Bàn tay Lâm Sóc mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương. Chiếc nhẫn trang trí kết hợp những đường cong cùng hoa văn kiểu Ả rập, tạo hình hoa cỏ xung quanh làm tôn thêm vẻ rực rỡ của viên kim cương ở trung tâm.

“Bốn năm trước viên đá này được đào lên ở Châu Phi, khi họ tặng, lần đầu tiên nhìn thấy, anh đã nghĩ ngay tới em.” Hấn nhìn chiếc nhẫn, hơi thất thần: “Nhưng đợi tới khi nó thành hình, em lại đi mất. Chiếc nhẫn này được cắt đi thoảng cái cũng đã vài năm rồi.”

Hường Phù Sinh nhìn chiếc nhẫn lấp lánh chói mắt, cô khẽ quay đi. “Các phương tiện truyền thông đã rêu rao tin tức, bây giờ coi như bổ sung nghi lễ cầu hôn?”

“Em biết anh thật sự muốn có em ở bên.” Hấn đột ngột đưa tay ra nắm chặt lấy tay cô, hỏi dồn: “Lấy anh nhé, được không?”

Hấn hơi lên giọng ở cuối câu, trong cơn mưa bỗng trở nên dễ nghe lạ lùng.

Trước đây cô đã từng mê đắm là thế nhưng giờ đây, từ tận đáy lòng, chỉ còn sót lại một nụ cười lạnh nhạt.

Giờ khắc này, hẳn lại đưa tới cho cô một cơ hội để lựa chọn rồi ư?

Đôi mắt đẹp nhìn hẳn chăm chăm, cô suy tính một hồi, ngược mắt lên hỏi: “Lâm Sóc, anh thực sự muốn lấy tôi à?”

Lâm Sóc dường như cảm nhận được trong lòng cô có ý đồ gì đó, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng.”

“Vậy được.” Hường Phù Sinh lấy chiếc hộp từ tay Lâm Sóc, mở cửa sổ ra, ném mạnh. Chiếc hộp nhỏ bay trong không trung tạo thành một đường vòng cung, “tôm” một tiếng, rơi xuống mặt sông.

Lâm Sóc trừng mắt nhìn Hường Phù Sinh, ánh nhìn ảm đạm. “Em...”

“Nếu như anh thật sự muốn lấy tôi, vậy dễ thôi, nhảy xuống tìm chiếc hộp về đây. Tìm được, tôi sẽ cam tâm tình nguyện lấy anh. Thế nào?”

Giống như trò chơi mà những đứa trẻ trong phim *Jeux D'enfants* [1], anh có dám chơi hay không?

[1] Bộ phim năm 2003 của đạo diễn Yann Samuell.

Đáp án trong lòng Hường Phù Sinh là Lâm Sóc sẽ không dám. Hấn là kẻ phàm chuyện gì cũng sắp xếp hết sức thỏa đáng, trong ấn tượng của cô, ít khi nào hẳn phải bối rối. Cho dù cô có xoay trở, làm mọi việc rồi tính đến mức nào hẳn cũng vẫn bình tĩnh xử trí, không hề nao núng.

Nhưng như thế không có nghĩa hẳn sẽ không nhảy. Chẳng có người đàn ông nào muốn chinh phục phụ nữ chỉ bằng vũ lực. Thứ họ muốn đạt được phải là toàn bộ trái tim, là sự cam tâm tình nguyện.

Hiện giờ cô cho hẳn cơ hội, chỉ cần nhảy xuống nước tìm chiếc hộp mà có thể có được sự cam tâm tình nguyện của người con gái hẳn luôn miệng nói rằng yêu nhất, quan tâm nhất. Người biết tính toán như hẳn, một vụ mua bán giá hời như thế, hẳn việc gì không thử?

Dù biết vậy, nhưng khi thấy Lâm Sóc bước tới bên rìa sân phơi, cởi bỏ áo khoác rồi nhảy xuống nước, Hường Phù Sinh không thể không thừa nhận, bản thân mình đã chết sững mất vài giây.

Hắn chỉ ném lại trên bờ nửa câu nói: “Nếu như đây là điều em muốn ...”

Đúng, đây là điều cô muốn.

Cô muốn thấy quần áo hắn ướt sũng, mái tóc dính bết vào hai bên tai, chút nước đục ngầu đọng lại khiến hắn không thể mở mắt. Cô muốn thấy hắn ngụp lặn hết lần này đến lần khác nhưng chẳng có kết quả gì, chỉ đành nổi lên để hít thở, muốn thấy hắn trở thành tiêu điểm của những người dân quanh đây, họ sẽ bàn tán không biết kẻ đang ở dưới kia có bị điện hay không.

Cô muốn nhìn thấy hắn thật thảm hại, hoảng hốt, muốn thấy hắn nỗ lực trong bất lực, như cô đã từng.

Nước dưới sông mùa đông vô cùng lạnh giá, lại không khởi động trước, rất dễ khiến người ta chuột rút chết đuối. Hắn xuống nước chưa được bao lâu đã thấy một chiếc thuyền của người bản địa chèo tới. Thuyền phu cúi gập người hét gọi. Người thuyền phu này nói giọng địa phương, Hường Phù Sinh không hiểu lắm, nhưng cũng đoán đại loại anh ta muốn gọi Lâm Sóc lên bờ. Lâm Sóc nhô đầu lên khỏi mặt nước, không nhìn thuyền phu mà ngoảnh về phía Hường Phù Sinh, lúc này đang đứng bên cửa sổ.

Hai cái nhìn giao nhau, một giây sau, hắn lại lặn xuống nước. Hường Phù Sinh nhếch môi, rảo bước đi chỗ khác.

Lần tiếp theo Lâm Sóc nổi lên mặt nước, không còn thấy Hường Phù Sinh đâu nữa. Dòng nước băng giá thấu xương bao bọc lấy hắn, mang theo một chút dư vị chán chường. Hắn cảm thấy sức lực đã không còn đủ nữa, mà Hường Phù Sinh thì không biết đã đi đâu. Hắn quét ánh nhìn từ cửa sổ sang lan can, đều không thấy dáng hình ấy. Có chăng, chỉ là những ánh mắt hiếu kỳ, soi mói của đám người xung quanh.

Hắn nhắm mắt lại, từng giọt nước từ những lọn tóc ướt sũng không ngừng nhỏ xuống. Ánh mắt hắn còn lạnh hơn cả nước. Lại bỏ trốn rồi ư? Không còn muốn ở bên hắn nữa nên lại ra đi rồi?

Khi trái tim đã trở nên mỗi mệ, hắn bắt đầu cười giễu chính mình, sao lại tin cô là một người dám chơi dám chịu? Việc gì hắn phải tốn công đi tìm chiếc nhẫn đó, trong khi lòng cô vốn dĩ chẳng thiết tha gì thứ gọi là vật đính ước kia.

Hắn không lặn xuống nữa mà bơi vào bờ. Bên bờ sông có mấy bậc đá, vốn để cho phụ nữ giặt quần áo, lúc này hắn từng bước từng bước leo lên. Áo sơ mi và áo len ướt sũng dính chặt trên người, mỗi bước đi của hắn kéo theo vệt nước dài nhỏ trên đất, hai chân cứ nặng như đeo chì. Một cơn gió lạnh thổi tới, hắn không kìm được khẽ rung mình.

Hắn cầm cúi bước trên những bậc đá, cho tới bậc cuối cùng bỗng thấy trước mắt xuất hiện một đôi giày vải đế bằng màu trắng gạo, kiểu dáng quen thuộc. Hắn chợt ngẩng đầu. Hường Phù Sinh. Quả nhiên là Hường Phù Sinh đang đứng trước mặt hắn.

Cô vắt chiếc áo khoác của hắn trên khuỷu tay, hai bàn tay đưa chiếc bình sứi bọc vải đỏ ra trước mặt hắn.

Một trận gió thổi tới mang theo chút mưa phùn. Cô đứng trước mặt hắn, dáng người kiều diễm, chiếc áo khoác màu trắng, chiếc bình sứi màu đỏ, tinh khôi không vướng chút bụi trần, ấm áp đến không nỡ dứt bỏ.

Hắn lại gần thêm một chút, cô trông thấy rõ ràng đôi môi hắn đã chuyển màu trắng bệch, còn ẩn hiện sắc tím. Hắn rút chiếc áo khoác từ tay cô, mở ra, nhưng không khoác vào người mà giương lên che đầu cho cô, tránh những hạt mưa đang trút xuống.

“Vào trong đi, đừng dầm mưa nữa.”

Hắn mấp máy môi, dường như rất cố gắng mới nặn ra được một nụ cười.

Nhất định là thời tiết ở đây quá lạnh, Hường Phù Sinh nghĩ, mũi của cô chốc lát đã cay xè.

“Chúng ta vào thôi. Tôi xem đủ rồi.”

Dứt lời, cô quay người định bước, bỗng thấy chiếc áo khoác trên đỉnh đầu văng xuống một mảng, hóa ra là hắt bỏ một tay ra. Hướng Phù Sinh ngược mắt nhìn hắt, ánh mắt nửa chừng dừng lại trên bàn tay đang mở ra kia. Chiếc hộp bọc lông ngỗng nằm ngoan hiền trong lòng bàn tay hắt, ướt nước, làm lớp bọc lông ngỗng càng thêm xanh thẫm.

Cô kinh ngạc khê mở miệng, cứ tưởng rằng hắt không thể tìm ra.

“Hướng Phù Sinh, bây giờ em có thể cam tâm tình nguyện lấy anh rồi chứ?”

Bầu trời ngày hôm đó mịt mờ u tối. Trong cơn mưa, cô lặng lẽ gật đầu.

Hắt dường như vui sướng vô cùng, quên cả việc dùng chiếc áo khoác che mưa, cứ thế để nó rơi xuống, hắt rút chiếc nhẫn khỏi hộp. Chiếc nhẫn tưởng đã mất rồi tìm lại được, chiếc nhẫn đã chờ đợi suốt nhiều năm cuối cùng cũng đến được nơi nó cần đến.

Hắt ôm lấy cô, chiếc áo khoác trắng loang lổ những màu sắc hỗn loạn. Cô nhắm mắt lại, lấy chiếc bình sưởi gỗ hắt, trách: “Lâm Sóc, anh cố ý.”

Hắt chỉ cười, cười thành tiếng, cười thật sảng khoái.

Cảnh tượng ngày hôm đó diễn ra trước mắt rất nhiều người, đã trở thành những kí ức đẹp đẽ suốt cả nửa đời sau của hai người họ.

Cô ghi nhớ nụ cười của hắt, nụ cười thật sảng khoái dù vẫn còn run run vì lạnh.

Hắt ghi nhớ giọng nói của cô, nửa như bắt lực, nửa như đắm say.

Trong thị trấn không có tiệm bán quần áo, may có người bản địa nhiệt tình cứu trợ ượn một bộ quần áo khô, nếu không chỉ sợ cứ mặc nguyên đồ ướt, chưa tới phi trường đã xảy ra chuyện.

Có điều, dù xử trí kịp thời, về tới Hồng Kông, Lâm Sóc vẫn phát sốt. Ngày thường nếu gặp phải chuyện này, Hướng Phù Sinh nhất định sẽ lo lắng đứng ngồi không yên. Lâm Sóc là người ít khi ốm, nhưng đã ngã bệnh thì dai dẳng vô cùng.

Nhưng lần này Hướng Phù Sinh lại bình tĩnh lo việc đầu ra đây, gọi bác sỹ tới khám, đợi bác sỹ kiểm tra, truyền nước, rồi sai người làm chia nhau trông coi, tự mình xuống nhà xem xét các tờ báo trong hai ngày vừa rồi, trên mặt chẳng hề lộ chút lo lắng.

Đối với cô mà nói, cơn bệnh này tới nằm trong dự liệu, dù sao cũng đã về tới Hồng Kông, với điều kiện cơ sở vật chất ở đây, hắt rồi sẽ ổn cả.

Kế hoạch đã tính toán chu toàn, làm sao để hắt vì việc này mà xảy ra chuyện được?

Đúng là cô không cần hắt trả nợ, bởi thứ hắt nợ, cô sẽ tự mình đòi lại.

Lâm Sóc mê man chìm trong giấc ngủ ba bốn ngày, giữa chừng tỉnh dậy hai ba lần, từ đầu tới cuối không thấy Hướng Phù Sinh đâu cả. Hắt muốn hỏi nhưng chẳng còn chút hơi sức nào, ôm nỗi bất an mãnh liệt tiếp tục chìm vào hôn mê. Cho tới khi cơn sốt hoàn toàn bị đẩy lui hắt mới thực sự tỉnh lại.

Mở mắt ra, thấy trong phòng không một bóng người, chỉ còn mùi vị tàn dư của thứ thuốc khử trùng rờn rã suốt mấy ngày qua. Hắt gọi người làm, thấy cổ họng đặc quánh phát ra âm thanh khàn khàn như kéo bế, chỉ đành tự mình chống tay ngồi dậy, lê bước vào nhà tắm rửa qua mặt mũi.

Rửa trôi hết phiền muộn trên mình, hắt bước ra khỏi cửa. Trên đường xuống nhà, chẳng hề thấy bóng dáng một người làm nào, khi vịn cầu thang xuống dưới mới nhìn thấy Hướng Phù Sinh đang ngồi tựa sô pha đọc sách.

Thoảng nghe tiếng bước chân, Hướng Phù Sinh ngẩng đầu lên, bốn mắt chạm nhau.

“Anh tỉnh rồi à?” Giọng điệu của cô không mấy mặn mà cũng không quá dừng dưng, không vui mừng ngạc nhiên, cũng không thất vọng.

Thấy gương mặt hần lộ vẻ ngờ vực và đôi chút bất mãn, cô liếc nhìn bốn phía rồi cười nhạt: “Bác sỹ nói anh đã hết sốt nên em cho đám người làm nghỉ một ngày. Mấy ngày nay bệnh anh trầm trọng, họ đều rất mệt mỏi.”

Lâm Sóc nhìn cô chăm chú, giống như muốn tìm ra điều gì trong ánh mắt cô. Hướng Phù Sinh liền bước tới, đẩy nhẹ hần một cái: “Anh vừa mới đỡ sốt, ăn mặc mỏng manh thế này, đầu tóc vẫn chưa lau khô đã xuống nhà rồi. Mau đi lên, lau tóc đã.”

Hần không đáp, để mặc cho cô nửa đẩy nửa kéo đi lên tầng. Trở về phòng, cô lấy chiếc khăn bông, bảo hần ngồi xuống rồi tự tay lau tóc cho hần.

Vẫn chưa xong, đột nhiên cô nói: “À, quên mất, lúc này em có nấu nồi cháo dưới nhà, giờ chắc là được rồi đấy.” Cô đặt tấm khăn vào tay hần, chỉ để lại cho hần một bóng lưng vội vã.

Lâm Sóc ngẩn người nhìn chiếc khăn trên tay, chìm vào suy tư. Giờ phút này, hần thật sự có chút mơ hồ đối với tâm tư người con gái ấy.

Hướng Phù Sinh lên gác trở lại, trên tay bưng một chiếc khay, bên trên đặt một bát cháo vừa nấu. Bước vào phòng, trông thấy Lâm Sóc vẫn giữ nguyên tư thế ban nãy, tay cầm chiếc khăn ngồi sững ở đó.

“Sốt một trận mù mịt đầu óc rồi? Chẳng thèm đến cả nhúc nhích.” Hướng Phù Sinh đặt bát cháo lên bàn, “Cháo vừa nấu đây, anh đói không? Thử ăn một chút xem.”

Hướng Phù Sinh đang định bưng bát cháo lên, bỗng bị Lâm Sóc nắm chặt lấy cánh tay. Hần cất giọng khàn khàn, những âm thanh khó khăn lắm mới thoát ra khỏi cổ họng.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

“Lâm Sóc.” Hướng Phù Sinh quay người, cúi nhìn hần, chau mày: “Sao anh khó chiều thế? Chẳng phải đã nói trước đây cứ giằng vò nhau là không hay còn gì? Chẳng phải em đã đồng ý nếu tìm lại được chiếc nhẫn sẽ lấy anh hay sao? Giờ em không gây chuyện, còn học phép hiền lương thực đức, anh muốn thế nào nữa?” Giọng nói cô rất bình thản, lắc lắc đầu: “Xin anh đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử được không?”

Tại sao hần bất an? Bởi vì hần biết, thứ mà cô gọi là không gây chuyện đó không phải vì cô từ bỏ, mà chẳng qua là ở vào thế bất đắc dĩ. Trong lòng hần thầm cười khổ, nhưng hần còn dám đòi hỏi gì hơn? Muốn cô yêu hần như trước đây ư? Đừng nói cô, đến chính hần còn cảm thấy nực cười, từ đầu tới cuối hoàn toàn là si tâm vọng tưởng.

Hướng Phù Sinh thấy hần cúi đầu, cánh tay khe khẽ điểm nhịp bên hông. Cô biết hần đang suy nghĩ.

“Đừng nghĩ nữa.” Cô nói, “Dù sao em sống hay chết, anh cũng muốn ở bên em. Thế thì cần gì phải nghĩ nhiều nữa?”

Cô đưa bát cháo tới trước mặt hần. “Ăn đi, điện thoại di động của anh sắp bị đám trợ lý gọi đến nổ tung rồi, văn kiện cũng xếp đầy một bàn trong phòng làm việc, ăn xong thì tới công ty ngay đi.”

Hần đỡ lấy bát cháo, nở một nụ cười, hóa ra giờ đây hần lại là người cảm thấy ngượng ngùng. Có gạt đi nỗi bất an trong lòng, hần ném một miếng cháo.

....O....

Vì đưa Hướng Phù Sinh đi chơi, Lâm Sóc đã nghỉ phép suốt mấy ngày liền, lại đổ bệnh, công việc của hần thực sự đã ứ đọng rất nhiều, quay lại làm việc liền bận đến nỗi không kịp nghỉ lễ Giáng Sinh.

Ngày cuối cùng của tháng mười hai, trong lúc ngồi nhà lên mạng, Hướng Phù Sinh nhìn thấy những hình nền ghi lời chúc trên các trang web mới chợt nhận ra một năm sắp qua đi. Cô không khỏi băng khuâng mắt một lúc. Lâm Sóc đã ba bốn ngày liền không về, Hướng Phù Sinh cũng không buồn hỏi thăm, sai người làm nấu cơm tối rồi tự ăn một mình.

Khi Lâm Sóc về tới nhà đã quá mười một giờ. Vừa đúng lúc Hướng Phù Sinh xuống nhà định kêu người làm nấu bát canh ngọt, liền đụng phải Lâm Sóc, thấy trên tay hần cầm một túi bánh Bát Tử. Cô bỗng nhớ ra, mẹ hần khi còn sống, cuối năm nào cũng làm bánh Bát Tử để ăn. Dần dần hần cũng hình thành thói

quen đó, dù cho bây giờ đã trở thành sếp lớn, mặc vest đi giày da, và dù bánh Bát Tử chỉ là thứ quà rẻ tiền, chẳng hề phù hợp với địa vị của hắn, hắn cũng vẫn giữ thói quen cũ đó.

“Mua ở đường Phúc Hoa à?” Cô hỏi.

“Ừ. Ăn cùng anh một chút nhé?” Hắn đưa chiếc túi cho người làm, hỏi lại.

Hương Phù Sinh ngậy ra một lúc rồi gật đầu, “Được thôi.”

Người làm bày biện ra đĩa mang đặt trên bàn, Lâm Sóc và Hương Phù Sinh ngồi đối diện nhau, lặng lẽ ăn bánh.

Bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ. Hương Phù Sinh nhìn vào chiếc đồng hồ đặt xa xa, hóa ra đã sang năm mới.

“Chúc mừng năm mới!” Lâm Sóc nói.

“A. Chúc mừng năm mới!”

Cô cười nhẹ trả lời, ánh mắt dừng lại trên chiếc bánh, lạnh lùng nghĩ, đây có lẽ là lần cuối cùng trong đời cùng hắn ăn thứ này.

Một năm mới cuối cùng cũng tới.

13. Chương 13: Chương 13

Qua Tết Nguyên Đán, Lâm Sóc liền cho người bắt đầu chuẩn bị hôn lễ. Tin tức cũng lan truyền với tốc độ chóng mặt.

Đôi khi tình cờ xem báo, Hương Phù Sinh không khỏi cảm thấy buồn cười. Cô vì Lâm Sóc mà trở thành chiếc giày rách, mang danh ô nhục, đến nay chính hắn lại sốt ruột muốn lượm chiếc giày rách ấy về.

Lâm Sóc hỏi Hương Phù Sinh, rằng cô có yêu cầu gì về hôn lễ hay không.

Trước đây khi còn vui vẻ bên nhau, không phải cô chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn, nhưng chưa qua được cửa bố mẹ đã nghĩ xem tổ chức hôn lễ như thế nào thì thật quá hao huyền. Sau đó tai ương dồn dập kéo đến, hai chữ “hôn lễ” càng lúc càng trở nên xa vời.

Vì thế nên, cô chẳng có yêu cầu gì đặc biệt, trừ một điểm, cô muốn thật hoành tráng.

Cô muốn tất cả người dân ở Hồng Kong đều biết về lễ cưới này, đều biết Lâm Sóc muốn cưới Hương Phù Sinh làm vợ.

Còn Lâm Sóc, hắn cũng muốn tổ chức một hôn lễ thật long trọng đình đám, để tuyên bố với tất cả mọi người rằng, cô là của hắn, cuối cùng cũng thuộc về hắn.

Quanh đi quẩn lại, biết bao năm trôi qua, cô cũng chịu vì hắn mà mặc áo cưới, cho dù đằng sau còn lẩn khuất điều gì, hắn vẫn cứ hi vọng tràn trề.

Lịch chuẩn bị hôn lễ được lên kín mít, trong nhà đồn dập người tới người lui, nào là người hoạch định hôn lễ, người thiết kế tiệc cưới... Lâm Sóc cũng không thể không bỏ thời gian dành cho việc chụp ảnh cưới. Lúc nào cũng bận rộn, vội vội vàng vàng, hai người trông cứ như một đôi trai gái hạnh phúc sắp bước vào lễ đường thật sự vậy.

Hôm đó, Lâm Sóc lại về nhà rất muộn, Hương Phù Sinh sai người làm múc một bát canh ngọt đem lên cho hắn, còn cô thì vòng qua sau lưng, kề cạnh bên vai hắn. Những ngày này, cô bắt đầu dần dần gần gũi với hắn hơn. Cô tiếp cận hắn một cách tinh tế từng chút từng chút một, dường như có thể nhìn ra giữa hai người có một thỏa hiệp. Có điều chẳng ai bảo ai, họ đều không nhắc tới, mà như ngầm hiểu.

“Nếu đã mệt đến thế không cần phải tới tận Maldives chụp ảnh cưới nữa, ở Hồng Kông cũng có nhiều cảnh được lắm.” Hơi thở của cô phả vào tai hắn, cảm giác hơi gai người.

Lâm Sóc múc một thìa canh đưa lên miệng, đặt bát xuống, quay đầu lại, kề sát mặt Phù Sinh.

“Trước đây chẳng phải em nói nhất định đến Châu Âu chụp ảnh cưới đấy ư? Quên rồi à?”

Hương Phù Sinh lắc đầu: “Em nói lúc nào? Chẳng có ấn tượng.”

“Vậy thì đúng là người nói vô ý, người nghe hữu tình. Hơn nữa, cả đời này chỉ chụp ảnh cưới có một lần, cứ cố gắng đến nơi em thích đi.”

“Ông Lâm à, tôi đang quan tâm đến ông đấy, đừng có đứng đưng với tấm lòng người ta như thế.” Hương Phù Sinh đứng thẳng người dậy, vỗ vỗ vào bả vai Lâm Sóc.

Hắn liếc cô một cái, lại cầm bát canh lên, lãnh đạm thổi một hơi, nói: “Chẳng phải em hận anh lắm sao, vậy mà vẫn muốn quan tâm anh? Nói đi, em muốn gì?”

Hương Phù Sinh nhếch môi khê cười, lại ghé miệng xuống kề bên vai hắn: “Mặc dù hai hôm nay được ra ngoài đi đây đi đó, nhưng mấy tên vệ sỹ cứ kè kè bên cạnh, cảm giác hơi chướng mắt.”

Động tác của hắn rõ ràng khựng lại, Hương Phù Sinh thậm chí còn cảm nhận hơi thở của hắn lạnh đi. Hắn mở miệng: “An toàn của em cần ưu tiên hàng đầu.”

“Cứ nhắc tới chuyện này là anh lại mẫn cảm quá. Chúng ta sắp trở thành vợ chồng rồi.”

Lâm Sóc nghe xong, đặt bát xuống, kéo Hương Phù Sinh ra trước mặt, ánh mắt sáng rực: “Hương Phù Sinh, anh cũng mong chỉ là mình cả nghĩ. Nhưng anh thật không nắm chắc, có phải em đang từng bước từng bước dẫn dụ khiến anh rơi là cảnh giác hay không.” Sắc mặt hắn âm trầm, giống như một người khác hẳn: “Bỏ ý định đó đi, Phù Sinh, đối với cả hai ta đều có lợi.”

“Nói trở mặt là trở mặt ngay được.” Hương Phù Sinh rút tay lại, sắc mặt không dễ coi cho lắm.

Lúc này vẻ mặt hắn đã trở lại dịu dàng, khe khẽ thở ra một hơi: “Nếu em ngoan ngoãn, để anh bớt phải lo lắng, anh sẽ không trở mặt.”

Hương Phù Sinh khoanh tay trước ngực: “Lâm Sóc, tôi không phải thú nuôi, nói vài câu cho cây kẹo thì xí xóa hết mọi chuyện. Chẳng lẽ anh định giam lỏng tôi cả đời?”

“Không phải. Nhưng trước khi em và anh kết hôn, trước khi anh còn chưa chắc chắn, anh sẽ không mạo hiểm.”

Lâm Sóc ngược lên, nhìn thẳng vào mắt cô, từng chữ từng chữ thốt ra rành rọt.

Trong lòng Hương Phù Sinh thoáng qua một tia sừng sốt, hắn vẫn thế, dù yêu đấy, nhưng vẫn cứ độc tài, vẫn cứ ích kỷ. Bình thường hắn tỏ ra chiều chuộng mọi sở thích của cô, nhưng sự thật, hắn chỉ làm tất cả để phục vụ cảm giác của chính mình. Hắn căn bản không hiểu, cũng không muốn hiểu, thế nào là yêu một người.

Có lẽ vì biết đã chọc cho Hương Phù Sinh khó chịu, ngày hôm sau Lâm Sóc cố ý dậy sớm, làm điểm tâm cho cô, lại chủ động đề nghị đưa cô đi dạo phố. Vài năm trước lúc Hương Phù Sinh giận dữ, hắn vừa nhượng bộ, cô đã lập tức làm hòa. Còn giờ, cô chỉ đứng đưng chấp nhận.

Trước đây trong lòng cô, hắn là tốt nhất, hắn làm gì cũng khiến cô thích thú. Nhưng hiện giờ, hắn hết lần này tới lần khác đi quá giới hạn mà vẫn ngông cuồng định dùng cách chiều chuộng, dỗ dành trước đây để làm lành, thật quá hoang đường. Có điều cô bây giờ không muốn tranh chấp với hắn chỉ vì những chuyện như vậy, thứ nhất, cô hiểu rõ hắn chỉ có thể và cũng chỉ biết làm như vậy, thứ hai, cô có toan tính riêng.

Tin tức về lễ cưới của hai người lên báo dồn dập, dĩ nhiên không tránh khỏi có phóng viên theo dõi. Lâm Sóc trước nay chẳng ngại, nhưng bởi Hương Phù Sinh vốn ghét cánh phóng viên nên hắn thường sai vệ sỹ theo sau dọn dẹp, ngăn không cho người chụp ảnh. Bỗng nhiên hôm nay, Hương Phù Sinh chẳng những không khó chịu, còn đường hoàng khoác tay Lâm Sóc.

Lâm Sóc hơi ngỡ vực, nhướn mày hỏi: “Sao hôm nay lại chủ động thế?”

“Anh chẳng nói không chắc liệu em có chạy trốn hay không còn gì? Vậy hôm nay em sẽ thật sự ngồi lên cái danh phận bà Lâm, để đám phóng viên làm chứng cho em.”

“Em lấy danh phận bà Lâm đổi lấy tự do ư?”

Hương Phù Sinh tỏ vẻ suy nghĩ, lát sau nhìn hấn chớp chớp mắt: “Không chỉ có tự do, mà còn là danh dự, địa vị, tiền tài. Địa vị bà Lâm trăm lợi không có một hại.”

Hấn nhìn cô, hồi lâu không nói tiếp. Khi thì lạnh lùng, khi lại nồng nhiệt, cảm xúc và thái độ của cô dường như luôn luôn thay đổi, phập phồng bất ổn. Bàn tay cô dường như đang nằm trong tay hấn, nhưng hấn lại cảm thấy càng lúc càng không giữ được cô nữa.

Hấn chỉ hi vọng là mình lo lắng thái quá.

Cuối tháng Một, hai người tới Maldives chụp ảnh cưới. Tháng Một, tháng Hai tại Hồng Kông thời tiết vẫn khá lạnh, nhưng ở Maldives lại vô cùng khô ráo mát mẻ.

Một hòn đảo xanh bao bọc bởi cát trắng giống như một chuỗi ngọc mà Thượng Đế lỡ tay làm rơi, nước biển quần quít xung quanh, màu xanh thẳm trải ngút tầm mắt. Có lẽ bất cứ ai tới “Thiên đường trên mặt đất” này, đều sẽ cảm thấy tâm hồn mình thư thái.

Hai người tới ở tại Thủy thượng tầng nổi tiếng, đến chơi tại bar nghỉ mát Hill của nhà hàng Đáy Biển. Những con cá nhiệt đới sắc sỡ, rặng san hô rực rỡ tươi đẹp, bãi cát trắng như tuyết trải dài lấp lánh, hàng dừa đứng nghiêng mình đu đưa trước gió, bên cạnh những mái nhà tranh đơn sơ...

Tất cả mọi thứ đều giúp cho con người ta quên đi mọi phiền não. Lâm Sóc và Hương Phù Sinh cũng không thể phụ cảnh đẹp trước mắt, cùng khoác lên mình những bộ đồ nghỉ mát. Lâm Sóc mặc chiếc áo sơ mi lõe loét, để hở hai cúc áo, trông khá ra dáng một tay ăn chơi. Hương Phù Sinh bận chiếc váy thắt đai kiểu Bohemia, thêm chiếc áo choàng thêu màu sữa, bỗng chốc trở nên hoạt bát hơn hẳn.

Chụp áo cưới, lại mặc đồ nghỉ mát, hai người cứ như đi hưởng tuần trăng mật sớm vậy. Lúc trở về Hồng Kông, phát hiện làn da trở nên rám nắng, thế là lại trêu nhau cười vui như lũ trẻ một trận.

Đầu tháng Hai, việc thiết kế váy cưới hoàn thành, ai ngờ khi mặc thử, vì Hương Phù Sinh béo hơn lúc lấy số đo một chút nên lại phải đem sửa. Lâm Sóc thấy thế vui ra mặt. Hấn ôm lấy cô từ phía sau, nhìn nụ cười rạng rỡ của cô trong gương nói, “Em có chút da thịt, ôm thế này mới thích.” Dĩ nhiên, Hương Phù Sinh chỉ đáp lại bằng ánh mắt đứng đưng.

Suốt mấy ngày, Hương Phù Sinh theo Lâm Sóc tới tham dự các bữa tiệc khác nhau. Việc này khó tránh làm cô gặp lại những bạn bè cũ, trừ Lara ra, đại đa số mọi người không thật hiểu rõ những uẩn khúc bên trong cuộc bể dâu nhà họ Hương. Đa số họ đều biết Hương Phù Sinh một lòng với Lâm Sóc, hướng hồ sau khi scandal dạo nọ bùng phát, cũng chỉ có Lâm Sóc ở bên cô, do đó việc cô giao đại quyền vào tay hấn cũng coi như hợp lý. Việc cô mất tích ba năm liền cũng được ngụy tạo thành ra nước ngoài dưỡng bệnh, cả câu chuyện xem ra không có nhiều điểm đáng ngờ.

Chỉ có vài người thực sự thân thiết với Hương Phù Sinh vẫn cảm thấy nghi hoặc. Dù sao đi nữa, Lâm Sóc lên nắm quyền quá chóng vánh. Hơn nữa trong mắt họ, một người tinh táo, mạnh mẽ như Hương Phù Sinh không thể nói phát điên là phát điên được. Hiềm một nỗi sau khi sự việc xảy ra, Hương Phù Sinh liền cắt đứt hoàn toàn liên lạc với thế giới bên ngoài, sau đó lại rời khỏi Hồng Kông, nên họ không cách gì tìm hiểu được nữa.

Đến nay, Hương Phù Sinh dùng thân phận bà Lâm đến các bữa tiệc quan trọng, không thể không nói lại các mối quan hệ xưa kia. Do đó có vài người bạn trong lúc nói chuyện cũng hỏi thăm chuyện cũ, Hương Phù Sinh chỉ đáp lại bằng nụ cười nhạt, tỏ rõ thái độ không muốn nhắc lại quá khứ. Nhiều lần như vậy, tự nhiên sẽ không ai hỏi tới nữa.

Hương Phù Sinh không muốn nhắc đến chuyện cũ, càng không muốn đem những đắng cay tủi nhục và nguyên do mọi chuyện kể cho những người không mấy liên quan. Cô không cần người khác biết kể thử ác đứng sau tấm màn là ai, cũng không cần người ta thở dài ỉn. Cô hiểu mình nên nói gì làm gì mới thu được lợi ích lớn nhất. Rõ ràng, việc kể khổ không phải một chuyện nên làm.

Thời gian chớp mắt vụt trôi, cuối tháng Hai, Lâm Sóc và Hương Phù Sinh tổ chức hôn lễ tại Casablanca.

Cái tên Casablanca xuất phát từ tiếng Tây Ba Nha, có nghĩa là “Căn phòng màu trắng”. Khắp thành phố là những kiến trúc mang sắc trắng tinh khôi. Những đường nét cong cong mang đậm sắc thái hiện hòa đơn hậu, những đại viện với bức tường ào trắng làm tôn lên các tán cọ, lộ ra vẻ đặc sắc vốn có của một vùng

đất thực dân cũ. Nơi đó, một tòa nhà thờ Hồi giáo cao chót vót đứng bên bờ Đại Tây Dương vô cùng hút ánh nhìn, giống như một chiếc thuyền đang ra khơi, hứng gió, đập sóng tiến về phía trước.

Hôn lễ được tổ chức theo nghi thức Ma Rốc, quy mô hoành tráng, kéo dài ba ngày liền, số người tham gia ước tới hơn một vạn.

Ngày đầu tiên, cô dâu và chú rể thuê trọn một bãi tắm, những người phụ nữ lớn tuổi trong nhà sẽ tham gia nghi lễ tắm rửa, cùng nhau giúp cô dâu tẩy trần, dùng loại tinh dầu hoa tươi đặc chế bí truyền của nơi đây mát xa cơ thể. Ngày thứ hai, cô dâu được vẽ lên mình những hoa văn may mắn. Màu vẽ cũng được chiết xuất từ hoa tươi, mùi hương rất thanh tân. Ngày thứ ba mới là ngày chú rể tới rước dâu. Nghi lễ chính được tổ chức vào buổi tối, khách tới đều mặc trên mình những bộ y phục truyền thống. Chú rể phải tuyên thệ sẽ chăm sóc cô dâu suốt đời vào đêm tân hôn.

Trong lúc Hường Phù Sinh đang đứng trước tấm gương lớn, trên mình mặc một chiếc váy cưới trắng tinh khiết, tay cầm hoa tươi, cô phù dâu đứng phía sau, chính là Lily, em gái Lara không kìm được tán thưởng: “Chị ơi, chị đẹp thật!”

Đẹp ư?

Hường Phù Sinh nhìn cô gái trong gương. Mái tóc dài như dòng thác được búi lên phía sau gáy, chiếc khăn voan dài trùm từ phía sau hất ra trước, những sợi tơ trắng muốt dùng làm găng tay, cổ áo hình chữ V, thiết kế ôm chặt eo lưng, chân váy hình đuôi cá, buông rộng từ trên đầu gối xuống chân, đuôi váy trải dài trên mặt đất.

Cô nâng bó hoa trong tay mình lên ngắm nghía, thấy trên cánh hoa còn đọng giọt sương. Hoa nở hoa tàn...

Vì ai?

“Chị ơi, đến giờ ra làm lễ rồi.” Lily từ phía sau nhắc.

Hường Phù Sinh liếc nhìn cô bé, lại ngoảnh mặt ra cửa sổ, những ánh nắng còn sót lại cuối ngày tỏa sáng ấm áp, những tia sáng màu cam, rọi thẳng vào phòng qua khung cửa sổ mở toang. Cô lãnh đạm nhếch khóe miệng, lạnh lùng nói: “Đúng, tới lúc phải đi rồi.”

Tại nơi tổ chức buổi lễ, con đường dẫn từ ngoài vào nơi tuyên thệ trải đầy hoa hồng, khu vực ghế ngồi của khách mời giờ đã không còn chỗ trống. Lâm Sóc mặc một bộ lễ phục màu trắng, tinh khiết không vương bụi trần, vô cùng sáng sủa dễ chịu.

Một mặt chào hỏi khách khứa, mặt khác chốc chốc hần lại quay sang phù rể Lệ Chí Thành hỏi giờ. Lệ Chí Thành cứ vài phút trôi qua lại phải trả lời một lần, cuối cùng thật sự không nhịn nổi, nói: “Chỉ là kết hôn thôi mà hỏi hỏi tới mức này cơ à?” Lâm Sóc nghe xong chỉ lờ mờ anh ta một cái, Lệ Chính Thành đành im lặng.

Đang lúc hai người không nói gì, một phục vụ viên vội vã chạy vào: “Cô dâu đến rồi.”

Lệ Chí Thành liền quay ra nói với người phụ trách: “Bắt đầu đi thôi.”

Lâm Sóc tới đứng trước bệ chủ trì của mục sư, các vị khách nghe người chủ trì nói hôn lễ chuẩn bị bắt đầu, liền bảo nhau ổn định trật tự.

Tiếng nhạc vang lên, mọi người lũ lượt quay đầu ra phía cửa, ánh mắt Lâm Sóc cũng nhìn ra xa chờ đợi. Tim hắn đập rất nhanh, lòng hắn phấn khích, kích động và mong đợi. Nhưng âm nhạc chơi một lúc lâu vẫn chưa thấy bóng dáng cô dâu đâu, vẻ mặt hắn dần dần nguội lạnh, tâm trạng bất an dần lan tỏa trong lòng.

Những tiếng xì xào bắt đầu râm ran. Lệ Chí Thành thấy tình hình không ổn, bèn bước lên trước một bước, nói vào tai Lâm Sóc: “Tôi đi xem có chuyện gì xảy ra không nhé?”

Anh ta vừa dứt lời, đã thấy phù dâu túm váy hoảng hốt chạy tới. Ánh mắt Lâm Sóc rực lên như bó đuốc, bàn tay bên hông nắm chặt.

Lily thở không ra hơi tới trước mặt Lâm Sóc, gấp gáp nói: “Chị Phù Sinh... Cô dâu, cô dâu mất tích rồi.”

Bốn bề xôn xao, Lâm Sóc đứng nguyên tại chỗ, rất lâu không nói gì. Người chủ trì nhìn ra tình hình, vội chạy đi trấn an khách khứa.

Những phóng viên bị nhốt ở bên ngoài nghe tin bên trong xảy ra chuyện, lập tức nhao nhao đòi xông vào, xảy ra xung đột kịch liệt với đám vệ sĩ.

Trong lễ đường, Lily vẫn tay cầm đuôi váy, đợi Lâm Sóc phản ứng. Nhưng hắn cứ chết đứng tại chỗ, tỏa ra sát khí gai người. Lệ Chí Thành nhìn tình hình trước mắt tưởng như sắp đổ bể đến nơi, liền nói: “Phải người đi tìm. Nhiều vệ sĩ như thế này, cho dù cô ta có chạy trốn, cũng không đi đâu xa được.”

Lâm Sóc nghe xong, cuối cùng cũng có chút phản ứng. Hắn dường như sức nhận ra điều gì, nhìn thẳng vào mắt Lily hỏi: “Hội trường nhiều vệ sĩ như vậy, sao cô ấy lại mất tích được?”

“Bọn em vẫn chưa tới hội trường. Xe đi được nửa đường, chị Phù Sinh bỗng nhiên đòi dừng xe, nói muốn đi vệ sinh. Em liền cùng chị ấy đi tìm nhà vệ sinh, đang đi, chị ấy bỗng xách váy chạy mất. Em đuổi không kịp, liền gọi điện cho bác tài, hai bác cháu đánh xe tìm vài vòng, đi hết tất cả các khu vực quanh đó mà không thấy. Biết đã đến giờ nên đành bỏ cuộc, vội vã tới đây trước.”

“Vậy vừa nãy sao lại có nhân viên vào thông báo cô dâu đã tới? Trên người Hường Phù Sinh có mang theo tiền không?” Lệ Chí Thành hỏi gấp.

“Cô ấy đã sắp xếp cả rồi.” Lily chưa kịp trả lời, Lâm Sóc đã nói trước. Hắn quay sang nói với Lệ Chí Thành: “Báo với các vị khách, hôn lễ hôm nay hủy bỏ.”

Nói xong, hắn đi xuống lễ đài, bước nhanh ra bên ngoài. Lily buột miệng hỏi: “Anh đi đâu?”

“Đi tìm cô ấy. Mọi người không cần theo đâu.”

Hắn ném lại cốc lốc một câu, rồi ngạo nghễ một mình bước trên thảm đỏ, xuyên qua đám ký giả, rời khỏi giáo đường.

Tất cả những gì là hoa hồng, hân hoan, thuần khiết, lãng mạn... đều bỏ lại sau lưng.

Vọng tưởng chỉ mãi là vọng tưởng.

Khi Lâm Sóc tìm thấy Hường Phù Sinh, cô đang ngồi trên thành lan can khoảng sân lộ thiên, đôi chân du đưa bên ngoài bị tà váy dài phủ kín, bên dưới là cát, xa xa là biển. Cơn gió đêm thoảng qua chiếc khăn voan trên đầu, trông như một nàng tiên cá màu trắng chỉ tình cờ ghé qua bãi biển này.

Tiếng bước chân làm cô hơi giật mình quay lại. Ánh đèn vàng khoác lên mình cô một lớp áo màu ngà ảm áp. Trông thấy gương mặt lộ vẻ thất thần của Lâm Sóc, cô khẽ cười, trong nụ cười có chút đắc ý: “Cuối cùng cũng tìm thấy em rồi.”

“Giờ em đã vừa lòng chưa?” Lâm Sóc đứng tại chỗ, không lại gần, chỉ lạnh lùng hỏi.

Hường Phù Sinh thu lại ánh nhìn, đưa mắt ra xa ngoài bãi biển. Từng đợt từng đợt sóng xô bờ, thổi tới những cơn gió mát lạnh.

Cô bắt hắn phải chạy qua chạy lại biết bao nhiêu nơi. Mặc dù không mang theo ví, nhưng bó hoa cưới rất hoành tráng đã quá đủ để giấu một chiếc thẻ tín dụng và vài tờ tiền giấy mỏng dính. Sau khi cắt đuôi Lily, cô liền gọi xe tới con phố sầm uất nhất, rồi tìm nơi có thể quét thẻ để mua đồ, mua xong lại di chuyển sang nơi khác. Thẻ của cô do Lâm Sóc cấp, khi tiêu dùng vượt quá một hạn mức nhất định, ngân hàng sẽ thông báo cho chủ thẻ. Do đó Lâm Sóc liên tục nhận được tin tức về những nơi cô đi qua mua sắm. Tuy thế lúc nào hắn cũng chậm hơn cô một bước, trừ khi cô cố tình dừng lại.

Cuối cùng, cô dừng ở quán rượu mà họ đã hẹn trước, ngồi chờ tại căn phòng mà đáng lẽ sau hôn lễ hai người sẽ tới ở.

Người thì tới đủ cả, nhưng hôn lễ đã tan nát.

“Cũng tạm được, nhưng chẳng có gì quá hài lòng.”

Cô cầm ly rượu để phía bên tay trái lên, nhấp một ngụm rượu đỏ. Cảm giác mùi thơm tinh khiết của rượu vẩn vút nơi đầu lưỡi dần lan tỏa xuống bụng khiến cô khẽ nhắm mắt lại, ngửa cổ, một hơi uống cạn. Cô cầm chai rượu để trên lan can, rót ra ly mới.

Vừa thưởng thức rượu đỏ, cô vừa nói tiếp: “Em không có ý định trốn đi, chỉ muốn để cả thế giới này biết rằng, lần này, là Hường Phù Sinh này cự tuyệt Lâm Sóc.”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, nhưng khi thốt ra mấy chữ cuối, ánh mắt cô bỗng dừng trên người Lâm Sóc, khóe miệng dường như thấp thoáng nụ cười.

“Vậy em có nghĩ tới làm như vậy sẽ gây ra kết quả thế nào không?” Lâm Sóc bước tới trước mặt cô, hạ giọng hỏi: “Lúc nào em cũng muốn được tự do, hôm nay em bội tín, chộc giận anh, lại chẳng có khả năng đối kháng với anh, em không sợ cả đời này không có ngày nào được yên thân à?”

Hường Phù Sinh nghe xong, chỉ cười, đặt ly rượu xuống, quay người sang một bên, cô khẽ nhắc cầm Lâm Sóc hướng về phía mình, ghé sát miệng vào tai hắn, nói: “Sợ? Trong những ngày tháng bị anh giày vò, tôi đã không còn biết sợ là gì nữa rồi. Không có khả năng thì đã sao, anh yêu tôi đấy, Lâm Sóc.” Hơi thở của cô mang theo mùi rượu, phả lên da hắn như một lớp sương mỏng, trong lời nói đã có vài phần say sưa. “Tình yêu của anh chính là món tiền cược lớn nhất với tôi.”

Hắn liếc nhìn, rồi ôm lấy cô, vén tấm khăn voan cài đầu lên. Trong nụ cười của hắn ẩn chứa vị đắng chát: “Hường Phù Sinh, quả nhiên em đã luyện thành bản lĩnh rồi đấy, nhỉ?”

“Người quyết tâm lấy tôi cho bằng được là anh, anh không thể trách tôi chốc chốc lại chộc vào vết thương của mình.” Cô không phản kháng, ngược lại còn ôm lấy cổ hắn, tỏ vẻ ngoan ngoãn. “Cái đó người ta gọi là phòng ngày phòng đêm, giấc nhà khó phòng. Anh nên suy nghĩ thêm chút nữa, xem có thật sự quyết phải lấy tên giấc này về làm vợ hay không?” Cô bắt chước giọng điệu của hắn.

“Nếu anh sợ con quỷ nhỏ là em, sợ em báo thù, ngày trước anh đã không làm em tổn thương, bây giờ cũng sẽ không đón em về nhà.” Lâm Sóc cúi xuống, cắn nhẹ tai cô, phần là oán trách, nhưng âu yếm vẫn nhiều hơn. “Có điều, tin anh đi Phù Sinh, anh đau, em cùng không dễ chịu đâu.”

Hường Phù Sinh cuộn người lại, chỉ vì hắn nhắm nháp tai cô, những làn hơi nóng bỏng khiến cô không thể kìm được cảm xúc. Cô rên khẽ một tiếng, nắm lấy tay hắn, vén lớp vải áo sơ mi lên rồi cắn. Tới khi thấy máu, cô mới nhả ra, vừa cười khoái trá vừa lau đi vết máu trên miệng: “Vậy chúng ta cùng đợi xem, cuối cùng, con nai sẽ chết vào tay ai?”

Đôi mắt cô lóe sáng, khiến trái tim hắn khẽ run lên. Liếc nhìn vết răng trên cánh tay, hắn nhếch mép cười ma mị: “Em cầu cho bản thân qua được đêm nay đã rồi tính.”

Dứt lời, hai tay hắn vòng qua eo kéo cô xuống, ôm lấy cô hôn cuồng nhiệt. Hắn ôm cô thật chặt, tưởng như nghẹt thở. Cô không chịu lép vế, đập lên mu bàn chân hắn, ôm chặt cổ hắn. Chiếc áo sơ mi dúm đó rơi trên đất, tấm khăn voan cùng kẹp tóc cũng nằm ngổn ngang. Suối tóc bật ra như dòng thác, rối bời giữa những ngón tay của hắn.

Hai người ngã ra giường, hắn đè lên mình cô, bàn tay từ sau lưng tiến tới kéo khóa chiếc váy cưới. Bỗng nhiên, cô lấy sức trở mình, hai người tráo đổi vị trí trên dưới. Hường Phù Sinh cúi xuống nhìn hắn, cười, tự mình kéo hết khóa áo, trút bỏ bộ lễ phục trước mắt hắn.

Cô khom người, chống tay bên tai hắn, đôi môi hồng khẽ nhón một nụ hôn, như trêu ghẹo thần kinh hắn vậy. Hắn ôm cô thật chặt. Nụ hôn của cô dần lan xuống dưới, cô cắn nhẹ chiếc cảm lún phún râu, rồi lướt qua yết hầu hắn.

Lâm Sóc xưa nay không bao giờ để chỗ chí mạng của mình cho đối phương nắm được, do đó vừa bị động vào ót, hắn đã dùng hai cánh tay như sắt thép nắm chặt bả vai cô, ra chiều ngăn cô lại.

Phù Sinh cười chế nhạo, không nói gì, đoạn quặp chặt hai chân vào eo hắn. Ánh mắt Lâm Sóc càng tối lại, hắn vừa hôn vừa khiêu khích, trêu chọc... Bị tấn công một cách kịch liệt, lại thêm men rượu, Hường Phù Sinh rên thành tiếng, cả cơ thể cong lên như cánh cung. Đôi mắt cô mờ đi như bị bao phủ bởi một lớp sương mù, nước mắt lưng tròng, cô nhìn hắn, như muốn thêm nhiều nữa...

Hắn đâu dễ dàng bỏ qua cho cô như thế, càng vuốt ve, mơn trớn nhiều hơn. Làn da trắng như ngọc đầy những vết tích... Nhưng hắn không để cô được thỏa mãn. Cô bắt mãn lên tiếng, hắn liền kề sát bên tai, dẫn dụ: “Muốn nữa phải không? Cầu xin đi.” Trong lúc nói, ngón tay của hắn lại giở trò quấy phá.

Cô không kìm được rên lên một tiếng hờn trách, mở trừng mắt. Cô đưa tay xuống dưới bụng hắn, cắn môi, không chịu thua hỏi vặn lại: “Tôi thì... có thể không cần, nhưng anh... anh nhịn nổi không?”

Ngón tay cô như tích điện, khiến hắn sững lại, phục bên tai cô. Bỗng hắn cười lớn, lồng ngực bởi tiếng cười mà rung lên: “Phù Sinh ơi là Phù Sinh, anh dạy ra một học trò giỏi như thế này lúc nào mà không hay?”

Chưa đợi cô trả lời, hắn tóm lấy eo cô, khẽ tiến lên, khiến câu nói trong miệng cô đứt đoạn. Hắn lấy nụ hôn chặn lại những tiếng rên rỉ của cô, yên lặng cảm nhận được từng tắc nhỏ trong cô, cô cũng vậy...

Họ hoàn toàn hòa làm một. Cảm giác hưng phấn khơi gợi những khát khao ở tận cùng bên trong con người ta. Khát khao được sưởi ấm, được nương tựa, được yêu thương, được trói buộc... Càng lại gần, hắn lại càng không muốn rời xa...

Trong khoảnh khắc tất cả mọi dồn nén trong hắn bùng ra ngoài, Phù Sinh cũng cảm nhận thấy sự nóng bỏng mang theo những nồng nàn sâu thẳm đó. Cô một nhào buông thõng cánh tay, lưu luyến nhìn ngắm gương mặt hắn.

Hai gò má cô vẫn ửng hồng, nhưng giọng nói đã trở nên nguội lạnh: “Lâm Sóc, anh phải vĩnh viễn ghi nhớ vết thương mà tôi phải chịu, mỗi chút, mỗi chút một, anh đều không được phép quên.” Bởi vì, tôi sẽ dần dần từng chút, bắt anh trả lại.

“Anh nhớ.” Hắn xoa nhẹ gò má cô, hôn nhẹ lên trán cô. “Luôn luôn ghi nhớ.”

Thêm vài lần quần quít, hai người mới chìm vào giấc ngủ, có điều mỗi người mang một tâm sự riêng. Chợp mắt được hai, ba tiếng, trời vừa hửng sáng, Lâm Sóc đột nhiên tỉnh giấc. Hướng Phù Sinh vẫn đang say ngủ, vẫn chiếc chăn bị đá đến chẳng ra hình thù, vẫn cái tư thế cuộn tròn như đứa trẻ. Hắn nằm yên đó, chống cằm, chốc chốc lại đưa tay vuốt vuốt tóc đen dài thẳng mượt của cô. Hắn ngắm nghía rất lâu mới chịu ngời dậy.

Hắn không vào rửa mặt ngay mà đi ra ban công, châm một điếu thuốc.

Vàng thái dương nhô lên từ mặt biển, phía chân trời một đường thẳng tắp, ửng lên sắc đỏ au, những con sóng từ phía xa thông dong đuối nhau vào bờ rồi chợt tan biến, những cơn gió biển ào ạt, khiến người ta cảm thấy se lạnh.

Trên lan can vẫn còn ly rượu đêm qua cô uống dở. Chiếc ly chân dài còn in rõ vết son môi. Sự nồng nhiệt đêm qua, là nhờ rượu này, hay do điều gì khác, chính hắn cũng lười phân biệt.

Đã có vay, tất có trả. Đạo lý này có nghĩa ở mọi nơi.

Do đó hắn không chú ý đến việc trả lại, cũng không để tâm cô làm hắn tổn thương bao nhiêu.

Có điều, khi nỗi đau thật sự đến, đích thực không dễ gì vượt qua.

Mỗi một lời nói dừng dừng, mỗi một nụ cười đầy ẩn ý của cô, đều khiến hắn đau nhói.

Mà nỗi đau ấy là không thể bồi đắp, không thể hoàn trả, chỉ có chờ đợi, ngoài chờ đợi vẫn là chờ đợi mà thôi.

Hắn xưa nay chỉ biết lao đi, không quay đầu, không hối hận, càng không dừng lại. Với hắn, chờ đợi là hình phạt tàn khốc nhất, nó vắt kiệt tình cảm của hắn với thế giới này.

Có lẽ, đã đến lúc hắn phải đối xử với cô khác đi rồi...

“Hút thuốc chẳng bao giờ giải quyết được vấn đề.” Giọng nói của Hướng Phù Sinh vang lên sau lưng hắn. Cô choàng tấm chăn, bước tới bẻ điếu thuốc trên tay Lâm Sóc, ném vào ly rượu.

“Dậy sớm vậy?” Hắn như sự tỉnh, kéo cô vào lòng, mân mê cánh tay cô.

Cô xô hắn ra, lạnh lùng liếc một cái. “Bị hun mùi khói thuốc rồi, mau mau đi đánh răng, hôi quá!”

Hắn bắt lực lắc lắc đầu, đáp một tiếng “Được”, rồi ngoan ngoãn đi vào nhà vệ sinh. Hướng Phù Sinh nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của hắn, cho tới khi bóng dáng ấy khuất hẳn sau cánh cửa mới đi vào phòng.

Cô bước vào phòng để quần áo, cởi tấm chăn ra, lấy bộ đồ ngủ mặc lên người. Bỗng nhìn thấy bản thân mình trong gương, cô khựng lại. Khắp cơ thể đầy những vết tích. Nhắm mắt lại, cảnh điên đảo đêm qua hiện ra, mỗi một dấu vết trên da dường như vẫn còn bóng rất. Nhưng mở mắt, con người của cô chỉ còn sự lãnh đạm. Quay người lại, ngón tay cô lần nữa chạm vào hình xăm đó.

“Mặc quần áo vào đi, lạnh đấy.” Hắn bước vào phòng từ lúc nào, choàng bộ đồ ngủ lên người cô, che khuất vết xăm. Cô ngước mắt, thấy hắn đã thay quần áo.

”Chuyện kết hôn, anh định dàn xếp với báo giới thế nào?” Cô cất tiếng hỏi.

“Anh là người bị bỏ rơi, em có gì phải lo chứ?” Lâm Sóc thay bộ đồ ra ngoài xong, liền quay lại ôm lấy Hướng Phù Sinh, hai tay vòng qua eo. Hắn nhìn cô trong gương: “Chút nữa anh sẽ lên máy bay về Hồng Kông. Em có thể ở lại đây chơi vài hôm rồi về cũng được.”

Hướng Phù Sinh hơi kinh ngạc. Hắn liền cười nói: “Nhiều nhất ba ngày thôi, nhé? Đừng bắt anh phải tốn người tốn của đi tìm em lần nữa, biết chưa?”

Hắn hôn lên trán cô, không đợi nghe trả lời, trở ra thu dọn đồ đạc đi ngay.

Hướng Phù Sinh cứ đứng trước gương chau mày. Hắn làm vậy là có ý gì? Là dụ ngọt lời kéo, hay là lui trước tiến sau? Muốn thăm dò ý định của cô, hay hắn đã cảm thấy điều gì rồi?

Cô rốt cuộc có nên trở về, và về lúc nào thì hợp lý?

Con người Hướng Phù Sinh như bị che phủ bởi một tầng mây mù.

.....O.....

Tại Hồng Kông.

Các bài báo liên quan tới hôn lễ thể kỷ giữa Hướng Phù Sinh và Lâm Sóc, các tạp chí đã dành, đến các trang báo mạng cũng chốc chốc lại xuất hiện những tin tức kiểu như: “Hôn lễ thể kỷ trở thành trò cười thể kỷ”, “Vì sao cô dâu bỏ trốn?”... Hàng trăm tiêu đề khác nhau, tất cả cùng đặt ra một vấn đề khiến toàn bộ sự kiện càng trở nên ly kỳ phức tạp.

Lâm Sóc trở về Hồng Kông, sân bay có hàng tá ký giả đứng chờ, hắn phải dùng chiêu “kim thiền thoát xác” lặng lẽ chuẩn bị mới thoát được thân. Sau đó trụ sở công ty cũng liên tiếp bị “thất thủ”. Dưới sự công kích ác liệt như vậy, ai ai cũng nghĩ Lâm Sóc không chịu được sẽ phải lên tiếng. Nhưng hắn không hề, không một lời giải thích, phân trần, không cung cấp cho giới truyền thông kể cả một lời qua loa mơ hồ.

Hắn càng như vậy, đám săn tin càng sục sôi. Lâm Sóc đã kín miệng như bưng, bọn họ liền nghĩ tới người thứ hai trong cuộc, Hướng Phù Sinh. Thế là những ngày còn lại ở Casablanca của Hướng Phù Sinh chẳng còn thú vị chút nào. Cô đi tới đâu cũng có trung bình hai phóng viên nhảy ra giúp cô phá hỏng hứng thú. Hướng Phù Sinh không khỏi nghi ngờ liệu đây có phải nguyên do Lâm Sóc thoải mái cho phép cô ở lại.

Vì thế cuối cùng Hướng Phù Sinh quyết định về Hồng Kông sớm một ngày. Cô báo cho Lâm Sóc, bảo hắn phái người đi đón, ai ngờ vừa xuống máy bay, đã chạm mặt cố nhân ngay ở cửa ra.

Lúc ấy Hướng Phù Sinh đang cúi đầu xem điện thoại, người do Lâm Sóc cử đến đi phía sau. Cô đang mãi xem, không để ý đâm vào một người đi ra từ phía bên kia. Ngẩng lên nhìn, hóa ra là Hạ Thiệu Phong. Anh đóng bộ công sở, dường như vừa đàm phán xong một vụ làm ăn trở về.

Hai người đều sững lại, chưa mở lời hỏi thăm đã cảm giác thấy ánh đèn flash ở đâu đó. Hướng Phù Sinh liếc Hạ Thiệu Phong, anh gật gật đầu, hai người liền đi qua nhau như không có chuyện gì xảy ra.

“Xem ra báo chí lại được phen ầm ĩ rồi.” Hạ Thiệu Phong hạ giọng, cười.

“Các tin tức nóng hổi luôn là con tốt để thay đổi sự chú ý của mọi người.” Hướng Phù Sinh đáp lời. “Chỉ khổ cho anh, lại bị dán mác ‘quan hệ bất chính’ với em.”

“Cô Hướng, xin hỏi việc vắng mặt ở hôn lễ có phải vì ông Hạ không?”

“Ông Hạ, có phải ông và cô Hường đã nói lại tình xưa?”

“Ông Hạ, chẳng lẽ ông không để tâm chuyện quá khứ giữa cô Hường và ông Lâm? Ba người rốt cuộc có quan hệ thế nào?”

Cứ bị đám phóng viên chặn đường bao vây quả thực khó chịu, may thay cả hai người đều mang theo vệ sỹ. Người của Hạ Thiệu Phong đi trước mở đường, nhờ đó mà cả hai an toàn rời khỏi sân bay. Bên ngoài, xe của hai người cái trước cái sau đã chờ sẵn, Hạ Thiệu Phong tự mình mở cửa cho Hường Phù Sinh vào.

Anh đóng cửa xe lại, nói: “Anh lúc nào cũng tình nguyện làm trâu ngựa cho người đẹp, nhưng chẳng có cơ hội, bây giờ có cơ hội, nhất định phải phục vụ chu đáo, em cứ yên tâm.”

Hường Phù Sinh cười, nói: “Anh về đi, chàng kỵ sĩ ạ.”

Hai người lên hai chiếc xe khác nhau, từ biệt ở đó.

Khi Hường Phù Sinh về tới nhà, Lâm Sóc vẫn chưa tan sở.

Chuyện tình cờ gặp mặt Hạ Thiệu Phong ở phi trường thế nào đến tối cũng đăng đầy trên báo, Lâm Sóc về nhà chắc chắn sẽ không vui. Mặc dù cô rất đặc ý muốn xem về mặt bức bối của hắn, nhưng cũng lười giải thích.

Bởi thế về phòng tắm tấp tễn thư giãn, sấy khô tóc, cô liền đi ngủ luôn.

Lúc tỉnh dậy, trời đã khuya, cô xuống gác định tìm chút điểm tâm ăn đêm, quả nhiên trông thấy Lâm Sóc mang kính đang xem văn kiện ở phòng khách. Trong nhà có một thư phòng rất lớn, hắn hoàn toàn có thể tới đó làm việc, nhưng hôm nay ngồi lại ở phòng khách, rõ ràng đang chờ cô.

Cô coi như không trông thấy hắn, vào phòng bếp căn dặn người làm xong định lên gác ngay.

“Không chào một câu đã lên rồi à?” Hắn không nhìn lên, chỉ lạnh nhạt nói.

Hường Phù Sinh đáp ngay: “Vậy thì chào buổi tối nhé!” Vừa nói vừa đi lên.

“Không muốn giải thích gì à? Bỗng dưng gặp tình cũ ở sân bay, sao mà trùng hợp thế.”

“Xin hỏi, tôi có thể giải thích rằng, ông Lâm đây đang ghen hay không?” Hường Phù Sinh khoanh tay trước ngực, đứng trên cầu thang liếc nhìn Lâm Sóc.

Lúc này hắn mới chịu đặt tập văn kiện xuống bàn, từ tốn ngẩng lên: “Tôi ghen là chuyện nhỏ, vấn đề là em, xin em hãy chú trọng đến danh tiết của mình một chút. Để mình mang tiếng đa tình hay ho lắm sao?”

Hường Phù Sinh cau mày: “Lâm Sóc, tôi không muốn cãi nhau với anh.”

“Nếu như em không cầm sừng lên đầu tôi, tôi cũng chẳng muốn cãi nhau làm gì.”

Hường Phù Sinh cười nhạt: “Giày rách đi với cặp sừng, đẹp đôi quá còn gì? Anh đã để ý đến danh tiếng như thế, thì đừng có liên quan gì tới tôi nữa, nhặt giày rách về dùng cũng chẳng hay ho lắm đâu.”

Lâm Sóc bỏ kính ra, giọng nói lạnh đi thêm ba phần: “Hường Phù Sinh, em cứ thích vạch mặt nhau thế sao?”

“Anh nói cái gì?”

“Tôi nói cái gì?” Lâm Sóc cười lạnh. “Em tưởng tôi sẽ tin, chỉ dựa vào sức em mà có thể rời khỏi Hồng Kông ngay trước mũi tôi à? Có thể trốn một mạch ba năm? Có thể giấu tôi chuyện đứa trẻ? Không có người giúp, Hường Phù Sinh, làm sao em làm được những chuyện đó?”

Lâm Sóc đứng dậy, từng bước từng bước tiến tới trước mặt cô. Khi đứng cùng một bậc thang với hắn, sát khí ấy khiến cô choáng váng, cảm tưởng như hắn sắp giết mình đến nơi. “Đều là Hạ Thiệu Phong giúp em, đúng không? Đúng không?” Hắn đột ngột nắm lấy cổ cô, mắt long sông sọc.

“Đúng thì sao, mà không đúng thì sao?” Cô gắng hết sức ổn định cảm xúc của bản thân, thốt ra một câu hỏi mập mờ.

“Phù Sinh, sao em không thể ngoan ngoãn, nghe lời một chút?” Ngón tay hắn chậm chậm vuốt ve cằm cô, động tác thật dịu dàng, nhưng chỉ chớp mắt, bàn tay ấy đã bóp chặt cổ họng cô. Hắn hỏi: “Em đã cho hắn cái gì, hả? Đe dọa hắn? Em chẳng có bản lĩnh đó. Quyến rũ hắn? Em cũng không có. Vậy em còn có cái gì khác nữa, Hường Phù Sinh. Cơ thể của em ư?”

Hường Phù Sinh trợn tròn mắt, đẩy hắn ra. “Anh tưởng ai cũng vô liêm sỉ như anh à? Bỏ tôi ra!”

“Vậy là đúng rồi.” Lâm Sóc thu tay lại, cười nhạt: “Quả nhiên là hắn. Thật không ngờ đấy, Phù Sinh. Em hóa ra cũng giỏi thật.”

“Anh nói đủ chưa? Nói đủ rồi thì tôi lên gác đây.” Hường Phù Sinh quay đầu định đi, liền bị Lâm Sóc kéo lại.

“Em vẫn chưa trả lời tôi.”

“Anh định nghe câu trả lời thế nào?” Hường Phù Sinh đứng vững, cô nói gấp gáp hơn: “Nếu như tôi nói hai chúng tôi lên giường rồi, có phải anh định đuổi tôi ra khỏi nhà không? Lâm Sóc, anh tưởng mình là thánh nhân ư? Anh có tư cách gì mà đòi hỏi tôi phải thế này thế nọ?”

Lâm Sóc cắt ngang lời cô: “Đúng, tôi không phải thánh nhân, nhưng tôi không muốn em cũng dơ bẩn như tôi.”

Hận thù đơn thuần vốn không đáng sợ, song hận tình mới đáng lo, bởi nó dần vật con người ta từ sâu thẳm bên trong.

Một cái tát bóng rắt, rồi lại một quả táo ngọt ngào. Hắn và cô, sớm đã biết, nhưng trước sau vẫn khoác lên mình thứ tình yêu danh nghĩa rồi ren và tù túng kia.

Đối với Hường Phù Sinh lúc này, không còn gì kinh ngạc, cũng chẳng còn cảm xúc, cô chỉ thấy một sự mệt mỏi kiệt quệ gần như đang quật ngã mình.

“Anh đã biết hết đầu đuôi mọi việc mà vẫn có thể như vậy sao?” Cô gượng cười, “Tôi đã trở về bên anh rồi đây, anh còn yêu cầu gì nữa? Mà tưởng tôi sẽ sống chết vì anh ư, anh không thấy suy nghĩ ấy quá nực cười à?”

“Phải, cách nghĩ của tôi buồn cười thế đấy. Nhưng còn em, Hường Phù Sinh, từ đầu đến cuối em đã bao giờ quan tâm xem tôi nghĩ gì chưa? Em thậm chí còn chẳng đặt câu hỏi vì sao tôi và em có thể tiếp tục được cho đến giờ. Em hận, em đau, tôi hiểu. Vậy còn tôi, tôi hận, tôi đau, em đã có chút gì quan tâm?” Xém chút Lâm Sóc đã buột miệng, trong tích tắc, hắn đã ghìm lại được những dòng cảm xúc yếu đuối hiếm hoi ấy, chỉ nói một câu: “Nhưng có gì ghê gớm đâu.”

“Có gì ghê gớm đâu ư, Lâm Sóc? Tôi công nhận, chúng ta đều ích kỷ, nhưng...” Cô vuốt nhẹ lên má hắn, lạnh lùng nói: “Nếu anh thực sự muốn đôi ta còn tiếp tục sống với nhau thì đừng truy cứu nữa.”

Lâm Sóc không nói tiếp, hắn cũng không còn thở gấp, sắc mặt bình tĩnh trở lại. Hắn biết cô không nói sai.

Điều gì muốn biết, hắn đều đã biết, rốt cuộc có tra hỏi thêm cũng vô ích.

“Lên lầu đi.” Lâm Sóc quay lưng bước lên tầng.

Hường Phù Sinh nhắm mắt, thở dài một hơi rồi cũng quay về phòng mình. Vừa khép cửa lại, cô tựa mình vào tường, chỉ cảm giác như vừa bị hút hết sức lực. Cô đã mệt thật rồi, trước khi đạt được mục đích cuối cùng, cô không biết còn phải đối co với hắn bao nhiêu lần, bị hắn tra hỏi, giày vò bao nhiêu lần nữa?

Con người ta tại sao cứ mãi bị ám ảnh mê hoặc? Cứ thoát không ra khỏi cửa hận yêu?

Vừa mở mắt, ngoài cửa sổ trời cũng đã tối. Phải bước tiếp thôi cô thì thâm, phải bước tiếp.

Ngày hôm sau, không khí vui vẻ trong nhà họ Lâm đã trở lại. Hường Phù Sinh còn dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng cho hắn. Lâm Sóc vừa xuống nhà đã thấy cô cười với mình, gương mặt hắn lóe lên vẻ ngạc nhiên, nhưng rất nhanh, hắn nở nụ cười đáp lại. Hắn bước tới hôn nhẹ lên má Hường Phù Sinh rồi cùng cô ăn sáng.

Ăn xong, cả hai cùng lên lầu, vào phòng thay đồ nam, cô chọn cho hắn một bộ quần áo, chải tóc cho hắn rồi ngồi chiêm ngưỡng thành quả của mình.

Lâm Sóc đứng trước gương thất cà vạt nhún nhún cặp lông mày, nhìn sang, thấy Hướng Phù Sinh ung dung ngồi gần đó.

“Sao hôm nay lại có hứng đột xuất thế?”

“Đừng nhắc nữa, ngày tháng bên nhau còn dài. Hai người cứ suốt ngày gây lộn, chán rồi.” Nói đoạn, cô đứng dậy đi tới sau lưng hắn, kéo hắn quay lại, chỉnh chiếc cà vạt cho ngay ngắn.

Hắn mỉm cười, không hỏi gì thêm. Như thế này cũng tốt, cho dù chỉ vì cô chán ngấy chuyện cãi cọ, nhất thời nổi hứng, hoặc cô chỉ tỏ ra thế thôi cũng được, hắn đều vui vẻ chấp nhận.

Chỉ có điều bình yên chưa kéo dài được lâu, tiếng gõ cửa vội vã bất ngờ vang đến. Được Lâm Sóc cho phép, cô người làm bèn cầm chiếc điện thoại di động bước vào. Lâm Sóc nghe điện thoại ngay, không ngại có mặt Hướng Phù Sinh ở đó.

Hướng Phù Sinh đứng cạnh, nhìn rồi hết phải áo vest, lại kéo tay áo hắn cho thật thẳng mặc dù áo vẫn sạch sẽ và đã là lượt phẳng phiu. Tiếng nói của đầu dây bên kia cô cũng nghe loáng thoáng, chỉ biết là tiếng Anh, còn nội dung cụ thể ra sao thì cô không rõ, nghe giọng điệu có vẻ là chuyện rất khẩn cấp.

Ngắt máy, hắn quay sang Hướng Phù Sinh, nắm lấy đôi tay không chịu để yên của cô rồi cười nói: “Anh phải về Mỹ xử lý một vài việc, có thể mất một thời gian. Em ngoan ngoãn ở lại đây, đừng đi lại lung tung, nếu thực sự có việc cần ra ngoài thì nhất định phải mang vệ sỹ theo cùng, biết không?”

Cô gật gật đầu, hắn hài lòng nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Mấy ngày tới có thể anh không quan tâm nhiều đến em được, có chuyện gì thì gọi điện cho Mike nhé! Anh đi đây.”

Nói xong, hắn hôn nhẹ lên trán cô rồi bước vội khỏi phòng.

Ắt hẳn là việc gấp rút lắm, Hướng Phù Sinh nhìn theo bóng Lâm Sóc thăm nghĩ, như vậy cũng tốt, có thời gian để cô làm vài việc.

Lâm Sóc thu xếp hết việc công ty trong buổi sáng, trưa lập tức bay về Mỹ. Hướng Phù Sinh ở nhà, rỗi rãi nằm sưởi nắng đọc sách, hoặc lên mạng đọc tin tức và theo dõi tình hình bên ngoài, chỉ có vậy mà đã hai ngày trôi qua. Hai người cách biệt hai nơi, lập tức bị báo giới vẽ vời thành câu chuyện ly thân, ra ở riêng.

Tuy nói bị giới truyền thông bủa vây rất chặt, song Hướng Phù Sinh vẫn cứ hẹn Lara ra ngoài dạo phố. Lara là một trong số ít những người bạn còn giao thiệp với Hướng Phù Sinh tới thời điểm này. Cũng như bao lần, hai người hẹn nhau ở trung tâm thương mại rồi cùng đi ăn uống. Lara từ hồi lập gia đình tính tình cũng khác nhiều, từ chỗ là một cô gái khôn ngoan, hoạt bát, càng lúc càng ra dáng một người phụ nữ dịu dàng hiền lương thực đức. Không giống như Hướng Phù Sinh, Lara không còn động tới rượu bia thuốc lá, không tiệc tùng đêm ngày nữa mà hy sinh vì người đàn ông cô yêu và vì một gia đình hạnh phúc. Nếu nói Hướng Phù Sinh không ghen tỵ với Lara về điểm này, thì là nói dối.

Đi bộ mệt rồi, cả hai bèn vào nghỉ chân ở một quán điểm tâm, cùng uống trà chiều. Hướng Phù Sinh ngồi trên ghế sofa, mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đúng là lâu lắm rồi không có tâm trạng đi dạo phố thế này, đi một chút đã mệt rồi.”

“Cậu ấy à, sau khi sẩy... sau vụ đó không chịu chăm sóc sức khỏe gì cả.” Lara xúc một miếng bánh ga to đưa lên miệng, nuốt rồi nói tiếp: “Mà sao hôm nay không thấy đám phóng viên đến làm phiền nhỉ, dạo này tin tức về cậu và Lâm Sóc không phải đang hot lắm sao?”

“Lara, đầu óc cậu bay theo Mars hết rồi à?” Hướng Phù Sinh chỉ về phía mấy vệ sỹ đang đứng đằng xa, “Lâm Sóc sắp xếp ỉnh vài vệ sỹ, mà vệ sỹ thì còn để làm gì nữa? Để giải quyết rắc rối mà.”

“Nếu đầu óc mình để ở chỗ Mars thì làm sao mang tin tức đến cho cậu được.” Lara cầu nhàu, “Này!” Cô cúi đầu lại gần, hạ giọng: “Nghe nói đang có vấn đề gì đó giữa các phe phái bên Mỹ ấy, cậu có biết việc làm ăn của Lâm Sóc bên ấy không?”

“Tớ có biết một chút. Hình như hẳn có ông chú là tay sừng sỏ trong thế giới ngầm. Sau này không rõ vì sao mà chết, công việc làm ăn liền giao lại cho hẳn.”

“Không sai. Mặc dù Lâm Sóc dốc sức tìm cách rửa tay hoàn lương, nhưng cậu cũng biết, dính vào việc buôn hàng nóng, kiếm lợi rất nhiều, nhưng rút ra thì không dễ.”

Hướng Phù Sinh nhắc tách trà lên, nhấp một ngụm, “Xem ra lần này hẳn phải đau đầu một phen đây.”

“Trong khoảng thời gian này cậu có thể ra tay rồi, mọi việc càng sớm kết thúc thì càng tốt cho cậu.”

“Mình biết, nhưng hẳn vốn là người rất cẩn thận, không dễ gì để kẻ khác nắm được thóp.” Đặt tách trà xuống, cô nhìn ra cửa sổ, bắt giắc chau mày. Bên ngoài ánh tịch dương chiếu rọi khắp nơi, cảnh vật thật đẹp. Nhưng không hiểu sao, cô cảm thấy sống lưng cóng lạnh, dường như có một mối nguy hiểm nào đó đang gần kề.

“Dựa vào khả năng của người đó, chỉ cần một chút manh mối cũng đủ làm dậy lên sóng gió rồi.”

“Cẩn phải chuẩn bị thật kỹ, mình đã thua đủ rồi.” Hướng Phù Sinh thôi nhìn ra ngoài, lặng lẽ rút từ trong túi một mẫu giấy, đặt xuống dưới đĩa đựng đồ ăn rồi đẩy chiếc đĩa cho Lara, “Việc giải mã, nhờ cậu tìm người giúp nhé.”

Lara nhanh tay rút lấy mẫu giấy, nháy mắt: “OK.”

Hàn huyền thêm một lúc, đã tới lúc phải chia tay. Trong khi tính tiền, hai người đang định đứng dậy ra về, bỗng đâu xuất hiện một người quen cũ.

“Hướng Phù Sinh.” Người đó cất tiếng gọi. Hướng Phù Sinh bắt giắc ngẩng đầu lên, vừa trông rõ gương mặt người kia đã bị tạt cả lỵ sinh tố vào mặt.

Lara kinh ngạc nói với Hướng Phù Sinh: “Hạ Thiệu Hình.”

Hạ Thiệu Hình không thèm để ý đến Lara, chỉ chăm chăm nhìn Hướng Phù Sinh: “Chẳng mấy khi tôi về nước, thật không ngờ, đúng là oan gia ngõ hẹp.”

Sau khoảnh khắc kinh ngạc và bối rối, Hướng Phù Sinh dần trấn tĩnh. Cô hồ hững lấy giấy ăn lau nước trên mặt, không nói tiếng nào. Cùng lúc đó, đám vệ sỹ cũng xông tới, lên tiếng mời cô Hạ rời khỏi. Hướng Phù Sinh ngấm ngấm cười nhạt, thật xứng danh vệ sỹ của Lâm Sóc, cũng biết mặt người nọ người kia lắm. Hạ Thiệu Hình đứng yên không chịu đi, đám vệ sỹ cũng đứng đó đôi co mãi không thôi.

Thấy có chuyện lùm xùm, quản lý quán lập tức xuất hiện, có vẻ muốn lựa lời hòa giải. Nếu như chuyện này xảy ra cách đây vài năm, có khi Hướng Phù Sinh đã cầm cả ấm trà nóng trên bàn hất trả. Nhưng lúc này, cô chỉ đứng dậy, chẳng thèm đếm xỉa gì đến ánh mắt tức giận của Hạ Thiệu Hình, đứng đưng cầm ví, gọi Lara cùng đi khỏi quán.

Hạ Thiệu Hình thấy thế càng nổi cơn thịnh nộ, định tóm lấy tay cô. Các vệ sỹ thấy không nhả nhận thêm được nữa, vội đứng ra cản, giúp Hướng Phù Sinh và Lara thuận lợi ra ngoài. Vừa khỏi cửa, Lara liền nói: “Con bé Hạ Thiệu Hình này sao lại thể đã bao lâu rồi vẫn không hiểu chuyện, thật là quá đáng.”

“Hạ Thiệu Phong trước nay đâu cần con bé hiểu chuyện. Cứ nằm trong vòng tay chiều chuộng của anh trai mãi, nó đâm không hiểu nhân tình thế thái thế đấy.”

Hướng Phù Sinh cười buồn: “Tớ vừa cướp đi Lâm Sóc, người mà ngày đó con bé nghiêng ngả, vừa cầm sừng lên đầu ông anh trai nó yêu quý nhất, con bé làm sao không hận tớ cho được?”

“Tất cả là vì Lâm Sóc, cậu chịu biết bao đau khổ vậy mà vẫn bị hiểu lầm...”

“Cậu biết khi nào mới thực sự đáng buồn không? Đó không phải khi chúng ta chịu đau khổ, mà là khi ta than thở, cầu xin sự thấu hiểu và đồng tình của những người chẳng bao giờ chịu hiểu ta.” Hướng Phù Sinh lắc đầu: “Tớ không cần Hạ Thiệu Hình hiểu mình, cũng sẽ không buồn vì nó giận tớ.”

“Crystal...”

“Lara, cậu biết vì sao người bên cạnh tớ lại là cậu mà không phải ai khác có khả năng giúp đỡ tớ hơn không? Đó là vì cậu luôn tin tớ, mỗi khi xảy ra chuyện, cậu là người đầu tiên hỏi tớ có sao không.” Hướng Phù Sinh

mỉm cười, ánh mắt lóe lên tia sáng chân thành: “Xem ra hôm nay bọn mình chỉ dạo phố đến đây được thôi, về đi.”

Lara dường như vẫn đắm chìm trong cảm xúc riêng. Hường Phù Sinh bèn kéo cô chạy đi, coi như trước đó hoàn toàn chẳng xảy ra chuyện không vui kia.

Mỗi người lên xe riêng, trở về nhà. Về đến biệt thự, đám giúp việc thấy quần áo Hường Phù Sinh dơ ướt dỏ khô, không khỏi ngạc nhiên. Cô lên phòng thay quần áo, tiện thể đi tắm.

Ngâm mình trong bồn tắm, làn nước ấm áp bao bọc lấy cơ thể, khiến cô hoàn toàn quên đi cảm giác lạnh buốt của nước sinh tố bám đầy trên đầu. Cô hít một hơi, lặn xuống nước. Khi không khí trong phổi hoàn toàn tiêu tan, cô búng mở mắt, nhìn những bọt nước cuối cùng bay qua khỏi đỉnh đầu.

Hường Phù Sinh, may thật là thất bại.

Quần khăn quanh người xong, cô ra khỏi phòng tắm.

Vốn định tới phòng đọc sách giải khuây, giải tỏa hết những cảm xúc tiêu cực, nhưng vừa thay xong quần áo, cô đã thấy người làm vội vã chạy tới báo, trợ lý Mike đến tìm cô có việc gấp.

Hường Phù Sinh chau mày, lúc cô mới quen Lâm Sóc, Mike là trợ lý tại công ty ở Hồng Kông của hắn. Do Lâm Sóc và cô trợ lý trước đây của Hường Phù Sinh có dính líu những chuyện không hay, nên Phù Sinh không có thiện cảm với Mike.

Hường Phù Sinh xuống gác, mang theo chút bực bội, thấy Mike đang đợi ngoài phòng khách sốt ruột đi qua đi lại. Vừa nhìn thấy cô, anh ta lập tức chạy tới.

“Cô Hường, sếp Lâm xảy ra chuyện rồi.”

“VẬY Ừ? Chuyện gì?”

“Bị bắn. Vừa nãy bên đó báo tin về, ngài ấy vẫn chưa vượt qua nguy hiểm.”

14. Chương 14: Chương 14

Đấu súng, nước Mỹ, những thế lực ngầm và những vụ giao dịch ngầm, xem ra còn thú vị hơn những lời Lara nói.

Khi Hường Phù Sinh quen Lâm Sóc, cô chưa bao giờ ngờ rằng con người hắn lại phức tạp đến vậy. Mặc dù Hồng Kông nổi tiếng về mánh xài hội đen, mặc dù cô sống giữa lưng chừng núi cũng cần có vệ sỹ đi theo, nhưng thế giới của cô dường như vẫn cách rất xa súng đạn.

Sự thực về con người Lâm Sóc, Hường Phù Sinh cũng phải rất lâu sau này mới biết rõ, nó rối rắm vượt xa tưởng tượng của cô. Không chỉ là mối quan hệ dây mơ rễ má giữa bố hắn và bố cô, mà còn có “Ông chú” của hắn ở bên Mỹ. Không chừng nếu hiểu rõ những éo le bên trong thân phận hắn, sẽ nắm bắt được phần nào tính cách khốc liệt, u ám khiến người ta khó mà đoán định kia.

Có điều tất cả những thứ đó đều không phải thứ cô thực sự quan tâm lúc này. Khi Mike xuất hiện, nói với cô rằng, Lâm Sóc bị thương, nguy hiểm tới tính mạng, trong lòng cô chỉ có một cảm giác mơ hồ, cảm thấy khó tin.

Hắn có chết không? Đó là câu hỏi đầu tiên hiện ra trong đầu cô. Ngay sau đó cô lại nghĩ, nếu như hắn chết thật, thì Hường Phù Sinh, liệu mà có thỏa mãn với kết thúc như vậy không?

Hai suy nghĩ này vừa dấy lên, liền giống như virus xâm nhập vào tế bào não, nhanh chóng lan rộng, không ngừng trở đi trở lại trong đầu óc cô. Hắn sẽ chết ư? Cô muốn hắn chết, nhưng chết thế này sao?

Cô cứ thế như ngây như ngốc, theo Mike đi xe tới sân bay, lại bao một chiếc máy bay bay thẳng tới New York. Tiếp viên hàng không đưa tới một chiếc chăn bông, cô liền quấn quanh người, mơ màng thiếp đi, mơ một giấc mơ dài.

Cụ thể trong mơ diễn ra những gì, khi mở mắt ra, Hương Phù Sinh đã không còn nhớ nữa, trong đầu chỉ sót lại một ấn tượng duy nhất. Một gương mặt với đôi mắt chất chứa nụ cười.

Cô biết trong tim mình đã có câu trả lời, và hóa ra lời đáp ấy đã ở đó từ lâu.

Xuống máy bay, người được cử tới đón họ đã chờ sẵn. Từ trước đến giờ, Lâm Sóc chưa khi nào để Hương Phù Sinh hay biết gì về việc làm ăn của mình tại Mỹ, nhưng cô biết, ở đây hẳn có một trợ lý khác giúp hẳn giải quyết công việc.

Người tới đón không hề giải thích đầu đuôi sự việc với cô, thậm chí cô hỏi, người đó cũng không mở miệng. Tới bệnh viện, người của Lâm Sóc mới thật sự ra đón. Người này tự xưng là Andrew, một người da trắng có đôi mắt sắc bén như mắt mèo, thân hình cao gầy, một kẻ kiêu lời khác hẳn anh chàng Mike.

Andrew chỉ nói với Hương Phù Sinh đúng một câu.

“Đàm phán đổ bể, đại ca trúng đạn, vị trí ngay gần tim, hiện giờ đang trong phòng theo dõi đặc biệt, chưa tỉnh.”

Câu nói này mang tới cho Hương Phù Sinh một lượng thông tin không nhỏ, nhưng cô chỉ nắm bắt được một điểm quan trọng nhất.

Hắn còn sống, dù vẫn đang hôn mê.

Hương Phù Sinh phát hiện khi biết đích xác hắn vẫn còn sống, cô đã thở ra nhẹ nhõm.

Có điều, khi cô tới gần cửa sổ nhìn vào phòng bệnh của Lâm Sóc, chút cảm giác an ủi ban nãy bỗng đột nhiên biến mất không còn dấu vết, thay vào đó, là một cảm giác đau đớn đến lạ lùng, giống như trái tim bị vật gì rất nặng đè lên.

Những người nằm trong phòng theo dõi đặc biệt có lẽ đều như vậy. Khắp người đủ loại ống dẫn, nối vào hàng đồng máy móc được xếp đặt trật tự, lạnh lùng. Trên màn hình máy đo, các dãy số chốc chốc lại biến động. Bộ đồ bệnh nhân hơi nhăn nhúm bao phủ lấy cơ thể yếu ớt, khuôn mặt hắn trắng như sáp, nếu không nhìn vào đường điện tâm đồ, khó mà biết hắn còn sống hay không.

Hương Phù Sinh không thể tin rằng, kẻ nằm kia lại là Lâm Sóc.

Có thể vì hắn đã đứng ở vị trí trên à trông xuống cô quá lâu, khiến cô quên mất rằng người đàn ông tàn nhẫn ngoan cường đó, hóa ra cũng có một xác thịt phàm trần. Một viên đạn đã đủ để kết liễu tính mạng của hắn.

Thật là chậm biếm làm sao, Hương Phù Sinh nghĩ thầm. Nếu như cô đủ nhẫn tâm, có lẽ đã chọn cách cùng hắn xuống địa ngục. Nhưng có khi, cái chết đối với người đàn ông này lại là sự giải thoát thì sao?

Tự mình bứt ra khỏi suy tư, Hương Phù Sinh hỏi Andrew: “Bác sỹ nói thế nào? Bao lâu nữa anh ấy mới tỉnh?”

“Không biết chắc.” Andrew đáp, đoạn làm dấu chữ thập trước ngực.

“Anh mà cũng tin thần thánh?” Hương Phù Sinh nhướn mày. Cô đã thoáng thấy khẩu súng bên hông Andrew, thậm chí có thể tưởng tượng về thần nhiên đối diện với bạo lực, máu tươi và giết chóc của anh ta. Người như vậy mà cũng theo đạo ư?

Andrew dường như nhìn ra nghi vấn của cô, anh ta lạnh lùng đưa ra một lời khẳng định: “Tôi có niềm tin của riêng mình. Ngài ấy cũng vậy.” Anh ta chăm chú nhìn Lâm Sóc qua tấm cửa kính, trong mắt ánh lên một tia sùng bái.

Hương Phù Sinh cũng nhìn theo hướng đó. Trong thân xác hao gầy kia dường như vẫn còn cất giấu một sức mạnh khôn lường.

Có lẽ Lâm Sóc thực sự là một đối thủ hùng mạnh. Thứ năng lượng hắc ám đến chói mắt, không biết đã khiến bao nhiêu người giống như cô, bị hắn cuốn hút, rồi cam tâm tình nguyện không bao giờ thoát khỏi.

Chắc chắn sẽ tỉnh lại. Người như hắn, nhất định phải tỉnh lại.

“Là anh ta bảo các người báo cho tôi biết?” Hồi lâu, cô hỏi.

“Ngài ấy nói, cô nghe chuyện chắc chắn sẽ rất vui.” Andrew quay sang Hướng Phù Sinh, đảo mắt thăm dò.

Hướng Phù Sinh lắc đầu. Vui? Sao hắn cứ lấy thứ tiêu chuẩn đạo đức tưởng tượng của mình ra đánh giá người khác như thế?

“Có điều đại ca chắc không muốn cô tới. Tình thế vẫn chưa hoàn toàn ổn định.” Andrew ngừng lại giây lát, đoạn nói tiếp: “Tôi nghĩ đại ca không bao giờ muốn cô dính dáng vào chuyện này.”

“Dính dáng?” Hướng Phù Sinh lặp lại, quay sang cười với Andrew: “Căn bản không có cái gọi là dính dáng. Tôi và anh ta là một, chẳng gì có thể tách rời, không thể.”

Ra khỏi bệnh viện, trời vừa hửng sáng. Hướng Phù Sinh chưa hoàn toàn thích nghi với giờ giấc nơi đây, cảm thấy đầu mình có chút không tỉnh táo. Ban đầu cô không muốn đi, bởi rời khỏi bệnh viện cũng không biết phải đi đâu, dù sao cô bay qua đây mục đích chỉ là tới thăm hắn. Nhưng Andrew nói anh ta tự ý quyết định mời cô sang, không thể để cô có mấy may một mỗi, nên sai người đưa cô về căn hộ của Lâm Sóc ở New York. Hướng Phù Sinh vốn cho rằng địa chỉ này đã công khai, rất không an toàn, nhưng từ lời Andrew cô mới được biết, tấm cửa kính trong nhà chống đạn còn kinh khủng hơn tại các khách sạn cao cấp.

Lại lần nữa đứng trước khung cửa sổ đó, ngắm mặt trời đỏ rực chậm rãi nhô lên từ chân trời, cô bất giác lắc đầu. Thật ra Lâm Sóc nói không sai, cô là một cô gái vô tâm, hồ hững như thế. Cô hiểu về hắn quá ít, nói đúng hơn là được nghe hắn kể về mình quá ít, quá nghèo nàn. Hắn quan tâm chăm sóc, dịu dàng tử tế với cô từ chuyện lớn tới chuyện nhỏ, hắn hoàn toàn thấu hiểu, bao dung cô. Nhưng cô chưa từng nghĩ mình cũng sẽ đối đãi với hắn như thế.

Giữa họ tồn tại một sự bất công vô cùng. Hắn hiểu cô, tận tình chăm sóc đến tận cùng, nhưng hắn cũng tàn nhẫn với cô tận cùng. Cô ngược lại chưa từng tiếp cận cõi lòng hắn, nhưng cô trao hắn quá nhiều những yêu thương, ấm áp, nhiều đến nỗi đủ bao bọc trọn trái tim hoang tàn của hắn.

Quay ra ngắm nhìn căn nhà này, bày trí thật đẹp đẽ, thiết kế thật tinh tế, được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, nhưng lạnh lẽo chẳng có hơi người, không một dấu hiệu của sự sống. Hắn dùng một tấm kính chống đạn bảo vệ bản thân, hắn sở hữu một cái vỏ ngoài mạnh mẽ không thể xâm hại, nhưng còn bên trong trái tim hắn thì sao? Có lẽ trong ấy chỉ có nỗi trống trải cô độc. Ngày ấy, tâm tình cô trao đã bất ngờ vượt qua bức tường chống đạn kiên cố kia, bước vào thế giới bên trong lúc nào không hay.

Và hắn yêu cô.

Ngày trước khi bị phản bội, cô từng nghi ngờ điều ấy. Nhưng thời gian càng dài, cô càng tin rằng, tình cảm của hắn thậm chí nhiều hơn những gì cô đã trao đi. Cô có người thân, có một đám bạn vô tư thẳng thắn, còn hắn thì không. Thứ mà hắn có, ngoài cái vỏ ngoài chống đạn thật kiên cố, ngoài đám nhân viên luôn nghe lời, tất cả chỉ có dối lừa và toan tính.

Thế nên, cô trở thành tất cả với hắn. Đáng lẽ cô phải thấy hạnh phúc mới phải? Có người con gái nào không muốn mình trở thành duy nhất đối với người đàn ông mình yêu?

Chỉ tiếc rằng...

Cổ họng đi những suy nghĩ và tiếng thở than vô dụng trong lòng, Hướng Phù Sinh lục trong bếp vài món đồ ăn sẵn lót dạ, sau đó đi tắm rửa cho trôi hết những bụi bặm mệt mỏi. Cô tựa lưng lên giường nghỉ ngơi một lát. Vừa nhắm mắt lại, giấc mơ hỗn độn lại ập tới. Cô thấy nụ cười của hắn, thấy nước mắt của mình, thấy cánh tay đàn ông thon dài nắm chặt lấy cổ tay cô, có... Rất nhiều, mơ hồ không rõ... Bỗng, cô thấy hắn nằm ngả giữa vũng máu, cô giật mình tỉnh giấc.

Ngồi trên chiếc giường rộng, trán và sau lưng Hướng Phù Sinh ướt sũng mồ hôi lạnh. Ướt đến nỗi chiếc áo dính chặt vào da thịt lộ rõ nội y bên trong. Một cảm giác như nhớp khó chịu trào lên. Cảnh tượng trong mơ quá chân thật, cứ như chính cô có mặt ở đó vậy. Viên đạn găm vào lồng ngực hắn bằng một tốc độ phi thường, sau đó là máu, máu tươi dần dần lan rộng trên chiếc sơ mi màu trắng, không ngừng chảy ra, chẳng thể nào cầm lại được. Cô bàng hoàng hoang mang đứng đó. Hắn cứ nhìn cô mãi. Dừng đôi mắt tuyệt đẹp ẩn hiện ý cười của mình nhìn cô, không chịu nói gì.

Hương Phù Sinh quệt mồ hôi trán, ngoảnh đầu qua một bên. Chỗ trước đây hẳn thường nằm ngủ giờ trống không. Trong đầu cô hiện ra gương mặt đang ngủ của hắn, ngủ thật bình yên, hơi thở đều đều.

Cô đột ngột leo xuống giường, thay quần áo lao đi.

Cô phải gặp hắn, nợ hắn chưa trả xong, hắn không được chết, cũng không thể cứ nằm đó mãi. Không được.

Khi tới nơi, cô thấy trong phòng bệnh có rất nhiều y bác sỹ đang bu quanh. Họ đang làm cấp cứu.

Cô nhìn thấy trên màn hình máy giám sát, nhịp tim của hắn đã về không.

Hương Phù Sinh thấy chân mềm nhũn, giật lùi rồi ngồi bệt xuống hàng ghế ngoài hành lang, hai mắt dán vào những gì xảy ra bên trong lớp cửa kính.

Cô thấy bác sỹ lắc đầu, đường điện tâm đồ trở về bình lặng như một dòng kẻ. Cả thế giới bỗng nhiên trở nên tĩnh lặng, chỉ còn phân hai màu trắng đen.

Y tá rút ống thở ra, chậm chậm phủ lên gương mặt hắn một tấm chăn trắng mỏng.

Andrew xông lên trước, nắm lấy cánh tay bác sỹ ngay khi ông vừa ra khỏi phòng. Vị bác sỹ nọ lắc đầu, nói xin lỗi.

Cảnh tượng trước mắt dường như lặp lại hình ảnh nhiều năm về trước. Giây trước vẫn còn là một người sống sờ sờ, khắc sau đã hóa một xác chết cứng lạnh. Ta có thể chạm vào, có thể ôm lấy, nhưng người đó chẳng bao giờ trả lời, chẳng bao giờ trao ta hơi ấm nữa...

Hương Phù Sinh bịt miệng, tay chân cô lạnh cóng. Giờ cô không thể suy nghĩ được gì, cũng không thể nào chấp nhận.

Đôi mắt cười của hắn bỗng chốc xuất hiện trong đầu. Hắn đang nhìn cô, khoe miệng thấp thoáng nhếch lên... Giờ đây tất cả những điều đó còn đâu nữa. Nếu còn, chỉ là một xác người đang bắt đầu mục nát, cần được xử lý.

Andrew bước vào phòng bệnh, nhưng chỉ đứng bên giường, im lặng nhìn, không vén khăn trắng ra. Hồi lâu, anh ta nhìn ra ngoài cửa cách đó không xa, Hương Phù Sinh đang co ro ngồi sưng ở đó. Andrew rảo bước ra ngoài.

“Có muốn vào không? Gặp ngài ấy lần cuối.”

Hương Phù Sinh đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng. Dường như phải mất một lúc lâu cô mới hiểu được lời nói của Andrew. Định thần lại, cô gắng gượng đứng lên, từng bước từng bước tập tễnh vào phòng. Căn phòng thoang thoang mùi đặc trưng của thuốc khử trùng. Nơi đây thật giống ở nhà, ngăn nắp mà quạnh quẽ. Nhưng dù thế nào, người nằm kia cũng chẳng thể cảm nhận được nữa.

Cô đưa tay nắm lấy tấm khăn trắng, chợt phát hiện tay mình không kìm được đang run. Cô sợ điều gì? Hắn chết rồi, cô nên vui mới phải? Chính hắn đã nói, cô nên vui mới phải.

Cầm chắc mép khăn, cô hạ quyết tâm, nhanh tay vén lên. Trước mắt cô xuất hiện một gương mặt quen thuộc.

Từ mắt mũi cho tới quai hàm, vẫn cứ đẹp đẽ không chê vào đâu được. Mi mắt hắn nhắm chặt, phủ lên hai con ngươi đó.

Chính là hắn rồi. Đúng là hắn.

Trước cả khi cô kịp nhận ra, hai hàng nước mắt đã tuôn trào. Cô khóc, khóc vì hắn.

Đặt tấm khăn trắng lại như cũ, cô xoay người, gần như xông ra khỏi phòng, Cô muốn nôn. Cái xác lạnh lẽo đó khiến cô phát nôn.

Nhưng cô cũng muốn cười, cười con tạo thật biết đùa người, đã bốn cột lại cười nhạo mình. Khó khăn biết mấy mới vạch ra một chiến dịch, đột nhiên chẳng còn đối thủ, hoang đường vô cùng.

Cô càng không ghì được nước mắt và nỗi tuyệt vọng. Cô cứ tưởng chẳng có gì chia cắt được hai người, cô tưởng hắn sẽ vượt qua, nhưng cái chết, có bao giờ để ý đến ý nguyện và hi vọng của con người ta.

Chạy qua một đoạn hành lang rất dài, cuối cùng cô dừng lại, dựa vào tường. Cổ nén chặt tất cả những rối rắm trong lòng, gắng hết sức điều hòa lại nhịp thở.

Cô đang rối bời, cô đang tuyệt vọng. Liệu có khi nào tuyệt vọng hơn cả bốn năm trước? Không có mục tiêu, không có ai ở bên, đơn độc một mình. Con đường phía trước, làm sao đi tiếp được đây?

Những câu hỏi đó chưa tìm được lời giải, nhưng chuyện hậu sự cần lo liệu thì ùn ùn kéo tới. May thay có Andrew, anh ta xếp đặt mọi chuyện đâu vào đấy, cứ như sớm đã có chuẩn bị vậy. Hường Phù Sinh cảm thấy nghi ngờ, nhưng anh ta chỉ trả lời, chọn con đường này, phải viết sẵn di chúc từ sớm. Chết, chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Về mặt của anh ta khi nhắc đến chuyện này như nói chuyện con người bắt buộc phải ăn, phải uống, và ăn nhiều hay ăn ít vậy. Hường Phù Sinh không phải chưa bao giờ tiếp cận cái chết. Cha mẹ cô lần lượt qua đời, cô từng tự sát, lần nào cũng tiếp cận tử thần ở khoảng cách rất gần. Nhưng cô chưa bao giờ tiếp nhận nó một cách thản nhiên, đem cái danh từ sinh li tử biệt đó ra bàn luận. Cô không phải không biết Lâm Sóc ngoài tư cách một doanh nhân Hồng Kông còn có một thân phận quan trọng khác, nhưng cô vẫn luôn lẩn tránh không nghĩ về những nguy hiểm tột độ mà cái thân phận kia mang lại. Cô chỉ cảm thấy, hấn không thể chết được.

Ông trời có lần nào để cô được như ý đâu?

Hường Phù Sinh ngồi thừ trên ghế sofa từ sáng tới đêm khuya. Cô chỉ nhìn ra ngoài. Mặt trời hết mọc rồi lặn, mặt trăng tới rồi đi, ánh đèn sáng lên rồi tối... Chỉ có trái tim cô, dường như không còn đập nữa.

Những ngày này cô không nhận được cú điện thoại nào, có lẽ tin tức vẫn chưa truyền về Hồng Kông. Theo những gì Hường Phù Sinh được biết, ở Mỹ, Lâm Sóc sử dụng một thân phận khác, không liên quan gì tới cái tên “Lâm Sóc” cả, do đó trên danh nghĩa, người tên “Lâm Sóc” vẫn còn sống.

Hường Phù Sinh lúc này hoàn toàn có thể đòi toàn bộ những tài sản vốn thuộc về cô trở lại, nhưng cô không mấy may nghĩ tới chuyện đó. Thứ cô quan tâm vốn dĩ không phải là cổ phần, là tiền. Điều khiến cô nhức nhối là sự phản bội, là người cha đã chết, là nỗi hận với tất cả mọi hành vi của Lâm Sóc.

Có điều hấn đã chết, chẳng bao giờ nhìn thấy cô đã trả miếng hấn, đã chiến thắng thế nào. Địch thủ đã không thể phản kháng, thì thắng hay thua nào còn ý nghĩa.

Ngày hạ táng, Hường Phù Sinh mặc một chiếc váy liền màu đen, thêm áo choàng phủ bên ngoài, mái đầu chải thật gọn, bên tai cài một đóa hoa son trà màu trắng. Ngước mắt nhìn vào tấm gương lớn, cô lẩm bẩm trong miệng: “Đẹp không?” Trong kính hình như bằng lăng một bóng hình, đứng phía sau, hai tay luồn qua eo cô, cười gật đầu.

Cô nhắm chặt mắt lại, muốn xóa sạch ảo ảnh, nhưng trong đầu toàn là hấn, đầy ăm ắp. Nén chặt những rối ren trong lòng, cô xuống nhà lên chiếc xe Andrew phái tới chờ sẵn.

Andrew nói, nghĩa địa làm nơi hạ táng là do Lâm Sóc tự mình chọn, tất cả mọi chuyện đều đã ký thác xong xuôi. Anh ta chỉ theo đó mà làm, còn cô, cũng chỉ biết đứng nhìn. Cô biết đến tận bây giờ bản thân vẫn chưa chấp nhận rằng hấn đã chết, cho dù nắp quan tài đã đóng lại thật sự.

Xe chở linh cữu tiến vào dưới ánh mắt của mọi người. Tất cả những người đưa tiễn đều mặc áo đen. Hường Phù Sinh dù chưa từng gặp ai trong số họ, nhưng cũng đoán ra bọn họ và Andrew là người cùng hội cùng thuyền.

Hôm đó việc cảnh giới vô cùng nghiêm ngặt. Ai nấy đều căng như dây đàn, lo sợ có kẻ địch xuất hiện. Andrew cũng vậy, sát khí của hấn vô cùng nặng nề, cảnh giác đưa mắt liếc nhìn tứ phía.

“Những người giết hấn, hôm nay có tới không?” Hường Phù Sinh hỏi.

“Khả năng rất thấp. Hôm đó đại ca đã đồng ý từ bỏ tất cả các chuyến buôn hàng nóng. Bọn chúng giết đại ca cũng là vì muốn đóng đinh mấy vụ làm ăn lại.” Trong mắt Andrew lóe lên một tia hung ác “Chúng giành phần lợi, tự nhiên sẽ im miệng. Đến đây đóng kịch ngang với việc nộp mạng. Nhưng chỉ sợ vạn nhất...”

“Hấn từ bỏ việc buôn bán súng, đồng nghĩa với việc vứt đi chén cơm của tất cả các anh, vậy mà các anh không phản đối ư?”

“Hiếm ai thật sự yêu thích công việc giết chóc, suốt ngày phải sống trong pháp phòng lo sợ.” Andrew cúi đầu. “Đại ca từ khi tiếp quản việc kinh doanh, lúc nào cũng nghĩ cách đưa nó về trong sạch. Ban đầu dĩ nhiên có người không hiểu, đã từng xảy ra tranh chấp, thậm chí liều mạng xô xát, nhưng khi mọi thứ đi vào quy củ, tất cả anh em rồi sẽ hiểu.”

“Trước nay tôi không nhận ra, anh ta lại là một người sống vì chính nghĩa, biết nghĩ cho người khác đến thế.”

“Đó là vì cô không hiểu anh ấy. Không hiểu anh ấy đã phải lớn lên trong môi trường như thế nào. Phu nhân dẫn theo đại ca tới nhờ cậy một người đàn ông, chính là cha nuôi của tôi. Cha nuôi tôi là người nghiêm khắc đến nghiệt ngã, ai không trải qua không thể hiểu được. Ông rất kỳ vọng vào đại ca, mà càng hi vọng, việc dạy dỗ càng khắc nghiệt. Đại ca từng nói, anh bước trên con đường này là không được lựa chọn, nhưng khi đủ mạnh mẽ, anh muốn mang đến cho người khác quyền lựa chọn.”

“Không được lựa chọn?” Hướng Phù Sinh cười chế giễu. “Vì không có lựa chọn nên anh ta mới đối xử với tôi như thế ư? Thật biết tạo hình tượng cho bản thân.”

Andrew nghe giọng điệu chế nhạo của cô, liếc xéo một cái, thản nhiên nói: “Có phải cô cảm thấy rất không công bằng, cảm thấy rất uất ức? Tôi có biết chuyện của cô. Chính do cha cô năm đó ép cha đại ca phải chết, mới dẫn đến con đường đời nghiệt ngã không lối thoát của ngài ấy sau này. Ban đầu đại ca không hề nghĩ tới việc về Hồng Kông, người sinh ra ở Mỹ, rất xa lạ với tất cả mọi thứ ở đó. Nhưng tiến độ thay đổi, hình thức kinh doanh sùng ông không được thuận lợi, nếu muốn tiến xa hơn, bắt buộc phải phát triển thị trường mới. Ngài ấy liền nghĩ tới Hồng Kông. Cô là lối thoát của đại ca, cũng là lối thoát của tất cả chúng tôi. Chọn được lối thoát, cũng đồng thời phải hi sinh cô. Nhưng đối với ngài ấy mà nói, đó là cách lựa chọn phải hi sinh ít nhất.”

Bóc tách dần mọi chuyện, hóa ra nguồn cơn tất cả là từ những thủ đoạn bất chính của cha cô trên thương trường, ép cha của Lâm Sóc phải rời Hồng Kông, rời ra đi tại Mỹ. Hai mươi mấy năm sau, giống như nhà nhà từng xem trên sân khấu những vở kịch báo ân báo oán chất chồng rồi ren, nhân quả tuần hoàn, cô trở thành vật tế của cuộc báo thù.

Khi nghi lễ hạ táng bắt đầu, cuộc đối thoại giữa Hướng Phù Sinh và Andrew liền kết thúc. Đây có lẽ là cuộc nói chuyện dài nhất giữa hai người. Nếu là khi Lâm Sóc còn sống, có thể những lời nói này còn có chút giá trị, nhưng hiện giờ, chỉ đành coi là những lời tưởng nhớ người đã khuất mà thôi.

Chiếc quan tài nặng nề được hạ huyệt, rải lên cánh hoa và vôi bột, lấp đất dần. Tiếng cầu nguyện của vị mục sư tiễn đưa một đời người đến nơi vĩnh hằng vang lên.

Hướng Phù Sinh đứng bên cạnh, cảm thấy thời tiết hôm nay đặc biệt nắng ráo. Cô ngẩng đầu lên nhìn, cả bầu trời xa vạn dặm không gợn chút mây. Lòng người tuyệt nhiên tương phản, âm trầm đến độ bất ổn.

Hắn đã chết. Những ân oán trong quá khứ hoặc tương lai đều theo hắn vùi xuống ba tấc đất. Tất cả đều ngã ngũ. Nhưng tại sao?... Trên ngực cô vẫn đè nặng một tảng đá lớn.

Sau tang lễ, luật sư tại Mỹ của Lâm Sóc liền tới xử lý những việc liên quan. Căn hộ tại NewYork của hắn chuyển sang tên Hướng Phù Sinh, còn cổ phần công ty do Andrew tiếp quản, những thứ khác đều được chia chác rạch ròi, thỏa đáng.

Đêm cuối cùng trước khi rời Mỹ, Hướng Phù Sinh tự chúc mình say, đập vỡ chai rượu, sau đó nện tan tành tất cả mọi thứ trong nhà bếp. Chán chê, cô nằm co ro giữa đồng hồ nát, nắm chặt bức ảnh hai người chụp chung rồi khóc to.

Kết thúc rồi, kết thúc cả rồi.

Cuộc đời Hướng Phù Sinh cũng kết thúc kể từ ngày hôm nay.

Ngày hôm sau, khi người được phái tới đón Hướng Phù Sinh bước vào phòng, tức thì bị cảnh tượng trong nhà làm chết sững, cho rằng kẻ địch đã đột nhập. Hướng Phù Sinh chỉ bình thản tự mình thu dọn sạch sẽ, nói không có chuyện gì, rồi xách vali rảo bước vào thang máy. Cánh cửa thang máy chậm chậm khép. Cô nhìn đăm đăm khung cảnh dần thu lại trước mắt. Đó sẽ là những kí ức cuối cùng của cô về nơi này. Cô biết, mình sẽ không bao giờ trở lại.

Tồn mười mấy tiếng đồng hồ, Hường Phù Sinh mới về tới Hồng Kông. Từ đầu tới cuối cô không hề chớp mắt, cơn say trước đó đã làm cô kiệt sức, nhưng đầu óc lại tỉnh táo lạ lùng, về tới nhà họ Lâm, mọi thứ vẫn như thường, đám người làm rằm rập gọi phu nhân, khiến cô không khỏi cau mày.

Cô sai người mang tới báo và tạp chí vài ngày gần đây, giờ qua một lượt không hề thấy tin tức liên quan đến Lâm Sóc. Cô hỏi người làm vài ngày nay có tin tức gì của ông Lâm hay không, họ chỉ nói từ khi cô đi, ngoại trừ Mike đến một lần, sau đó không còn gì khác.

Hường Phù Sinh thả người trên ghế, đưa tay bóp trán. Là thật, hắn đã chết. Không phải cô đang mơ một giấc mơ hoang đường...

Nhưng nên báo với người ngoài thế nào đây? Phát cáo phó? Nếu không chuẩn bị gì mà đưa tin tức ra ngoài, chỉ sợ sẽ khiến Lợi Hằng rơi vào thế hỗn loạn...

Có nên tìm người ấy bàn tính trước?

Đang lúc lưỡng lự, điện thoại trong nhà chợt đổ chuông. Người làm báo là Hạ Thiệu Phong gọi tới. Hường Phù Sinh lấy làm lạ, anh có bao giờ gọi vào điện thoại cố định đâu?

Cô đuổi người làm đi chỗ khác, trở về phòng nghe điện thoại.

“Sao anh lại gọi điện thoại về nhà?”

“Hai ngày nay không liên lạc được với em, nghe nói em đi Mỹ, lâu quá không thấy tin tức gì nên đành gọi về nhà.”

Hường Phù Sinh lục tìm điện thoại của mình, nói: “Vội đi quá, em quên mang điện thoại. Giờ đang sạc pin, chốc nữa em sẽ gọi lại.”

Đầu dây bên kia đáp một tiếng “Được”, lại hỏi dò thêm một câu: “Phù Sinh, em... không sao chứ?”

Hường Phù Sinh hơi sững lại, trả lời: “Em hơi mệt, khoảng bốn năm tiếng nữa anh gọi lại nhé.” Nói xong cô lập tức dập điện thoại. Cắm sạc điện thoại xong, cô leo lên giường nằm. Thật ra cô không buồn ngủ. Cô biết cần nhân lúc còn tỉnh táo để suy tính mọi chuyện, nhưng đầu đau nhức không chịu nổi. Lâm Sóc đã khiến cho tất cả kế hoạch của cô đổ sông đổ bể, rồi tung hết cả. Trong lúc bực dọc, cô liền nhắm mắt lại, trở mình khá lâu, cuối cùng thiếp đi.

Đến khi nghe tiếng chuông điện thoại reo, Hường Phù Sinh mới giật mình tỉnh lại. Nhắc điện thoại lên nghe, hóa ra không phải Hạ Thiệu Phong.

“Nghe nói Lâm Sóc xảy ra chuyện rồi?”

Nghe giọng nói của người kia, Hường Phù Sinh không kiềm được trầm xuống: “Đã biết tin rồi à? Anh định thế nào?”

“Nghe giọng cô có vẻ không vui cho lắm. Tôi cứ nghĩ đây phải là tin mừng, thù lớn đã trả xong. Không có hắn, việc trở lại nắm giữ Lợi Hằng dễ dàng hơn nhiều.” Người kia có lẽ đang vui, giọng nói cũng không giấu được vẻ hớn hở.

“Tôi tưởng anh ta đã ác, ai ngờ anh còn ác hơn. Tôi không thêm cái kế hoạch bỏ đi của anh, anh ta chết rồi, anh ta chết thật rồi.” Hường Phù Sinh gần như hét lên.

“Em nói ai chết?”

Đầu dây bên kia chưa kịp trả lời, từ sau lưng Hường Phù Sinh chợt vang lên một tiếng nói.

Giọng nói đó thân quen đến mức kinh hoàng. Điện thoại trên tay Hường Phù Sinh phút chốc rơi xuống, tiếng người đầu dây bên kia vang vọng trên mặt đất.

Hường Phù Sinh quay lại nhìn bằng một vẻ bối rối, vậy mà ánh mắt đang chờ cô phía sau ấy lại như đang cười. Chắc hắn đang cười nhạo cô, cười cô cả tin, cười cô ngốc nghếch.

“Em khóc rồi.”

Nghe thế cô mới sực tỉnh, đưa ngón tay sờ lên mặt. Quả nhiên chạm phải một giọt nước mắt nóng hổi. Vì sao thế? Thậm chí chính cô cũng không hiểu rõ. Hướng Phù Sinh đang định lấy tay gạt nước mắt, Lâm Sóc đã sớm một bước nắm lấy cổ tay cô, rồi từng chút từng chút một, đặt lên giọt nước mắt ấy những dấu hôn nóng hổi.

“Lâm Sóc...” Cô run rẩy gọi tên hắn, trái tim đập loạn trong lồng ngực khiến cô thở cũng thật khó khăn.

Sai rồi, sai rồi, sai hết cả.

Cô không nên để mình khóc vì hắn, không nên mặc cho hắn ôm lấy, hôn lấy, không nên dùng hai tay nắm chặt lấy vạt áo hắn, càng không nên để nỗi mừng vui thanh thần kia phát ra từ tận đáy lòng...

Nghiệp chướng thật quá nặng, trái tim cũng quá đổi chân thành. Hướng Phù Sinh, sao mày lại trơ tráo thế này? Mày định thuyết phục bản thân bằng cách nào đây?

Mày rõ ràng, vẫn còn, vẫn còn yêu hắn đến thế...

“Bỏ ra.” Cô lấy lại giọng nói bình thường một cách khó khăn, bàn tay nắm chặt tay hắn chuyển sang đẩy mạnh, cô lùi một bước lớn, liều mạng thoát ra.

Có lẽ vì cô phản kháng chẳng báo trước, Lâm Sóc bất ngờ bị đẩy lui một bước. Hắn nhìn cô, lúc này đang khóc không thành tiếng, lùi dần từng bước một. Hắn bất giác nở một nụ cười, vẫn vẻ mặt tự tin đượm nét lạnh lùng: “Anh tưởng rằng suốt quãng đời còn lại, chẳng bao giờ được trông thấy em khóc vì anh nữa.”

Hướng Phù Sinh lùi tới chân tường, phải bám lấy mép cửa sổ chống đỡ bản thân khỏi ngã, qua làn nước mắt mờ hồ, cô chăm chăm nhìn hắn. Giọng nói còn run rẩy, nhưng khi những suy nghĩ trong đầu dần trở lại linh hoạt, cô bắt đầu cười ra tiếng, cười như điên dại.

“Lâm Sóc, thật là... giỏi cho chiêu kim thiền thoát xác”

Rốt cuộc cô đã quá xem thường tài năng diễn xuất và mưu lược của hắn, cũng đánh giá quá cao khả năng kiềm chế và lí trí của bản thân.

“Không, người đáng được khen ngợi phải là em, Hướng Phù Sinh. Mấy năm không gặp, em mưu sâu kế hiểm vượt ngoài tưởng tượng của tôi.” Ánh mắt Lâm Sóc lóe lên một tia tàn độc, hắn cúi người nhặt chiếc di động khi nãy Hướng Phù Sinh làm rơi dưới đất, sau đó vừa nhìn Hướng Phù Sinh chăm chăm, vừa ấn nút gọi.

Bàn tay vịn trên mép cửa sổ của Hướng Phù Sinh không kìm được siết chặt một cái. Cử động nhỏ này lọt vào mắt Lâm Sóc, nụ cười trên môi hắn thêm phần khinh mạn. Ngay lúc đó, đầu dây bên kia nhắc máy, Lâm Sóc không đợi người kia cất tiếng, lập tức nói một câu: “Lệ Chí Thành, màn kịch này kết thúc rồi. Đây sẽ là ngày cuối của cậu tại Hồng Kông.”

Nhìn Lâm Sóc tắt máy, Hướng Phù Sinh cùng lúc cảm thấy đau đớn lan tỏa không rõ từ đâu. Cúi xuống mới phát hiện, hóa ra vì bàn tay vịn vào khung cửa sổ nắm lại quá chặt, khiến ột ngón tay bị bật móng, máu chậm chạp thấm ướt đầu ngón tay.

“Ngay từ đầu, Hạ Thiệu Phong chỉ là tấm vải nguy trang. Em nói chuyện với anh ta, tham gia bữa tiệc do anh ta tổ chức, chỉ để tôi thấy anh ta là người sau lưng ngầm giúp đỡ em. Nhưng trên thực tế, đó chẳng qua là kẻ che mắt, con át chủ bài của em từ đầu đến giờ là Lệ Chí Thành.” Lâm Sóc vừa nói, vừa ung dung tiến lại gần Hướng Phù Sinh, giọng điệu nhẹ nhàng mà lạnh lẽo ghê người. “Chiều này cao tay lắm. Nếu không vì lần này Lệ Chí Thành sốt sắng mượn tay xã hội đen Mỹ định giải quyết tôi, bị tôi chơi lại một ván kim thiền thoát xác, sợ rằng tôi đã bị các người hợp lực hại chết.”

Hướng Phù Sinh không ngẩng đầu lên. Lâm Sóc nắm chặt lấy tay cô, rút khăn tay ra giúp cô băng bó lại. Hướng Phù Sinh bèn ngẩng lên nhìn hắn, vẻ mềm yếu hoàn toàn biến mất không còn vết tích, cô nhoen cười, “Tôi chưa từng nghĩ Lệ Chí Thành dám làm thế, anh ta không phải kẻ bội chệp, đã ẩn nấp cạnh anh lâu như vậy mà chưa ra tay, tôi đâu dám tin anh ta liều lĩnh đến thế, phá nát kế hoạch của tôi.”

“Thú nhận nhanh nhả. Em đoán chắc tôi sẽ không làm gì em sao?” Lâm Sóc buộc nút thắt cuối cùng, ngược lên, bất ngờ nắm lấy cằm Hướng Phù Sinh, chậm rãi mân mê. “Em khóc như thật. Tôi suýt cho rằng đám phản trắc định mưu hại mình chỉ có Lệ Chí Thành, chẳng liên quan gì đến em đây.”

“Tin hay không thì tùy. Đối với tôi mà nói, để anh chết dưới tay kẻ khác là quá nương nhẹ. Nếu chết, tôi muốn anh phải chịu giày vò gấp trăm, đau khổ gấp vạn lần rồi mới chết.”

“Hạng cứng hơn xưa nhiều đấy nhỉ. Bây giờ mắt con át chủ bài vẫn còn dám khua môi múa mép trước mặt tôi?” Lâm Sóc thả tay, chuyển sang bóp cổ Hường Phù Sinh, ngón tay ấn chặt phía trên động mạch cổ. “Em có biết mục đích ban đầu của chuyến đi Mỹ này là gì không, Hường Phù Sinh? Tôi muốn kết thúc cái thân phận ấy, cái tôi đen tối, dơ bẩn, nặng nề của quá khứ, để trở thành một Lâm Sóc giản đơn, trở lại đây, sống một cuộc sống mới, trong một tương lai có em.”

Hắn cúi xuống, nhìn Hường Phù Sinh đắm đuối nhưng con người tối tăm dần lộ vẻ tiếc nuối. “Nhưng tôi thật không ngờ, quyết định đó lại suýt cướp đi cái mạng này. Nếu không phải trước nay tôi cẩn trọng, luôn mang theo thể thân, sợ rằng thật sự không có đường về nữa. Phù Sinh, khoảnh khắc đó tôi mới biết em hận tôi đến mức nào.”

Hường Phù Sinh cười nhạt, nói một cách khó khăn: “Bây giờ anh mới nhận ra e rằng quá muộn. Anh đã đối xử với tôi thế nào, chẳng lẽ anh còn không rõ? Cùng tôi đi tới tương lai à? Anh đúng là thằng ngốc nói mê! Sao, bây giờ mộng đẹp vỡ tan, định giết tôi chắc?”

“Giết em?” Lâm Sóc lắc đầu, “Em biết là tôi không nỡ. Tôi chỉ muốn nói cho em biết, vở kịch đã hạ màn, em thua rồi. Cho nên nửa đời còn lại hãy ngoan ngoãn ở bên tôi. Nếu em vẫn còn muốn giở trò, tôi sẵn sàng đón tiếp.”

Hắn thả cô ra, quay người đi khỏi.

Hường Phù Sinh đứng nguyên chỗ cũ, nhìn chiếc điện thoại bị hắn vứt dưới đất, sắc mặt dần khôi phục về bình thường.

Cô thua ư? Sợ là chưa chắc đâu.

Hường Phù Sinh ban đầu không nắm chắc Lệ Chí Thành liệu có đứng về phía mình hay không, dù sao Lệ Chí Thành và Lâm Sóc cũng đã cộng tác làm ăn khá mật thiết từ lâu. Nhưng với dã tâm và thủ đoạn của Lệ Chí Thành, chỉ đứng sau làm nền cho Lâm Sóc thì sao đủ?

Lâm Sóc cao ngạo, Lệ Chí Thành cũng không kém. Hắn kỳ công đèn sách biết bao năm mới trở thành đại luật sư khét tiếng ở Trung Hoàn, quyết không thể mặc cho Lâm Sóc chèn ép mãi được. Hắn đã luôn tìm kiếm cơ hội, một cơ hội lật đổ Lâm Sóc. Nhưng Lâm Sóc trước nay làm việc rất cẩn thận, ít khi để lại dấu vết, nếu là điểm yếu thì chỉ có thể là một người. Người đó là Hường Phù Sinh.

Nếu không phải Lệ Chí Thành có dã tâm, xuất đầu lộ diện đề nghị hợp tác cùng cô, thì cô làm sao biết được bao năm trôi qua Lâm Sóc vẫn đi tìm mình, làm sao biết chỉ cần mở một tấm thẻ ngân hàng đã có thể dụ Lâm Sóc tới, làm sao biết cách công kích điểm yếu của hắn, làm sao biết tỉ mỉ tiến thoái theo kế hoạch...

Điều duy nhất vượt ra khỏi mọi thứ mà cô đã sắp xếp, chính là cái chết giả của Lâm Sóc. Trong kế hoạch của cô, nhất định Lâm Sóc phải sống.

Hường Phù Sinh bình tĩnh nhìn ngón tay vừa được băng bó, ánh mắt lộ vẻ khiếp đảm. Cho dù cô đoán tình tuyệt nghĩa với hắn thì sao, hắn chẳng cũng thế ư? Chuyện đã tới nước này không còn đường lui nữa rồi.

Nụ cười thoáng qua khóe miệng, Hường Phù Sinh thầm nghĩ, đáng ra cô phải cảm ơn Lệ Chí Thành đã giúp mình nắm được tiên cơ, chỉ đáng tiếc... Lệ Chí Thành chẳng qua cũng chỉ là quân cờ trong kế hoạch của cô, là con tốt mà cô đã quyết tâm loại bỏ sau khi sử dụng.

Lệ Chí Thành, với anh, trò chơi đã kết thúc. Còn với Hường Phù Sinh này, trò hay giờ mới thực sự khai màn.

Lệ Chí Thành cũng là người biết điều, hắn hiểu thế nào là giữ được núi non, lo gì thiếu củi. Ngay ngày hôm sau, trời chưa sáng hắn đã rời khỏi Hồng Kông. Về phần Hường Phù Sinh, tuy trong lòng chẳng thêm quan tâm, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ khác.

Thấy người hầu lên mời dùng bữa sáng, Hường Phù Sinh bèn viện cớ không chịu xuống. Đêm hôm trước, Lâm Sóc đi khỏi vẫn chưa trở lại, có lẽ vì công việc nhiều ngày chồng chất nên phải làm việc thâu đêm. Khi trở về nhà lại nghe tin Hường Phù Sinh bị ốm, hắn liền cau mày. Cô lúc nào cũng nhân cơ hội hắn bắt đầu

mềm lòng, sơ sển để tấn công, ép hấn bắt đắc dĩ xù lông lên, chọc cho hấn làm ra những việc đi quá chừng mực.

“Lên tầng mời đi, đến khi nào phu nhân chịu xuống thì thôi.”

Hấn lạnh lùng nói, cô giúp việc vội vã chạy đi.

Có điều rất lâu, rất lâu sau vẫn không thấy cô ta trở lại, tới lúc sự kiên nhẫn của Lâm Sóc sắp cạn kiệt, người đó mới tất tả quay về, rụt rè nói: “Thưa ngài, phu nhân nói, phải... phải đích thân ngài đi mời.”

Lâm Sóc nhướn mày một cái, trong lòng không rõ Hướng Phù Sinh lại muốn giở trò gì, tuy vậy hấn vẫn đứng dậy, rảo bước lên cầu thang. Tới trước cửa phòng Hướng Phù Sinh, người làm liền gõ cửa, cất tiếng thưa: “Phu nhân...”

“Tôi đã nói rồi, để Lâm Sóc tự lên mời đi.” Bên trong vọng ra một giọng cáu kỉnh.

Lâm Sóc xua tay ra hiệu cho người giúp việc lui xuống, rồi tự mình đẩy cửa bước vào. Cửa mở, liền thấy Hướng Phù Sinh đang ngồi trước bàn trang điểm, trên người mặc chiếc váy ngủ lụa mỏng, phô bày vòng eo quyến rũ, vạt váy rủ xuống đất, mái tóc dài hất sang một bên Vai. Hướng Phù Sinh đang chải đầu, tâm trạng có vẻ khá tốt.

“Bảo tôi lên đây để ngắm người đẹp chải đầu buổi sớm à?” Lâm Sóc đút hai tay vào túi quần, đứng trước cửa không vào.

Hướng Phù Sinh nghe tiếng liền dừng tay, để chiếc lược lên bàn. Cô quay người, tiến về phía Lâm Sóc, miệng nở một nụ cười. Đôi mắt đẹp của cô long lanh, đuôi mắt nhếch lên như mắt một con mèo, trông càng thêm khuê gọt.

Lâm Sóc lạnh lùng nhìn cô uyển chuyển bước tới, lòng ngờ vực càng nặng thêm. Hướng Phù Sinh đặt một tay lên ngực hấn, tay kia ôm qua gáy hấn, cười nói: “Chẳng phải lâu nay anh vẫn muốn tôi ngoan ngoãn làm một con thú kiểng xinh đẹp, tùy tay anh sắp đặt còn gì? Hôm nay tôi thử làm một tình nhân đúng nghĩa, anh lại không vui à?”

“Nếu như em thật sự làm một con thú cưng đúng nghĩa, chúng ta đã không khổ sở như ngày hôm nay.” Lâm Sóc nâng cằm Hướng Phù Sinh lên, nhìn chằm chằm vào mắt cô, “Phù Sinh, em còn muốn tranh giành cái gì nữa? Muốn đòi hỏi điều gì hơn? Tại sao đến bây giờ vẫn không chịu bỏ cuộc?”

“Lâm Sóc, câu này phải để tôi hỏi anh thì hơn. Tại sao anh không từ bỏ chứ?” Ngón tay Hướng Phù Sinh lướt qua môi Lâm Sóc, một hành động thật thân mật, nhưng trong mắt cô thù hận lại ngập tràn: “Ngày xưa anh vì anh em trong băng đảng mà tới Hồng Kông, trong thời khắc khó khăn, chắc cũng làm chẳng ít chuyện mua bán phi pháp. Với cá tính của Lệ Chí Thành, anh ép hấn vào đường cùng, có khi những chứng cứ phạm pháp đã bị hấn bí mật giao nộp cho cảnh sát rồi. Không lâu nữa, biết đâu anh lại được mời tới đồn phối hợp điều tra, lúc đó Lệ Chí Thành chẳng còn bên anh, biết phải làm sao nhỉ?”

“Tôi đã dám trực xuất Lệ Chí Thành, thì thừa sức khiến hấn không có cách nào quay lại cắn mình.”

“Lệ Chí Thành không có bản lĩnh cắn anh, nhưng tôi có...” Hướng Phù Sinh khẽ cười, “Trong mấy ngày chúng ta ở bên Mỹ, người của sở cảnh sát đã tới căn biệt thự này, lục soát hết những chỗ cần thiết rồi. Anh biết bọn họ dựa vào đâu mà ra lệnh khám xét, và vì sao dám người làm chẳng ai nói với anh một tiếng về chuyện này không?”

Để ý thấy vẻ mặt Lâm Sóc ngày một trầm xuống, Hướng Phù Sinh càng cười lớn, “Anh dính dáng sâu tới giới xã hội đen như vậy, sở cảnh sát sớm đã muốn điều tra từ lâu. Đáng tiếc anh có Lệ Chí Thành làm quân sư, thường ngày làm việc không để lại sơ sót gì, bọn họ đau đầu chưa có cách tiếp cận, cho tới khi tôi liên hệ.”

“Lâm Sóc ơi là Lâm Sóc, Hạ Thiệu Phong là vỏ bọc, Lệ Chí Thành cũng chỉ là con tốt thí, tôi cố tình mê hoặc anh, khiến anh tưởng rằng tôi vắt óc suy nghĩ tìm cách báo thù, lật đổ anh, nhưng thực chất, kẻ thù chân chính của anh là cảnh sát Hồng Kông, không phải tôi.”

Lâm Sóc không nói gì, từ đầu chí cuối chỉ chăm chú nhìn Hướng Phù Sinh. Hấn nở nụ cười không rõ vui hay giận quen thuộc, Hướng Phù Sinh hoàn toàn coi đó là nụ cười tuyệt vọng của kẻ thất bại.

“Thế nào, nói không nên lời à? Cảm thấy mọi chuyện thay đổi quá nhanh đúng không? Hôm qua anh còn đứng ở trên cao nhìn xuống, tưởng rằng đã phá hỏng toàn bộ kế hoạch của tôi, vậy mà hôm nay...” Hướng Phù Sinh lùi lại một bước, mở rộng cánh tay, nói lớn: “Hôm nay, chính là ngày tàn của anh. Chính tay tôi tiễn anh tới ngày này.”

Trong căn phòng trống trải vang vọng tiếng cười của cô, tiếng cười đượm chút điên cuồng.

“Sao lại nói cho tôi biết vào hôm nay?” Đến giờ phút này, ánh mắt Lâm Sóc vẫn rất sắc bén, giọng nói trầm mặc của hắn vang lên điềm tĩnh: “Cô phải hiểu, chỉ cần tôi biết kế hoạch của cô sớm một ngày, tôi chắc chắn sẽ có cách trở mình.”

Vừa nói hắn vừa lại gần, “Đây là kế hoạch mà cô chọn lựa suốt bốn năm, tính toán suốt bốn năm, kế hoạch duy nhất có thể hủy diệt tôi. Vậy tại sao lại nói cho tôi biết vào giờ phút quan trọng nhất này?”

Hướng Phù Sinh thôi cười, khi bị hắn ôm siết lấy, cô mới như vực tỉnh: “Chỉ có chính miệng nói với anh, mới có thể khiến tôi hả giận. Huống hồ, lưới trời lồng lộng, anh chạy không thoát đâu.”

“Tại sao, tại sao em không chịu thừa nhận dù chỉ một lần...” Hắn cúi người, kề miệng lên trán cô, hơi thở nóng bỏng phả lên da khiến cô cảm thấy ngọt ngát. “Rằng em yêu tôi, quan tâm tôi, vượt trên hết thấy đạo đức, pháp luật, hận thù... Tại sao em không dám thừa nhận, dù chỉ một lần...”

Hướng Phù Sinh cắn chặt môi đến rớm máu. Cô đáp lại rành rọt từng chữ một: “Lâm Sóc, tôi vĩnh viễn sẽ không thừa nhận tôi yêu anh, vượt qua tất cả.”

Lâm Sóc cười, đến nỗi lồng ngực cũng rung động. Hắn hôn trán cô rồi thả tay ra: “Chẳng phải ngày cuối cùng này, em đã muốn làm thú cưng của tôi đó sao?”

Nói xong, hắn quay người đi xuống tầng. Hướng Phù Sinh lùi lại mấy bước, cuối cùng ngồi bệt xuống giường. Cô ngẩng mặt lên trần nhà, cảm nhận trái tim trong ngực vẫn không ngừng loạn nhịp.

Cô biết mình đã nói ra quá sớm, nhưng suy tính rất nhiều vẫn không thể ngăn bản thân im lặng. Cô không diễn tiếp được nữa, không nhẫn nại thêm được nữa.

Rõ ràng đã đi tới cuối đường, sắp đầy được hắn xuống vực thẳm, vậy mà ngược lại chính cô trở nên sức cùng lực kiệt.

Khi mới rời khỏi Hồng Kông, đích thực cô đã nhận sự giúp đỡ của Hạ Thiệu Phong, anh sắp xếp phương tiện di chuyển, bệnh viện, ngay cả nơi ở cho cô. Nhưng Hạ Thiệu Phong không tán thành việc cô trở về Hồng Kông. Thủ đoạn của Lâm Sóc vô cùng hiểm độc, cô đâu phải đối thủ. Có điều cô không ngờ rằng, phía cảnh sát lại tới tìm mình. Sau này nghĩ lại, chuyện đó cũng hợp tình hợp lý, Lâm Sóc ngồi vào ghế chủ tịch quá chóng vánh, nhà họ Hướng liên tiếp chịu đả kích lớn, lại thêm quá khứ phức tạp của hắn, khiến cảnh sát đặc biệt theo dõi sát sao.

Ngày đó Hướng Phù Sinh cũng hơi xao động, về sau lại thêm Lê Chí Thành nhảy vào, giúp cô như hổ thêm cánh. Có điều Lê Chí Thành không hề biết Hướng Phù Sinh và cảnh sát bắt tay với nhau, nên đã trở thành con cờ trong kế hoạch của Hướng Phù Sinh mà không hay. Hiện tại cho dù cảnh sát có bắt giữ Lâm Sóc, Lê Chí Thành cũng không thể khôi phục địa vị như trước nữa.

Sớm nay, khi phía cảnh sát mật báo cho cô đã nhận được các tài liệu chứng cứ của Lê Chí Thành, cũng giải được mật mã cô mang tới, đáng lẽ Hướng Phù Sinh có thể thở ra khoan khoái, vậy mà hòn đá vừa đặt xuống trong chốc lát lại đè nặng lên vai.

Cô và Lâm Sóc dính líu quá sâu, làm thế nào để cắt đứt đây?

Hắn đã đẩy cô xuống địa ngục từ lâu. Những việc cô làm ngày hôm nay, chẳng qua là kéo hắn xuống bầu bạn.

Hận một đời, yêu một đời, ngay từ đầu đã là hư ảo.

15. Chương 15: Chương 15

Tòa biệt thự này đã bao giờ lạnh lẽo như bây giờ chưa nhỉ? Trong ấn tượng của Hương Phù Sinh dường như là chưa. Kể cả thời nhà họ Hương lui bại cũng vẫn rất náo nhiệt đó chứ. Căn biệt thự dù cho thiếu chủ, cũng chẳng bao giờ thiếu người làm.

Nhưng tối nay, tất cả người làm đều đi cả, từ nhà bếp đến phòng khách, dưới tầng tới trên lầu, cả căn biệt thự chẳng còn chút hơi người. Không còn những bóng người đi qua đi lại, hoặc lặng lẽ đứng một bên chờ sai bảo nữa, chỉ còn những hành lang thật dài và bức tranh chân dung cô độc treo ở đó.

“Dù thế nào cũng nên giữ lại bảo vệ và mấy người đầu bếp chứ, nói đuổi là đuổi hết cả.”

{Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại - gác nhỏ cho người yêu sách.}

Hương Phù Sinh vẫn mặc chiếc váy ngủ lụa mỏng, lười nhác đứng tựa vào cửa nhà bếp. Đôi mắt cô hơi nheo lại như mắt mèo, quan sát người đàn ông đang quay lưng lúi húi làm bếp bên trong.

Trời bên ngoài đã chuyển sang màu lam thẫm, trong bếp bật điện sáng trưng, nồi nước sôi sùng sục khiến chiếc vung rung lên, phát ra từng đợt âm báo chói tai. Hắn cầm dao rất thạo, từng nhát từng nhát ung dung hạ xuống. Tiếng thái rau lúc này có lẽ là âm thanh duy nhất vang vọng trong nhà.

Sắp kết thúc rồi ư, hay đây chỉ là khoảng bình lặng trước cơn bão? Hương Phù Sinh không rõ, cũng không thể đọc ra điều gì từ tấm lưng của Lâm Sóc.

Nếu hắn muốn chạy trốn, sao giờ lại thản nhiên nấu ăn như vậy? Hay nếu hắn nắm chắc phần thắng, vậy việc gì phải đuổi hết người làm đi?

“Trước nay anh đều không thích có quá nhiều người ở cạnh mình.” Câu trả lời của Lâm Sóc vô cùng đơn giản.

Hương Phù Sinh bất ngờ bị cắt đứt dòng suy nghĩ, bắt giác nhếch môi. Ngốc nghếch, có gì hay mà phải cố đoán? Cô đã đoán ra ý nghĩ của hắn được mấy lần?

Thậm chí đến bản thân mình thực sự nghĩ gì cô cũng đâu nắm chắc. Việc gì phải phí công nghĩ ngợi về người đàn ông trước mặt? Cô đã dùng hết khả năng, làm tất cả những gì mình có thể, phần còn lại cứ để ông trời giải quyết đi.

“Người thích có giúp việc là tôi. Thật ra mà nói, sở thích của chúng ta khác biệt nhiều lắm. Từ xưa tôi đã thích náo nhiệt, thích được người khác vây quanh, thích nhận nhiều lời khen ngợi, còn anh, chỉ thích yên tĩnh.” Hương Phù Sinh cất bước, đến gần kệ bếp nơi bày ngổn ngang những dụng cụ nấu nướng. Ngón tay cô đặt lên miệng chiếc cốc sứ, thuận tay vuốt nhẹ: “Hình như tôi chưa bao giờ kể với anh, hồi tôi còn rất nhỏ, có lần cha từng tìm thầy xem tướng số cho tôi. Thầy bói nói đời này tôi có một đại nạn, là nạn tình, sẽ được hưởng vinh hoa phú quý, nhưng rồi... Bây giờ nghĩ lại lão thầy bói đó đúng là lừa đảo, hồi đó cha mẹ tôi bỏ ra không ít tiền làm lễ giải hạn, vậy mà có ra gì?”

“Phù Sinh, anh không tin số mệnh.”

“Vậy tại sao anh lại trở thành định mệnh của tôi, Lâm Sóc?” Hương Phù Sinh dừng sững lại, thốt nên những lời như mê sảng: “Nếu không có anh, tôi sẽ vui vẻ hơn nhiều, anh cũng thế.”

Chỉ có tiếng xèo xèo của rau được thả vào nồi đáp lời Hương Phù Sinh.

Sự im lặng kéo dài cho tới khi hai người ngồi vào bàn ăn. Chiếc bàn thật dài, chỉ có hai người ngồi đó. Hắn không ngồi ở vị trí chủ nhà như trước đây, mà ngồi đối diện với cô.

Bày trước mắt Hương Phù Sinh là một miếng thịt dê rán cở ngọt. Đã lâu đến vậy mà những cảm giác của thuở ban sơ vẫn xuyên qua hàng hàng lớp lớp bụi thời gian, để rồi trào dâng mãnh liệt. Cô nhớ lại ngày ấy cả hai đã hạnh phúc thế nào.

Nếu là vài tuần trước, có lẽ cô sẽ đẩy đĩa thức ăn trước mặt ra, muốn cự tuyệt những hồi ức đó như cự tuyệt người đàn ông kia. Nhưng giờ đây, Hương Phù Sinh chỉ bình thản cầm dao nĩa lên, nhẩn nại cắt một miếng

nhỏ đưa vào miệng nhắm nháp. Lâm Sóc ngồi xuống phía đối diện, nhìn cô chăm chú, chờ cô nuốt rồi mới hỏi: “Cũng không tệ đúng không?”

Giống như trước đây, giọng điệu hần không nhạt không nồng, đượm vẻ ung dung.

“Tay nghề của anh chẳng tiến bộ gì cả.”Hương Phù Sinh cười nhạt.

Lâm Sóc nhíu mày, một bên khóe miệng khẽ nhếch lên, “Thật ra khi em đi rồi, anh cũng có làm, nhưng không ai ăn, lại phải vứt đi. Hương Phù Sinh, anh thật sự rất nhớ em.”

“Đối với em, anh là định mệnh. Nhưng với anh mà nói, trong đời này chỉ có một lần duy nhất khuất phục số phận, chẳng ai có thể làm anh khuất phục, trừ em. Đáng tiếc là sau lưng anh còn nhiều người cần miếng cơm, và mỗi thù kia cũng quá sâu nặng. Anh thực sự phải hy sinh em.”

Hần nhỏ giọng thở than, biết bao năm qua đây là lần đầu tiên cô thấy hần như vậy. Người đàn ông luôn ngự trị trên cao, kiểm soát mọi buồn vui của cô, hóa ra cũng đã từng hối hận.

Tiếc rằng, đã chẳng còn quan trọng nữa.

“Kết thúc rồi. Lâm Sóc, kết thúc cả rồi. Bất kể sau đây anh sẽ đối mặt với điều gì, hoặc quyết định thế nào, giữa chúng ta đã hết thật rồi.”

Hương Phù Sinh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, rồi thở ra.

Những yêu hận sâu sắc nhường ấy, những rối rắm đã lâu đến như vậy, cô sắp đặt xuống tất cả rồi...

Lâm Sóc đứng dậy, tiến tới trước mặt Hương Phù Sinh, nâng cằm cô lên, đột ngột đặt lên đôi môi còn chưa hết ngỡ ngàng một nụ hôn thật chậm rãi mà quyến luyến.

“Phù Sinh.” Hần lẩm nhẩm tên cô, bàn tay khẽ vuốt ve gương mặt xinh đẹp. Thật quá đối diệu dàng. Cô mở mắt, cười lên khe khẽ, dường như trở lại rất nhiều năm về trước. Khi ấy chưa có chuyện đau lòng nào xảy ra, những khốn cùng và chia ly chưa kịp ập đến, cô vẫn là cô bé Hương Phù Sinh kiêu ngạo, nhận định người đàn ông trước mắt chính là nửa kia của đời mình.

Đêm hôm đó, trong biệt thự vang vọng một khúc nhạc cổ điển. Cô dựa vào ngực hần, để hần ôm gọn trong lòng. Cả hai không nói gì cho tới khi cơn buồn ngủ kéo đến, cô mơ màng thiếp đi.

Giấc ngủ ấy thật dài. Khi mở mắt ra, trên chiếc giường rộng chỉ có một mình mình. Cô xuống giường, mơ màng bước ra ngoài, vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng. Có lẽ đã quá hoàng hôn, màu trời ngoài cửa sổ có chút âm u.

Người làm dọn dẹp phải cô, liền cung kính cúi đầu: “Chào tiểu thư.”

Không phải phu nhân, mà là tiểu thư, Hương Phù Sinh khẽ cau mày. Bước xuống lầu, bầu không khí không bình thường khiến cô cảm thấy bất an, nhưng không nói rõ được do đâu mà ra. Khi nhìn thấy ở phòng khách treo bức tranh chụp cả gia đình họ Hương, Hương Phù Sinh cúi đầu vỗ trán, đỡ dần đứng im tại chỗ.

Có phải chỉ là một giấc mộng mà thôi? Sao giống như trở về thời nhà họ Hương còn hưng thịnh vậy? Tất cả từ cách bày trí, từng thứ, từng vị trí đều y nguyên như trước đây...

“Chuyện gì thế này?”

Câu hỏi của Hương Phù Sinh vẫn chưa nhận được lời đáp từ đám người giúp việc, điện thoại trong nhà đột nhiên vang lên. Người làm nhắc điện nghe rồi báo lại với Hương Phù Sinh, bên cạnh sát gọi đến.

Cô tiến đến nhắc máy, thấy phía bên kia phát ra một giọng nói vui mừng, thông báo rằng Lâm Sóc đã đầu thú.

Đặt ống nghe xuống, Hương Phù Sinh lập tức sai người làm mở tivi, chuyển tới kênh tin tức, từng mẩu tin lướt qua, quả nhiên có tin về Lâm Sóc. Tay bị còng, nhưng hần vẫn giữ vẻ mặt không lạnh không nóng ấy, thậm chí khóe môi còn thấp thoáng nụ cười.

Hương Phù Sinh không nghe rõ tiếng nói phát ra từ bản tin. Cô chỉ biết cười. Ban đầu cười nho nhỏ, càng lúc càng lớn, càng điên dại, cuối cùng cô ngã ra ghế sô pha.

Giở trò gì thế?

Hắn hủy hoại toàn bộ cuộc sống của cô, rồi đột ngột bỏ đi, để lại một giấc mơ cũ nát, một chiếc vỏ rỗng không.

“Thư tiểu thư, có điện thoại từ nhà họ Hạ...”

Thư tiểu thư. Hướng Phù Sinh chưa bao giờ cảm thấy cách xưng hô này chứng tai đến vậy.

.....O.....

Trong quán cà phê đối diện tòa nhà ghi chữ Trung Hoàn, vẫn nườm nượp những người đi ra đi vào như xưa. Ly mocha trên tay Hướng Phù Sinh đã nguội quá nửa, tựa mình trên ghế sofa, cô nhìn ra ngoài. Thành phố này giống như một cỗ máy khổng lồ, mỗi con người là một linh kiện nhỏ, đang chuyển động cao độ. Thật quá đông đúc, thật quá xa lạ...

“Vụ kiện chưa kết thúc mà đã muốn đi rồi à?” Giọng nói của Hạ Thiệu Phong kéo sự chú ý của Hướng Phù Sinh trở lại trong quán.

“Em đã giao cho luật sư toàn quyền xử lý rồi, chẳng còn lý do gì để ở lại nữa.” Nhấp một ngụm cà phê đậm dư vị thời gian, khoe miệng Hướng Phù Sinh nở nụ cười dịu dàng, nhưng ánh mắt hoàn toàn cứng rắn.

“Phù Sinh, thật ra em có thể cùng anh...”

“Thiệu Phong.” Hướng Phù Sinh cắt ngang lời nín kéo của anh: “Mấy năm nay, vì giúp em anh đã chịu nhiều áp lực rất lớn. Em rất cảm kích, cũng cảm thấy thật hổ thẹn. Em và anh đều hiểu, cho dù có thắng kiện, đoạt lại cổ phần của nhà họ Hướng, nhưng em cũng không còn là em của trước kia. Những vụ tai tiếng mới sẽ khiến những người bình thường quên đi câu chuyện về Hướng Phù Sinh, nhưng giới thượng lưu thì không. Sẽ không ai quên cái tên và nỗi ô nhục của cô ta, bọn họ sẽ không chấp nhận cô ta nữa đâu.”

“Huống hồ...” Hướng Phù Sinh dừng trong giây lát rồi nói tiếp: “Nhà họ Hạ cần một người phụ nữ có thể giúp anh nối dõi tông đường.”

Hạ Thiệu Phong không nói thêm gì nữa, liền quay đầu ra cửa sổ: “Em muốn đi đâu?”

“Ở đâu thì có gì khác biệt?”

Cuộc nói chuyện giữa hai người rơi vào im lặng. Hồi lâu, Hướng Phù Sinh nghe thấy câu hỏi trầm mặc của người đàn ông cạnh mình.

“Có phải vẫn không thể quên được người đó?”

Trong khoảnh khắc, cô bật cười, đôi mắt nheo lại như hai mảnh trăng non: “Là hận cũng được, là yêu cũng được, chỉ cần em còn một hơi thở, thì anh ấy vẫn luôn ở trong cơ thể này, hòa chung cùng dòng máu. Cơ bản không có cái gọi là ‘quên’.”

Sau khi hắn rời xa, Hướng Phù Sinh mới dám thú nhận với bản thân, và cũng thỏa hiệp với bản thân rằng, từ giây phút đầu tiên gặp Lâm Sóc, cô chẳng bao giờ quên được hắn nữa. Hắn xộc vào cuộc đời cô, thay đổi số phận cô, khắc nên một dấu ấn sâu đậm trong trái tim cô. Chỉ cần trái tim ấy còn đập, chỉ cần còn có thể cảm nhận được thế giới này, thì hắn vẫn ở trong tim cô, vẫn dính chặt vào số phận của cô.

Từ biệt Hạ Thiệu Phong, Hướng Phù Sinh trở về biệt thự nhà họ Hướng. Vụ kiện với Lâm Sóc vẫn tiếp diễn, căn biệt thự bị bao vây bởi rất nhiều phóng viên, phải nhờ vệ sỹ mở đường, Hướng Phù Sinh mới thuận lợi đi vào trong nhà. Sai người làm thu xếp hành lý xong xuôi, Hướng Phù Sinh đứng trong sảnh lớn ngoái nhìn cả căn nhà trong chốc lát, rồi đi khỏi.

Từ cửa xe nhìn ra, chỉ thấy cả tòa kiến trúc càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ bé, giống như một cánh cửa đang chậm chậm đóng lại trước mắt. Những ngày tháng phù du qua đi, nhạt tàn người tan, cô chẳng còn ai, chỉ có mỗi bản thân lạc lõng trên con đường đời.

Lộ trình ra phi trường không xảy ra sự cố nào, Hướng Phù Sinh ngồi tại phòng chờ, không lên máy bay riêng nữa, cũng không ngồi khoang hạng nhất, cô dần chìm vào đám đông.

Màn hình tivi trong phòng chờ chuyển bay chuyển sang kênh tin tức. Vài ngày nay vụ án Lâm Sóc là một đề tài gây xôn xao dư luận, do dính líu tới một số chuyện về Hướng Phù Sinh trong quá khứ nên vụ án này càng trở nên ám muội.

Hướng Phù Sinh nhìn khuôn mặt nghiêng của người đó chốc chốc lại xuất hiện trên màn hình. Một gương mặt vừa cương nghị vừa thản nhiên. Cô ngẩn người, dường như nghĩ đến điều gì đó.

Tới tận khi loa phóng thanh của phòng chờ phát các thông tin chuyển bay, Hướng Phù Sinh mới sực tỉnh, xách túi đi về phía cửa vào. Nhưng vừa đứng dậy, trước mắt cô bỗng xuất hiện một gương mặt có chút thân quen.

“Cô Hướng.” Đôi mắt người đó như mắt mèo, dáng vẻ thanh mảnh, là Andrew đang đứng đó.

Hướng Phù Sinh hơi sững người, giây lát cô nở nụ cười, “Cũng đúng, với tính cách anh ta, làm sao thả cho tôi đi cho được.”

“Đại ca bảo tôi chăm sóc cô.”

“Bây giờ người cần được chăm sóc phải là anh ta mới đúng chứ?”

“Bên phía đại ca đã sắp xếp ổn thỏa, cô không cần lo lắng quá.”

Hướng Phù Sinh nhếch miệng, không nói gì nữa, quay người bước về phía cửa lên máy bay.

Bảy năm sau...

“Sếp Lâm, đi Bán Sơn ă?” Mike ngồi ở ghế phụ lái, quay đầu hỏi người đàn ông đang buông mình trên ghế sau.

Hắn kéo cửa kính xe xuống, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, trầm ngâm giây lát: “Cậu nói biệt thự nhà họ Hướng hiện giờ vẫn đứng tên tôi ư?”

“Đúng ă. Sau khi vụ kiện kết thúc, cổ phiếu và bất động sản đích thực đều chuyển sang tên cô Hướng. Hai năm sau, cô Hướng đem một phần cổ phiếu bán rẻ cho ông Hạ Thiệu Phong dưới danh nghĩa quà cưới, Lợi Hằng thuê một chủ tịch điều hành, chuyện này sếp cũng biết rồi. Còn việc chuyển nhượng tên của biệt thự họ Hướng, cách đây không lâu mới hoàn thành. ”

“Chỗ Andrew có tin tức gì không?”

“Cách đây không lâu tới Tây Ba Nha xem lễ hội, có vẻ trong thời gian ngắn không định về Hồng Kông.”

Nghe xong, sắc mặt hắn dần tối lại. “Mấy năm nay, cô ấy chẳng về lần nào?”

“...”

Chiếc xe chậm chậm tiến vào biệt thự. Mấy năm nay dù không có người ở nhưng bên trong vẫn tràn đầy sinh khí như trước. Hướng Phù Sinh nói không sai chút nào, tòa biệt thự này có thể thiếu chủ, nhưng vĩnh viễn không được thiếu người giúp việc.

Người làm kính cẩn mở cửa lớn, Lâm Sóc bước vào trong nhà, ngay giây đầu tiên ngược mắt lên nhìn, hắn đã đứng sững như đóng đinh tại chỗ.

Mất một lúc lâu, hắn mới tìm lại giọng điệu thường ngày, cất tiếng khàn khàn: “Tấm ảnh cưới này... ai treo lên vậy?”

“Không thích ă?”

Giọng nói đáp lời hắn nghe thật êm tai, lại hơi lên giọng ở cuối câu, mang lại cảm giác khiêu khích.

Lâm Sóc quay đầu nhìn, lại lần nữa đột ngột thất kinh, ngay sau đó là nỗi mừng vui không thể tả xiết. Bàn tay hắn lặng lẽ nắm chặt, còn giọng nói lại cố tình tỏ ra thản nhiên:

“Lâu rồi không gặp.”

Hương Phù Sinh cười khẽ, hai tay cô nhét trong túi áo khoác, mái tóc dài giờ đây ngắn chớm vai. Cô thay đổi rất nhiều, duy có đôi mắt vẫn long lanh tinh nghịch. Thứ ánh sáng chỉ thuộc về Hương Phù Sinh, giờ đây xuyên qua dòng thời gian, gõ thẳng vào tim hắn.

“Thật ra tôi cũng không muốn gặp anh. Cho dù gặp, ít nhất phải để anh chờ vài ngày.” Cô nhún vai, “Nhưng có một anh chàng không chịu được nữa rồi.”

Câu nói vừa xong, sau lưng Hương Phù Sinh bỗng thò ra một cái đầu nhỏ. Thằng bé khoảng sáu bảy tuổi, đôi mắt đen lay láy hiếu kỳ ngược nhìn, đôi tay bé xíu không quên bầu chặt lấy Hương Phù Sinh.

Lâm Sóc nhìn Hương Phù Sinh, giọng nói không khống chế được lạc đi: “Nó... Anh.”

“Em và Andrew đều nghĩ không nói với anh sẽ tốt hơn.”

“Mẹ.” Cậu nhóc ngẩng lên nhìn Hương Phù Sinh, cắt ngang cuộc trò chuyện có lẽ thật nhạt nhẽo với nó: “Đến nhà rồi ạ?”

Hương Phù Sinh nhìn Lâm Sóc bỗng nhiên lúng túng như gà mắc tóc, nụ cười càng rạng rỡ. Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, nói từng chữ một đến nỗi không thể rõ ràng hơn nữa:

“Phải, chúng ta về đến nhà rồi.”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-ro>